

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

"A finely crafted mystery that moves to its powerful climax like the rush of an oncoming train."
—ANNE HILLERMAN, *New York Times*
bestselling author

A KATE FOX NOVEL

DARK SIGNAL

SHANNON BAKER

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

DARK SIGNAL

S H A N N O N B A K E R

A TOM DOHERTY ASSOCIATES BOOK
NEW YORK

[Okumaya](#)

[Başlayın](#)

[İçindekiler Yazar](#)

[Hakkında Telif](#)

[Hakkı Sayfası](#)

Bu Tom Doherty Associates e-kitabını satın aldığınız için teşekkür ederiz.

Özel teklifler, bonus içerik almak için, ve yeni çıkan kitaplar ve diğer harika okumalar hakkında bilgi almak için haber bültenlerimize kaydolun.

[Sign Up](#)

Veya bizi çevrimiçi olarak ziyaret edin
us.macmillan.com/newslettersignup

Yazarla ilgili e-posta güncellemeleri için

[buraya](#) tıklayın.

Yazar ve yayıncı, kişisel cihazlarınızda keyifle okuyabilmeniz için bu e-kitabı size Dijital Haklar Yönetimi yazılımı (DRM) uygulanmadan sağlamıştır. Bu e-kitap sadece kişisel kullanımınız içindir. Bu e-kitabı basamaz, yayınlayamaz veya herhangi bir şekilde herkese açık hale getiremezsiniz. Bu kişisel cihazlarınızdan birinde okumak dışında kopyalayamaz, çoğaltamaz veya yükleyemezsiniz.

Telif hakkı ihlali yasalara aykırıdır. Okuduğunuz bu e-kitabın kopyasının yazarın telif hakkını ihlal ettiğini düşünüyorsanız, lütfen yayıncıyı şu adresten bilgilendirin:
us.macmillanusa.com/piracy.

Furmanator'a
Ve BNSF raylarını kullanan tüm mürettebat

Ve Walt Leser'a
Başlangıçtan beri orada olan

TEŞEKKÜRLER

Kate'in dünyasında takılmaya devam etmemi mümkün kılan herkese minnettarım. Her şeyden önce, Kate'i ve ondan önce Nora Abbott'u bulan . Hikayelerimi anlatmama izin verdiğiniz için sizi ne kadar sevdiğimi asla bilemezsiniz.

Dave Pier ve Mike Webb bira içtiler ve demiryolunda birinin nasıl ve neden öldürülebileceği konusunda benimle beyin fırtınası yaptılar. Biraz rahatsız edici olsa da bu eğlenceli öğleden sonrası için teşekkür ederim.

Bana sığınak sağlayan ve delilikten uzak durmama yardımcı olan Smith'e teşekkür ederim. Janet Fogg'un beyin fırtınası olmadan bir kitap yazamazdım ve aslında asla yazamazdım ve bu asla ödeyemeyeceğim bir borç. Yazarlar Kitap Kulübü ve sürekli eğitim için Alan Larson'a şapka çıkarıyorum. Dru Ann Love'a cesaretlendirdiği için ve Terri Bischoff'a da beni tekrar ve tekrar cesaretlendirdiği için teşekkür borçluyum.

Jess Lourey'e, cesaret ve cüretkârlık örneğiniz ve Lourey/Baker Çifte Kitaplı Blog Turu'nda beni kıkır kıkır güldürdüğünüz için derin bir minnettarlıkla. Yolculuklar arkadaşlarla her zaman daha eğlencelidir!

Roger Charlie'den Samantha Jo Lien'e, Kate'in duyurulmasına yardımcı olduğu için. Uzmanlığı ve rehberliği için Jessica Morrell'e özel bir teşekkür.

Her şeyi bilen menajerim Marlene Stringer'a teşekkür ederim.

Kristin Seveck, olağanüstü editör, Kate ve beni en yeşil çayirlara götürdüğü için teşekkürler. Ve Bess Cozby, Carrie Watterson ve Forge'daki tüm ekibe, beni olduğumdan daha iyi gösterdikleri için içten bir teşekkür!

Polisler ve suçlular, arabalar ve silahlar ve tek kişilik bir ilçe şerif ofisinin işleyişi hakkındaki sorularıma aldırış etmeyen Şerif Shawn Hebbert'e kocaman sarılıyorum.

Sharon Connealy'ye sadece bana Nebraska Sandhills'deki yaşamı hatırlattığı ve web sitem için nefes kesici fotoğraflar sağladığı için değil, aynı zamanda otuz yılı aşkın dostluğumuzu paylaştığı için de teşekkür ederim. Bunca zaman içinde ne hayatlar yaşadık, değil mi?

Bir annenin sahip olabileceği en iyi arkadaşlar olan Joslyn ve Erin'e, bu kadar olağanüstü oldukları için teşekkürler.

Ve trende birini nasıl öldürebileceğime dair o kadar çok fikri olan Dave'e, ne yazık ki sadece bir tanesini kullanabildim, her şeyi mümkün kılıyorsun.

1

Bazen hayatta uçurumdan atlamaktan başka seçeneğiniz yoktur. Atladım ve düşmemek için bir köke tutunarak ufalanan bir çıkıntıya indim.

Bu yüzden Grand County adliyesinin cereyanlı komisyon toplantı salonunda Betty Paxton ve Ethel Bender'ın arasına sıkışmış bir şekilde durdum. Sağ elimi kaldırdım ve önümüzdeki dört yıl için yemin ettim.

Bir kapı aşağıdaki saymanlık ofisinde bulunan radyodan country müziğin mızmız tınları yükseliyordu. Musa'dan beri komisyon üyesi olan Clete Rasmussen, acı da olsa gür sesiyle bize hitap etmeye devam etti. "Birleşik Devletler hükümetinin ya da bu eyaletin güç ya da şiddet yoluyla devrilmesini savunan hiçbir siyasi partiyi ya da örgütü desteklemeyeceğim ve üyesi olmayacağım. Tanrı yardımcım olsun."

Benim mırıldandığım "", Betty ve Ethel'inkine karıştı.

Betty'nin dikenli saçları, yirmi yıl önce ilk kez bu saç modelini kullandığında muhtemelen son modaydı. Şimdi ise bana Bart Simpson'ı hatırlatıyordu. Gülümsedi. "Sizi aramızda görmek güzel."

Mavi saçlı Ethel, çatık kaşları ve kalemle çizilmiş gibi görünen ince dudaklarıyla, havası inen bir lastik gibi iç çekti.

Betty ve Ethel odadan çıktılar, beni ve Clete'i yalnız bıraktılar.

Bu, Hodgekiss, Nebraska'nın iyi insanlarını ve sığırların insan sayısından elliye bir oranında daha fazla olduğu Grand County'nin genişleyen çiftlik ülkesini dolduran dört yaygın topluluğu korumak ve hizmet etmek için verdiğim ilk ve umarım tek sözdü.

Birkaç kez yıkadığım sert kahverengi gömleğimi yumuşatmak için düzelttim ve dimi üniforma pantolonunun vücuduma uymadığını bildiğimden ellerimi kalçalarımın altına doğru indirdim. Kimin umurunda?

Clete ellerini çırpı. "Bu yeter."

Toplantı odasının tepesi boyunca uzanan iki ayak yüksekliğindeki pencerelerin dışında akşamın morluğu görünüyordu. Böyle berrak bir gece Ocak ayının bıçak gibi soğuşunu hafifletmezdi. İneklerin meranın bir köşesinde toplanıp sıcaklığı paylaşmak için birbirlerine sokuldukları türden bir gece.

Artık inekler için endişelenmeme gerek yoktu. Gecenin ilerleyen saatlerinde, ayak parmaklarımı sıcak tutan yün çoraplarım, flanel pijama pantolonum ve uzun kollu tişörtümle kuştüyü yorganın altına girecektim. Yalnız başıma.

Clete boğazını temizledi, kutu kanyonundaki gök gürültüsü gibi bir ses. Köşedeki devasa masadan bir karton kaldırdı. "İşte şerifin eşyaları. Ted bu öğleden sonra bıraktı."

Bir önceki şerif ve benim sekiz yıllık kocam ve dokuz aylık eski kocam Ted için makam araçlarını bırakmak kalbine saplanmış bir bıçak olurdu. Çok kötü olurdu.

Clete kutuyu açık kollarıma bıraktı. "Doldurmanız ve imzalamanız gereken envanter sayfası, telefon ve..."

"Silah." Onun için bitirdim. Silahı belinden çıkarmak Ted'e herkesin içinde soyunmak gibi gelmişti. Doğrusu, muhtemelen bu alışverişten ondan daha çok nefret ediyordum. Silahlar ve benim bir aşk ilişkimiz yoktu.

Babam her zaman "Bir peni için, bir pound için" derdi, bu yüzden kalbimi .40 kalibrelik Smith ve Wesson'a açsam iyi olur. Yarın.

Kutudaki telefon bana çok tanıdık gelen ama dokuz aydır duymadığım bir cıvıltı çıkardı. Bunun Ted'in değil, şerifin telefonu olduğuna kendimi ikna etmem bir anımı aldı. Ve şerif bendim.

Kutuyu konferans masasının üzerine koydum ve telefonu çıkarıp açtım. "şerifin telefonu." Yüzümü buruşturdum. Ben Ted'in karısıyken ve o da şerifken bu şekilde cevap verirdim.

"Whew."

"Sarah?" En iyi arkadaşım ve baldızımın sesini tanıdım.

Rahat bir nefes aldı. "Telefonuna cevap vermedin, ben de Bunu çoktan almış olma şansını değerlendirdim. Ted'le konuşmak istemedim."

Bana kızgınlıkla bakan Clete'e baktım. Ya da hazımsızlıkla. Clete'e bunu söylemek zordu. Sarah beni sohbet etmek için çağıracak gibi görünmüyordu, bu yüzden salona adım attım. "Ne var yok?"

Telefona doğru ofladı pufladı. "Kahretsin, hava buz gibi! Neden Ocak ayında doğmak zorundaydın ki?"

. Midem bulandı. "Bana yle olmadığını söyle."

Sinirli bir şekilde i çekti. "yle. Louise ailenizin evinde sürpriz bir parti planladı. şimdi geliyoruz."

Kardeşim Robert arka planda "Sürpriz!" diye bağırdı.

Ablam Louise'in doğum günümü sekiz Fox çocuğunun önemli bir kısmını bir araya getirmek için bir bahane olarak kullanmasından nefret ediyordum. İnledim. "Bu tür şeyleri bir tek babam ve Louise seviyor."

Sarah da benimle birlikte inledi. "Seni anlıyorum. Görünüşe göre baban gecikti. Kamyoneti burada değil ama Louise'e göre bir saat önce dönmesi gerekiyordu."

Demiryoluna gvenemezsiniz. Babam kırk yıla yakın bir süre BNSF için çalışmıştı. Hepimiz onun öngörülemeyen programına alışmıştık. "Uyardığın için teşekkürler."

"Bunu sana doğum günü hediyem olarak kabul et. Şimdi kıçını kaldır ve buraya gel. Beni bu çılgın insanlarla yalnız bırakma."

Güldüm. "Bu aileye katılıp katılmama konusunda bir seçeneğin vardı ve ben seni uyarmıştım."

"Yine de onları seviyoruz." Sesi sanki koşuyormuş gibi titriyordu. "Sadece acele et, çünkü bilirsin, bazen aşk yeterli değildir."

Telefonu cebime koydum ve komiserin odasına geri döndüm. Saat beşi vurduğunda Grand County adliyesinde bir tür Sindirella gece yarısı sihri gerçekleşmişti. Telefonu kapattığımda her türlü yaşam belirtisi kaybolmuştu. Nefes alışım bile artık boş olan binada yankılanıyor gibiydi. Yüz yıllık hayaletleri düşünmeden, üzerinde çayırdaki yel değirmenini gösteren bir yama bulunan yeni kahverengi şerif ceketimi giydim.

Tereddüt ettim ve silahımı kılıfıma yerleştirmek için kendime büyük bir zihinsel itki verdim. İlk tasmaşını takan bir köpek yavrusu gibi. Eninde sonunda alışacaktım.

Adliyenin arka kapısına çıkan geniş merdivenlerden takırdayarak indim, iyi niyetli ama gürültülü bir aile ile dolu bir eve gitmek istemiyordum. Soğuk gece havasını ilk içime çektiğimde nefesim boğazıma kaçtı. Soğuk öksürmememe neden oldu ve burun kıllarım birbirine yapıştı. Parmaklarımın donup paramparça olmasından bir saniye önce cebimden Thinsulate kayak eldivenlerini çıkardım.

Arabaya tırmandım ve çalıştırmak için anahtarı kontağa soktum. Anahtar döndü ve farlar patladı, radyo çalmaya başladı, silecekler ön camı kırıştırdı ve ben irkildim. Bir adrenalin parlamasıyla, kaosu kapatmak için çılgınca düğmeleri tokatladım ve karışıklık içinde sağ dirseğimin yanındaki geçişlere çarptım ve siren çığlık attı ve ışık çubuğu canlandı.

Şap, şak, yumruk. Gürültü ve ışıklar kesildi ve bir saniyemi kalp yavaşlatarak geçirdim. Sekiz erkek ve kız kardeş demek

eşek şakaları konusunda acemi değildim ama Ted'den böyle küçük bir yaramazlık beklemiyordum. Resmi polis arabasında.

Başka bir eşek şakası beklentisiyle irkilerek vitesi boşa aldım. Farlarım sokağı aydınlatmadan önce Charger'ın kaloriferleri yanmaya başladı. Misk gibi bir erkek kokusuyla kaplanmış bir İrlanda Baharı kokusu aldım. Ted. Bu arabanın her yerinde o vardı. Yarın şu çam ağacı koku gidericilerinden alırdım.

Telefon yine çaldı. Sarah beni şerifin numarasından diğer kardeşlerimin de bunu anlayacağını düşünerek cevap vermemeyi düşündüm. Ama bu resmi numaraydı ve cevap vermeye alışsam iyi olacaktı.

Yine de bu sefer kesin bir "Grand County şerifi" ile hazırdım.

"Kate?" Tanıdık ses şaşırmış gibiydi. "Oh. Bilmiyordum zaten yemin ."

", Marybeth?" Ogallala'daki sevk memurunu şerifin eşi olarak çalıştığım yıllardan tanıyordum. İnsanlardan çok çayırların bulunduğu ve birkaç ilçenin tek kolluk kuvveti olarak şerifle övündüğü Ogallala'da tüm 911 çağrıları beş bin nüfuslu bir kasabaya yönlendirilirdi. Marybeth uzun süredir oraya sevk yapıyordu.

Marybeth'in ciddi sesi beni etkiledi. "2. Otoyol, 146. mil işareti. BNSF rayları. Muhtemel ölüm. Ambulans çağırıldı."

Bir çağrı. Trafik değil, ağaçtaki bir kedi yavrusu değil. Büyük bir şey. Kötü bir şey.

Ne için yemin etmiştim? Ağzım kurudu, "Yola çıkıyorum." dedim. Marybeth telefonu kapattı ve beni korkunç bir düşünceyle baş başa bıraktı.

Muhtemel ölüm. Kasabanın birkaç mil doğusunda. Babam doğudan geliyordu. Geç kalmıştı. Kışla hiçbir ilgisi olmayan buz gibi bir ürperti tenimi sardı.

2

Kazanın Hodgekiss'in yedi mil doğusunda, İlçe Yolu 67'nin rayların üzerinden geçtiği yerin hemen ilerisinde meydana geldiğini hesapladım. Yarım ay donmuş bozkıra donuk bir ışık saçıyor, mavi renk televizyon dizilerindeki sahte geceler gibi aydınlatıyordu. Kruvazörün üstündeki ışık çubuğunun titreşimleri kaputtan ve çevredeki siyah otoyoldan yansıyor.

Lütfen iyi ol, baba. Lütfen iyi ol. Olay yerine doğru hızla ilerlerken beynimin içinde bu cümle dönüp duruyordu. Üst geçit, tavan lambalarımın flaşını yakaladı. 67. İlçe Yolu raylar boyunca bir yay çizerek yükseliyor ve otoyolla dik bir açı oluşturuyordu. Alt geçidin altında bir tren durmuş, batı tarafında yaklaşık yirmi vagon, doğu tarafında ise belki bir mil uzunluğunda tren vardı. Bu tren doğuya doğru giderken babam batıya giden trende çalışıyor olsa da endişelenmekten kendimi alamıyordum. Belki de iki tren kafa kafaya çarpışmış ya da babamın treni raydan çıkarak doğuya giden treni yolda bırakmıştı. Karanlıkta tek görebildiğim rayların üzerinde duran bir trendi.

Üst geçide yaklaştım ve arabayı yoldan çıkarıp yabani otların arasından geçirecek kadar yavaşladım ve bir setten aşağı, çakıllı demiryolu yoluna doğru indim. Çift hat boyunca önümü görmeye çalışarak tren makinesini aradım.

Kırmızı ve mavi flaşlar beynimde zonkluyordu. *Lütfen iyi ol.*

Gaz pedalına basılı tutmama ve hız göstergesi otuz beş-kırkları gösterirken engebeli yolda rağmen ağır çekim gibi geliyordu. İki motorun kafa kafaya geldiği, çeliklerinin parçalandığı, babamın bedeninin batı yönündeki kabinde ezildiği düşüncesine karşı dişlerimi sıktım. Birkaç arabanın daha yanından uçarak geçtim ve rahat bir nefes aldım. Doğuya giden aracın farının uzun huzmesi boş yolda parlıyordu.

Motora yakın bir yerde bir figür büzüşmüştü. Başlı omuzlarına gömülmüş ve kollarını kendine sarmıştı. Turuncu güvenlik ceketini kruvazörün farlarını yansıtıyordu ve ben yanaştığımda adam başını kaldırdı.

Bobby Jenkins. Grand County Consolidated Lisesi'nden en küçük kardeşim Jeremy ile aynı yıl mezun olmuştu. Bobby'nin de babam gibi kondüktör olduğunu biliyordum.

BNSF mürettebatı, treni kullanan bir makinist ve fiziksel trenden sorumlu olan bir kondüktörden oluşur. El frenlerini çeken ve makasları atan kondüktör, durup kalkan ve hızı yöneten ise makinisttir. Her zaman tek kişilik mürettebata indirgemenen bahsedilirdi, ancak kondüktörler ve makinistler iki kişinin treni güvenli bir şekilde yürütmek kadar birbirlerini uyanık tutmak için de önemli olduğunu bilirler.

El fenerine uzandım. Bu çelik canavar sekiz adet D pil taşıyor olmalıydı ve gerektiğinde bir sopa olarak da kullanılabilirdi. Ona Koca adını verdim ve fenerin ışığını açtım, Ted'in pilleri çıkarmasına ihtimal vermediğim için ışıllı ışıllı parlaması içimi rahatlattı.

Ted'in kruvazörde tuttuğu kayak şapkasını aldım, ellerimi eldivenlerimin içine soktum ve dışarı çıktım. Işığın Bobby'yi kör etmemesi için Büyük Dick'i yere doğru eğdim. Loş ışıktaki bile tenindeki koyu lekeleri gördüm. Işığı yukarı kaldırdım, yine de tam bir

yüzüne alevler saçıyordu. İlk şok düşüncem doğrudu. Yüzüne kan bulaşmış ve sanki ürkütücü bir yağmur fırtınasına yakalanmış gibi damlalar ceketini kaplamıştı. Yüksek perdeden bir feryat çıkararak ileri geri sallanıyordu.

Bu kötü olacaktı.

Üç motor rölantide çalışırken gümbürdüyor, patlayan valfleri gecenin içine doğru pısılıyordu.

Yavaşça yaklaştım. "Bobby. Ne oldu?"

Dudakları titredi ve başını iki yana salladı.

Beni daha iyi hissettirmiyordu. Ona bir adım daha yaklaştım. Yüzüne baktım ve onu göz teması kurmaya zorladım. "Sorun nedir?"

Bana odaklanmamış bir bakışla baktı. Göz kapaklarını sıkıp başını sallayarak titredi ve dişleri takırdamaya başladı. Tren arkamızda rölantide çalışıyordu, yani acil duruma geçmişti ve bu da onu durdurmuştu. Bunu Bobby yapmış olmalıydı. Makinistin yaralandığını bildirecek kadar uyanıktı ama o sırada akli başında olan ne varsa şimdi ahırdan dışarı fırlamıştı.

Turuncu giysili koluna dokunarak onu getirmeye çalıştım. "Neden bu soğukta dışarıdasın?"

İnledi.

Yüzünden aşağıya kan sıçradı. "Yaralandın mı? Mühendisiniz nerede?"

Uludu.

Tamam. Bu beni hiçbir yere götürmüyordu. Bobby çok kötü yaralanmış gibi görünmüyordu ve daha kötü durumda olabilecek mühendisi bulabilmek için onu soğuktan kurtarmam gerekiyordu. Bobby'yi kolundan tutup götürdüm. Arka kapıyı açtım. "Neden buraya oturup ısınmıyorsun?"

Gevşek bir linguini gibi onu arka koltuğa götürmeme ve kapıyı kapatmama izin verdi. Sürücü tarafındaki kapıya eğildim, arabayı çalıştırdım.

ve ısı kontrolünü yüksek seviyeye getirdi. "İyi misin?"

Kesinlikle iyi değildi. Ama ambulans yakında burada olacaktı.

Ogallala merkezi, gönüllü Hodgekiss itfaiye ve kurtarma ekibinin tüm üyelerini otomatik olarak aradı. Ekibi oluşturmaya yetecek kadar personel gelir gelmez ekip yola çıkıyordu. Bazen, kasabada bir lise maçı, tiyatro oyunu ya da başka bir toplantı varsa, birkaç dakika içinde itfaiye binasına ulaşabilecek kadar eğitilmiş personel bulunabilirdi. Eğer bir düğün varsa ve üyelerin çoğu içki içiyorsa ya da bir deplasman maçı varsa ve çok fazla insan şehir dışındaysa ya da çoğunluğun traktörlerle uzak tarlalarda olduğu ot biçme sezonundaysa, bu çok daha uzun sürebilir ya da hiç yardım edemeyebilirler.

Perşembe akşamı yemek vaktinde yeterince insanın aceleyle toplanıp yolumuza çıkması için dua ettim. Ciğerlerimdeki soğuktan öksürdüm ve trene geri döndüm. Üç motorun sürekli alçak kükremesi ve kruvazöründen gelen mavi ve kırmızı ışıklar beni tedirgin ediyordu.

Bobby kana bulanmış ve mühendis yok.

Muhtemel ölüm.

Trene doğru koştum, Koca Dick'in ışını önümde sallanıyordu. BNSF logosunun turuncu rengi aracımın yanıp sönen ışıklarında zonkluyordu. "Merhaba. Kimse var mı? Makinist?" Sesim soğuk havada keskin bir şekilde çınladı, gürleyen motorlara karşı tizleşti. Bir cevap beklemiyordum ve aldığım cevap sessizlik oldu.

Bir elimde koca sik, kabinin kenarından yukarı uzanan metal tırabzanı kavradım. Botlarım soğuk çelik basamaklarda çınılıyordu. Babam BNSF'de kırk yıl çalışmıştı ama ben hiç tren motoruna binmemiştim. Hayatım boyunca trenler raylarda bir aşağı bir yukarı gidip gelmiş, birkaç saatte bir düdükler çalmıştı. Gözlerim bir tren motorunun üzerinde milyonlarca kez gezinmişti ama onu hiç gerçekten görmemişim. Motor o kadar büyüktü ki

sabırsızlıkla beklerken görüldüğünden daha büyüktü.

Rölantide çalıştıklarında bile, motorlar başlangıç kapısındaki safkan atlar gibi güçlü hissediyorlardı. Titriyor ve hava kompresörleri tıslıyordu.

Basamaklar dikti ve adımlarım kafesli metalin üzerinde takırdıyordu. Tutunma demirlerine uzandım ve kendimi bir sonraki basamağa çektim. Merdivenler, devasa çelik motorun burnunun ortasındaki dar bir platforma çıkıyordu. Makinist ve kondüktörün bindiği kabinin kapısı platformun dışına açılıyordu.

Kendimi motorun platformuna kaldırdım. Kabin kapısı açıldı. Bobby oradan çıkacaktı, muhtemelen kendini kabinden motorun dışına fırlatacaktı. Gitmek için can atıyordu. Eldivenli ellerim, çarpan kalbimle dayanışma içindeymiş gibi, beni tutmak için açıklığın iki yanına dayandı. Beni devam etmeye ikna eden tek şey bunun benim işim olduğu bilgisiydi.

Trenin burun kısmındaki platformdan ayrıldım ve dar bir geçide girdim. Üç basamakla vagonun sağındaki makinist koltuğuna ve soldaki kondüktör Bobby'nin koltuğuna çıktım. "Hey, orada mısın?" Tırmanıştan nefes nefese kalmış bir halde seslendim.

Kabinin dışarıdan daha sıcak olmasını bekliyordum ama sıcaklıkta hiçbir değişiklik yoktu. Ayağımı bilerek ilk basamağa koymak zorunda kaldım. "Merhaba."

Koku beni çarptı. Stranahan'ın Et İşleme'sinin ölüm katına çok benziyordu. Kaldırdığım ayağım bir sonraki adımı ıskaladı.

Babamın uzun görev süresi ve Grand County'nin sadece beş nüfusu ile Bin, mühendisi tanıma ihtimalim oldukça . Korkunç bir şeye hazırlandım.

Pencerelerden mavi ve kırmızı ışık ve motorların sürekli gürültüsü, hissettiğim sarsıntıların trenin titreşimlerinden mi yoksa benim korkumdan mı kaynaklandığını merak etmeme neden oldu.

Son basamağa kadar çıktım ve feneri makinistin tarafına çevirdim. Yüksek güçlü ışın geceyi yararak trenin farının daha küçük bir versiyonunu oluşturuyordu ve bir şekilde yanlışı görünüyordu. Farkına vardım. El fenerinin ışını bana geri yansıtmıyordu. Ön cam yoktu.

Kırılan cam Bobby'nin üzerindeki kanı açıklar. Trenin ön camlarında kullanılan kalın güvenlik camını hangi güç patlatabilir?

Koca Çük'ü arkamdan gösterdim. Sağ taraftaki arka cam da paramparça olmuştu.

Bir daha karıştıran adım beni getirdi doğrudan arkasında mühendis koltuğu. Işığım boş ön camdan aşağıya doğru sallandı ve ışını kabinin üzerinde gezdirdim. Küçük cam şarapneller her yüzeyi kaplamıştı. Bir yığın şey makinist koltuğunu doldurmuştu. Belli ki bir insan değildi. Gece gökyüzündeki yıldızlar gibi ışığı yakalayan yansıtıcı malzeme noktaları olan koyu renkli bir kumaş yığını.

Karmaşaya baktım ve anlam çıkarmaya çalıştım.

Hayır. Aman Tanrım. Hayır. Karnımın dibine buz düştü ve nefesim kesildi.

Gözlerimi sıkarak kapattım ve bir adım geriye düştüm. Görüşüm bana bir şey gösteriyordu ama beynim bunu kabul etmiyordu. Gözlerimi açtım ve Koca Dick'in ışınına odaklanmaya çalıştım. Ellerim titrerken ışık sıfırın altındaki gecede yükselen buharda titreşti. Bobby'nin neden konuşamadığını anlamıştım. Bakmaktan kendimi alamıyordum. Korkunç görüntü beynime kazınmıştı.

Geriye doğru savrulduğum ve merdivenleri tırmanarak indim, tökezledim ve muhtemelen Bobby'nin yaptığı gibi kapıya doğru savrulurken kendimi yakaladım.

Ben Bobby değilim. Ben şerifim.

Tutunma demirlerini kavradım ve aniden bir spot ışığı tarafından kör edildim. Karşıdan gelen trenin düdüğü çaldı, ses ruhumu göğsümden çekip aldı. Tren, muhtemelen babamın bindiği tren, kükrüyordu.

tam önümdeki virajın etrafında dönüyordu. Farlar yüzümden uzaklaşıp yolun aşağısını gösterirken saatte yirmi milden fazla hızla gidiyor olamazdı.

Devasa tren bir dizel dumanı rüzgârına ve çeliğin çelik üzerinde gıcırdamasına neden oldu, her vagon yanımdan gürleyerek geçerken kuplörler takırdıyor ve cıvıldıyordu. Nefes nefese kaldım, geçen trenin nefesimi de kendisiyle birlikte emdiğini hissettim. Bir fil sürüsü gibi trompet çalıyordu ve ben tutunma demirlerini kavradım. Sonsuz bir sürenin ardından tren geri çekildi, son vagondaki tekerleklerin *tshk-tshk-tshk* sesleri trenin arkasındaki yanıp sönen kırmızı ışıklarla birlikte kayboldu ve geriye üzerinde durduğum trenin gürleyen motorları kaldı. Trende makinistten geriye kalanlar kabindeydi.

Parmaklıklara yaslandım ve kustum.

3

Sendeleyerek kruvazöre gittim ve kendimi içeri attım, kapıyı çarpıp dişlerimle bir eldiveni yırttım. Geçen trenin gürültüsü azaldı. Titreyen elim radyoya uzandı ve zihnim karardı. Telsizi bıraktım ve şerifin telefonunu çıkardım.

Marybeth cevap verdi, "Sevkiyat."

Sesim titredi ve boğazımı temizledim, kendimi sabit tutmaya çalıştım ve "Yardıma ihtiyacım olacak" dedim.

Marybeth otoriter bir şekilde konuştu. "Durum nedir?"

Boğazımı tekrar temizledim. "Bir ... Mühendis var...." Kontrolümü sağlamak için ısırdım. "Ölüm. Tren kabinindeki , muhtemelen makinist, kimliği bilinmiyor."

"COD?"

Boş bulundum.

Marybeth geri geldi. "Ölüm nedeni."

"De-de-decapitated." Nefes aldım. "Bobby Jenkins, kondüktör, hafif yaralı, polis arabasında oturuyor."

"Tamam. Eyalet devriyesi yolda. Otuz dakika içinde bulunduğunuz yerde olacak. BNSF yetkilileri yolda."

"10-4."

Marybeth profesyonellikten endişeye geçiş yaptı. "Belki de Ted'i destek olarak çağırmalısın. Sadece devlet görevlisi gelene kadar yardımcı olması için."

Uyuşmuş ayaklarımı yere bastırdım ve omurgamı dikleştirdim. *Kokuşmuş Ted'e ihtiyacım yok.* Sesimdeki titreme kayboldu. "Hodgekiss'ten gelen kurtarma ekibinin tahmini varış süresi nedir?"

"Az önce itfaiye binasından çıktılar."

Arabanın sıcağında akmaya başlayan burnumu sildim. "Onlar gelene kadar Bobby'yle kalacağım."

Telefonu cebime geri koydum ve Bobby'ye dönmek için koltukta iki büklüm oldum. Ön ve arka taraf arasındaki pleksiglas bölme açıktı ve babamın işten eve geldiğinde giysilerine sinen o tanıdık mazot ve motor kokusunu aldım. "Seni yakında buradan çıkaracağız. Bana ne olduğunu anlatabilir misin?"

Buzlarının çözülmesi ve katliamdan uzakta geçirdiği birkaç dakika ona oldukça yardımcı olmuştu. Hâlâ titriyordu ama gözleri daha berrak görünüyordu. Sesi soğuk bezelye çorbası gibiydi. "Bilmiyorum."

Bakışlarını tuttum ve yavaşça konuştum. "Ne hatırlıyorsun?"

Aldığı nefes boğazında uçurumdan aşağı yuvarlanan bir kaya gibi sekti. "Yolda gidiyorduk ve Chad onun evine doğru baktı."

Chad. Oh adamım. Chad Mills. Mühendis olan. Lisede benden birkaç yaş büyüktü ama Danbury Lisesi'ne gitmişti. Danbury, Hodgekiss'in doğusunda, Grand County'nin sınırında bir kasabaydı. Chad'i sadece merhaba demek için tanıyordum. Karısı Meredith'le zar zor başımı sallayarak tanışıyordum.

Sesimi nazik tuttum. "Chad buralarda yaşıyor, değil mi?"

Bobby başını salladı ve bir kolunu yüzünde gezdirerek kanı bulaştırdı. "Evet. 67. İlçe Yolu'nun hemen yukarısında. Raylardan bahçesinin ışığını görebilirsiniz."

"Yani evini arıyordu...." Bobby bitirsin diye sallantıda bıraktım.

Bobby'nin sesi odaklandıkça güçlendi. "Karısı her zaman o geçerken bahçe lambasını yakar. Hepimiz ona am kırbaçlı olduğu için takılıyoruz, ama çoğumuz bunun havalı bir şey olduğunu düşünüyoruz, sanki gerçekten l-l-l-..." Birdenbire gözyaşlarına boğuldu. Ben de ağlamak istedim.

Kayak şapkamı ve diğer eldivenimi çıkardım ve montumun fermuarını açtım. Kruvazördeki ısıtıcı iyi iş çıkarıyordu. Bobby'nin kendine gelmesine izin verdim ve hazır görüldüğünde devam ettim. "Yani ikiniz de bahçedeki ışığın yanıp sönmesini izliyordunuz ve ne oldu?"

Başını iki yana salladı. "Bu yüzden raylara değil de o tarafa uzun uzun bakıyorduk. Işık kapalıydı. Chad çok endişelendi ve ben de ona muhtemelen yanmış olduğunu söyledim."

Arkamızdan gelen belli belirsiz bir kırmızı parıltı, otoyoldan dönen kurtarma birimini haber veriyordu.

Bobby'nin sesi kazandığı gücü kaybetti ve panikle titredi. "Sonra her şey... her şey. Yani, ne olduğunu bilmiyorum, ama her şey patladı. Bir çarpışma ve cam kırıkları oldu. Chad'e bağırdım ama cevap vermedi, karanlıktı, gürültülüydü ve rüzgar esiyordu. Fişi taktım. Başka ne yapacağımı bilmiyordum. Frenler tuttu ve sonunda durduk. Tren durdu."

Babamdan dinlediğim kadarıyla, "fişe takmanın" hava frenlerinin tam olarak uygulandığı ve motorların rölantiye geçtiği anlamına geldiğini biliyordum. Motorlarda antifriz olmadığı için motorları asla öldürmezler. Sıcaklık kırk derecenin altına düştüğünde, hatta günlerce kullanmayı planlamadıkları zamanlarda bile avluda daima rölantide bırakılırlar. "Tam olarak doğru şeyi yaptınız."

Tekrar ağlamaya başladı. "Durduğunda Chad'i gördüm. Yani. Onun bir parçasını gördüm." Yüzünü kapattı. "Kafası gitmişti ve her yer kan içindeydi."

"Ve o zaman mı telsizle haber verdin?" Ellerini indirdi. "Öyle mi yaptım?"

Başımla onayladım. Kurtarma birimi bağlantı yolundan bize doğru ilerledi.

"Ondan sonrasını hatırlamıyorum. Arabaya nasıl bindiğimi bile hatırlamıyorum."

"değil," dedim. "İyi iş çıkardın. Ambulans geldi ve muhtemelen seni Broken Butte'deki hastaneye götüreceklerdir."

Korkunç maskesinden gözyaşları süzülüyordu. "Peki ya Chad?"

Deneyimli bir şerif gibi sakin ve rahatlatıcı konuşmaya çalıştım. "Onun icabına bakacağız."

Kayak şapkamı taktım ve montumun fermuarını çektim, elime eldivenlerimi giydim ve tekrar dışarı çıktım. Aşırı ısınan arabadan sonra soğuk ciğerlerimi sıktı ve öksürük krizine girdim. Ekipteki en iyi acil yardım görevlileri olan Harold Graham ve Eunice Fleenor bana doğru koştular.

Saçları kırlaşmış, orta yaşlı bir anne olan Eunice sorular sordu, ben de olabildiğince hızlı ve az dramatik bir şekilde cevapladım. Tüm bildiklerimi aktarmam iki dakikadan az sürdü. O sırada Harold arabanın arkasından Bobby'ye yardım ediyordu.

Bobby Harold'a yaslandı ve Harold onu soru yağmuruna tutarken ambulansa doğru ilerlediler. Harold'ın merakı ve hafif röntgencilik eğilimi iyi biliniyordu.

"Chad Mills olduğunu mu söylüyorsun?" Eunice başını trene doğru eğerek sordu.

"Kimliğini tespit edemedim." Çünkü cüzdanını aramadım ve kafası da yok. "Ama oldukça eminim."

"Yapabileceğimiz bir şey olmadığından emin olmak için bir göz atacağım. onu."

Yolundan çekildim, korkunç manzarayı tekrar görmek istemiyordum. Eyalet devriyesi ve demiryolu müfettişleri bolca görürdüm. Ted'in şeriflik döneminden yeterince şey biliyordum.

ve şerif eğitiminden. Işıkları kurarlardı ve benim de olay yerinin fotoğraflarını çekmem gerekirdi.

Eunice'in Chad'e yardım edemeyeceğini anlaması için kısa bir bakış atması yetti. Asık bir suratla yanımdan geçip kurtarma birimine doğru yürüdü. "Zor bir ilk gece, ha?"

O kadar kötüydü ki, doğum günümü çılgın ailemle kutlamayı tercih ederdim. Kan akışını hızlandırmak ve için kollarımı üzerimde çırttım.

Kurtarma birimi ışıkları çılgınca yanıp sönmeye başladı. ve otoyola döndükten sonra hız kazandı.

Arabamın ışık çubuğunun titreşiminde, rölantide çalışan trenin tıslama ve hırıltılarıyla baş başa kaldım. Bir çakal uzun bir havlama sesi çıkardı, birkaç tepe öteden cevap verdi, ardından yakındaki bir çiftlikten bir sürü havlama sesi geldi. En yakın çiftlik Monen'in Horseshoe Gölü'nün yaklaşık altı mil kuzeyindeki çiftliğiydi. Sandhills'de durgun ve soğuk bir gecede, sesin beklenmedik kilometreler boyunca dolaşma yolu vardı.

Sadece ben, çakallar ve zavallı başsız Chad kırdaydık. Saat altı bile değildi ama gece yarısı gibi hissediyordum. Yarım ay gökyüzünde birkaç derece ilerlemişti ama hâlâ donmuş topraklara mavi bir ışık saçacak kadar yüksekledi.

Trenin önüne doğru hızlı adımlarla ilerledim ve motor kabininin burnunu inceledim. Rayların üzerinde dururken tren, hareket edebilen çelik bir bina gibi üzerimde yükseliyordu. Eski inek yakalayıcının modern bir versiyonu olan metal bir etek, rayları yaratıklardan, döküntülerden ve kardan temizliyor ve trenin hareket etmesini sağlıyordu. Gözlerim kabine giden platformla aynı hizadaydı. Kanlı sahneye giden basamaklar bakışlarımı çekti. Parçalanmış makinist penceresi platformdan bir on metre daha yukarıda olmalıydı. Chad'in orada olduğunu düşününce ürperdim ve trenin uzak tarafına doğru ilerlemeye devam ettim. Rölantide çalışan trenin sinir bozucu gürültüsü BNSF'den biri gelene kadar durdurulamazdı. Trenler için tam güvenlik prosedürlerinden habersizdim ama en azından trenin hareket etmesini engellemek için el frenlerinin bağlanması gerektiğini biliyordum.

Burnum yerine el fenerimi yere tutarak bir tazı gibi ileri bir geri dolaştım. Başka biri gelene kadar cesedin yanında kalmam gerektiğini bildiğim için hiçbir yöne doğru on metreden fazla ilerlemedim. Sıcaklık sıfırın en az on altına düşmüş olmalıydı ve yaklaşık yirmi dakika sonra ısınmak için arabama çekildim.

Çok geçmeden otoyolda farlar belirdi ve dikiz aynamdan yaklaşımlarını izledim. Işık çubuğunu tanıdım ve Marybeth'in bana gönderdiği eyalet devriyesi olduğunu düşündüm. Paltomun içine girdim ve Ted'in şapkasını aşağıya çektim, eldivenlerimi aldım ve polisle araçlarımızın arasında buluştum.

Ağır bir palto giymişti ve yüzünü gizleyen bir kar maskesi vardı. "Trey Ridnoir," dedi tanıştırma amacıyla.

"Kate Fox."

"Oh evet. Kate Fox." Nefesi maskeden püskürdü. "Özür dilerim. Seçimleri unutmuşum."

Batı Nebraska kolluk kuvvetleri camiasında Ted ve benim birbirimize karşı yarıştığımıza dair içeriden dedikodular yapıldığından hiç şüphem yoktu. Benim görevdeki birini yenmemden çok, iki eşli bir kadının kendisini aldatan kocasını devirmesi söz konusuydu. Bu da boş dillere bolca sallanma fırsatı vermiş olmalı.

Sesim soluğum kesilmiş gibiydi, nasıl başlayacağımı bilemiyordum. "Hodgekiss kurtarma ekibi bir mürettebat üyesini, Bobby Jenkins'i Broken Butte'a götürdü. Varsa ufak tefek yaralanmaları var. Görünüşe göre yüzünde ve boynunda cam kırıkları nedeniyle bazı kesikler oluşmuş. İlk ifadesini aldım. Elbette sarsılmış durumda ama ne bildiğini sanmıyorum."

Trey başıyla onayladı. "Peki ya diğer mürettebat üyesi?"

Sertçe yutkundum ve rölantide çalışan motoru işaret ettim. "Taksinin içinde. Ön cam üst geçitte patlamış. Sanırım çarpışma sırasında ölmüş."

Trey motora doğru yürüdü ve ben de onu takip ettim, rayların yanında durdum ve tutunma demirlerinden tutup merdivenlerden yukarı zıplamasını izledim. Kapının içinde kayboldu. El fenerinin ışığı açık pencereden aşağıya doğru salındı ve birkaç dakika boyunca durdu.

İnişi çok daha yavaştı ve kendini yere bıraktı. "Olay yerine ilk gelen sen olduğun için üzgünüm. Tren vagonu oldukça dağınık." Sonuna bir de "küçük hanım" eklemek ister gibiydi.

"Yerde kazaya dair ipuçları aradım ama sıra dışı bir şey göremedim. Gerçi bunu beklemiyordum. Bobby'ye göre, 67 numaralı ilçe yoluna ulaşana kadar her şey normalmiş."

"İyi iş, Kate." Biraz patronluk taslıyordu ama muhtemelen bir çaylağa karşı nazik olmaya çalışıyordu.

Polisten çok haydut gibi görüldüğü için Yüzünü Ted'le katıldığım toplantılardan ya da konferanslardan tanıyordum ama eyalet ve vilayet pek sık birbirine karışmazdı. "Olay yeri incelemeleri konusunda pek deneyimim olmadı."

Güzel dudakları vardı. Bütün bir yüze erişimim muhtemelen fark etmeyeceğim bir şeydi. Ama gevşek ya da çok ince değillerdi ve kolay bir sırtışa dönüşebilecek gibi . Bu düşünce tarzı, beynimi taksideki tüyler ürpertici sahneden uzaklaştırmak için yapılmış bariz bir oyundu.

"Pekala," diye nefes verdi ve buhar gökyüzüne doğru yükseldi. "NTSB ve BNSF müfettişleri yakında burada olacaklar." Durakladı. "NTSB. Ulusal Ulaşım ve Güvenlik Kurulu."

Gerçekten mi? Ben de bunun "Never Trust State-Patrol Boys" anlamına geldiğini sanıyordum. En azından, babam ben doğmadan önce kondüktörlük yaptığı için hakkında biraz bilgi sahibi olduğum BNSF'yi açıklamayı uygun görmedi. Sendika müzakereleri hakkında bilgili bir şekilde konuşabilirdim.

1986'da Burlington Northern'in Santa Fe ile birleşmesi ve kondüktörlerin kendi bölgelerinde kalmalarının faydaları mutfak masamızın etrafındaki sohbetlerden.

Motorun etrafında yeterince takılmışım ve kabine geri dönmeden önce biraz sessizlik istiyordum. "Sen burada cesedin yanında kalırsan, ben treni dolaşacağım. Özellikle üst geçitte olağandışı bir şey görebilecek miyim diye bakacağım."

Seke seke diğer raylara geçtim ve Koca Dick'i batıya doğru eğittim. Motorlardan uzaklaşıp ışığı ileri geri sallayarak ray yatağının çakıllarını ve hafif esintide titreyen diz boyu sarı ve kahverengi otları incelerken trenin gürültüsü azaldı. Uyuşmuş ayak parmaklarımın üzerinde yürürken kan onları ısıtmak için aşağıya doğru itilirken canım acıyordu. County Road 67'deki üst geçide kadar bir mil geri gittiğimde, yüzüm hariç her şeyim çalışır durumdaydı. Yine de dudaklarım tüm hissini kaybetmişti ve burnumun altındaki küçük tüylere don yapışmıştı.

El fenerini daha yavaş ve iyice sallamak için zaman kazanmak amacıyla adımlarımı yavaşlatarak üst geçide yaklaştım. Bu bölgede ön camın patlamasına ne sebep olabilirdi?

Motorlardan uzaklaştıkça gece daha da sessizleşiyordu. Bir başka çakalın çığlığı kuzeyden cevap niteliğinde bir yip sesi getirdi. Bir araba asfalt yoldan demiryolu girişine doğru ilerlerken vagonların arasından farlar görünüyordu. Trenin önüne doğru ilerlerken çakılların ezilmesi ve arabanın motorunun gürültüsü yanımdan geçti. Araç kruvazörüne doğru yaklaştı. Birkaç araç daha otoyoldan döndü ve motora doğru ilerledi. Araçların yol ustabaşına ve muhtemelen tren şefine, belki de demiryolu görevlilerine ait olduğunu tahmin ettim.

Batıya doğru yürüdüm, el fenerim trenden kırlara doğru ilerliyor ve tekrar trene dönüyordu. Üst geçidin yaklaşık elli metre batısında

fark ettim. Yeterince görmeden önce birkaç vagon daha yürüdüm ve geldiğim yoldan geri dönmeye başladım.

El fenerleri ve kafa lambaları karanlığın içinden ışık okları fırlatıyordu. Trenin yarısına kadar gelmiştim ki, gergin erkek sesleri havayı kesti. Chad'i görmüş olmalıydılar ve güçlü bir ruh el frenlerini bağlaması için birini göndermişti. Keşke motorları durdurabilselerdi. Her nasılsa donuk kükreme ve titreşimler tüm dehşeti artırıyor.

Bir figür ön motordan ayrıldı ve bana doğru gelmeye başladı. Onun Trey olduğunu düşündüm. Yüksek güçlü el fenerinin ışığı yolunu işaret ediyordu. Ayak seslerinin altında ray yatağının çakılları çıtırdıyordu.

İlerlemeye devam ettim, her adımda bana doğru gelen fener ışığına daha da yaklaşıyordum, tıpkı benim yaptığım gibi ileri geri gidip geliyordum. Botlarının gıcirtısını ve hatta ağır nefes alışını duydum, tıpkı onun da beni duyduğundan emin olduğum gibi.

Bana ulaşmadan önce konuşmaya başladı. "Geri gel ve ısın. Makinistler burada, yetkililer de yolda. Ünitelerde ya da raylarda neyin arızalandığını bulup raporlarını ."

Durdum ve onu bekledim. "NTSB burada değil mi?"

Başını iki yana salladı. "Broken Butte'deki Ben Wolford'u arayacağım. Grand County'nin adli tabibi, değil mi?"

Başımı salladım. "Bir saatten fazla yolumuz var, bu yüzden hemen ona haber vermeliyiz."

Trey, en az bir metre boyunda ve iri yarı bir adamdı. Kalın paltosunun altından ağırlığını kaydırıp ve trenin başına dönmeye hazırlanarak geriye doğru bir adım attı. "Genellikle, cinayetten şüphelenmediğimiz sürece, adli tabip gibi davranmamızı ve raporları doldurmamızı ister. Bu korkunç soğukta dışarı çıkmak istemeyecektir."

Trey'i takip etmedim. "Onu buradan çıkarsak iyi olur."

Sanki beni harekete geçirmek için sabırsızlanıyormuş gibi ayaklarının arasında sallandı. "İlk büyük olayında her şeyi kitabına göre yapmak istemeni anlıyorum, ama gerçekten, yaşlı bir adamı bu havada altmış mil araba sürmeye zorlamak kalp krizine neden olabilir."

tuttum. "Ben'i arayacağım."

Omuzları düştü ve başı, sanki isteksiz bir hoşgörü içindeymiş gibi, rahat kayak maskesinin içinde hafifçe eğildi. "Cidden, demiryolu müfettişleri neyin bozulduğunu bulacak ve sorunu düzeltmek ve bir daha olmamasını sağlamak için bir güvenlik raporu hazırlayacak."

Burun akıntısı gibi hissettiğim şeyi kokladım ama sümük donacağı için muhtemelen sadece nispeten sıcak nefesimin verdiği bir histi. "Bu bir güvenlik sorunu değil."

"Ne oldu o zaman?" Bu kez sesinde sabır yoktu. Açıkça sinirlenmişti.

"Cinayet."

4

Ufak bir duraklamanın ardından Trey'in sesi eğlenceyi ele verdi. "Cinayet, ha? On beş yıllık kanun uygulama tecrübeme göre, kazalar cinayetten çok daha olasıdır."

"Bunu anlıyorum." Arkamı döndüm ve başladım. Aşağıya doğru hızlıca bir bakış attığımda aslında buz kütleleri değil ayaklarım olduğunu fark ettim.

Bir süre sonra o da bana katıldı. "O zaman bunun bir kaza değil de cinayet olduğunu düşündüren ne?" Trey'in ayaklarını etmesine gerek yoktu. Sorel giyyordu, muhtemelen Thinsulate ile astarlanmıştı ve belki bot ısıtıcıları bile vardı. Elbette, bu konuda uzanıyordum ama sıcak ayak fantezisine engel olamıyordum.

Üst geçide varana kadar cevap vermedim. Koca Dick'e köprünün altını gösterdim. Havada iki tel sallanıyordu. 9 numaralı tel gibi. Üst geçidin destekleri boyunca cıvatalanmış metal bir mile bağlıydılar. "Bu."

Trey bana yaklaştı ve el fenerini aynı bölgeye tuttu. İnceledi. "Burada ne görüyorsunuz?"

"Burası bir demiryolu bağının asılı olduğu yer. Kabloların tam olarak mühendisin oturacağı tarafa nasıl yerleştirildiğini görüyor musunuz?" I

tekrar kokladım. Burnumu hissedemiyordum ve kelimelerimi telaffuz etmem donmuş yanaklarım ve ağzım yüzünden zorlaşıyordu.

Güzel dudaklarından bir inançsızlık huff'ı kaçtı. "Çok çılgın bir hayal gücün var. Büyük davaları çözmek ve şerif olarak tüm bu heyecanı yaşamak istediğini biliyorum. Ama gerçek şu ki, buradaki suçla mücadele dünyası rutin. Çoğunlukla sıkıcı şeyler. Zamanınızı karanlık cinayetlerle falan harcamasanız daha iyi olur."

Sarah'nın yerinde olsaydım, onun tepeden bakan ses tonuna sert bir karşılık verirdim. Ama durumuma nadiren yardımcı olduğu için bu hızlı iğnelemeyi sineye çekmeyi öğrenmiştim.

Sesi kıkırdamasını engeller gibiydi. "Neden bir demiryolu bağı düşün­dün ki? Neden çelik bir ray ya da bir ağaç dalı değil?"

Işığı rayların otuz metre aşağısına ve geçiş hakkını belirleyen dikenli tel örgülere doğru tutacak şekilde alçalttım.

Trey ışığı takip etti. Boynu hafifçe çıkıktı ve hayal ettim ki kızarmış maskesinin arkasından gözlerini kıstı. "Bu da ne?"

"Ön cama giren demiryolu bağı."

Bir saniye geçti ve çakallardan biri uludu. Trey'in yanıtı yavaş ve sessiz oldu. "Şuradaki... um... şu topraklar. Onlar...?"

Koca Alet'i kapattım ve ay ışığının maviliğinin çökmesine izin verdim. "Emin değilim ama tahminimce Chad'in beyninden geriye kalanlar bunlar."

5

Trenin ön tarafına geri dönerken Trey'in söyleyecek pek bir şeyi yoktu. Sonunda konuştu. "Geri dönüp fotoğraf çekeceğim." Eldivenimi çıkardım, soğuk havanın yakıcılığını hemen hissettim ve Ben Wolford'un şerifin favorilerinde kayıtlı numarasını buldum. Ayrıntıları açıkladıktan sonra bile, adli tabip vekili olarak yetkisini memnuniyetle bana devretti. Böyle bir gecede dışarı çıkmak istemediği için onu suçlayamazdım, ama lanet olsun, bu benim incelemem gerektiği anlamına geliyordu. ne oldu sol . Chad'in Vücut, Koku o korkunç Yine mezbaha kokusu.

Kar fırtınası sırasında yaşlı bir ineğe acil sezaryen yapmak bile bundan daha iyi olurdu. Motora ve koştururan yol ekibine doğru attığım her adımda kendime işimi hatırlatıyordum. Büyükannem Ardith her zaman "Yapman gerekeni yaparsın." derdi.

Broken Butte alt bölgesinin tren şefi ve aynı zamanda ilçe komiseri olan Clete Rasmussen, evinde rahat bir gecenin tadını çıkaramıyordu. Buraya gelme çağrısını aldığı anda muhtemelen yemin töreninden yeni çıkmıştı. Hodgekiss'te yaşadığı için buraya gelmesi uzun sürmemişti. Yalıtımlı tulumlar içinde durmuş, cep telefonunu kafasına , emirler yağdırıyordu. Bize işaret etti ve ben ileri geri sallanırken

telefonu kapatmasını bekledi. "Ön motor bozulmuş. Yeni bir üniteye ihtiyacımız var."

Telefonu indirdi, perişan görünüyordu. Kalın eldivenli eliyle yüzünü kapattı ve bir an için başını eğerek durakladı. Gözlerini kırptırdı ve normal kaşlarını çatı. "Bir ekip sipariş ettik. Motorları değiştirmek biraz zaman alacak. Ama biraz ileride bir yan yol var, oraya indirip bağlayacağız."

Trey başını salladı. "NTSB'nin bunu gerekecek."

"Peki ya Ç-Ç-Ç-..." Kelimeler boğazında düğümlemiş gibiydi. Öksürdü. "Ceset mi?"

Çenem gerildi. "Olay yerini incelemem gerekiyor. Bunu bitirdiğimde, Broken Butte'tan döndüklerinde onu Eunice ve Harold'a teslim edeceğim."

Clete motora baktı, mavi ve kırmızı ışıklar işçilerin el fenerleri ve farlarıyla karışıyordu. Boğazını temizledi ve "Doğru. Tamam." diyebildi.

Trey ve ben onun aracına yöneldik ve içine tırmandık. Arabayı ve kalorifere bastı, bir nefes verdi ve kar maskesini çıkardı, sarı saçları parlıyor ve diken oluyordu.

Ellerimi eldivenlerimden kurtardım ama maksimum vücut ısını korumak için şapkamı çıkarmadım. Telefonumu almak için cebime uzandım, şarjının soğuk havada azalmamış olması içimi rahatlatı. Kardeşlerimden gelen cevapsız çağrı sürüsünü görmezden geldim ve kurtarma birimini aradım. Eunice bana yolda olduklarını söyledi.

Bağlantıyı kestikten sonra ellerimi kalorifer peteklerine tuttum ve çözülmeleri için dişlerimi sıktım. Kan dolaşımını teşvik etmek için ayak parmaklarımı oynatmaya devam ettim, ama gerçekten ağlamak, inlemek ve acının geçmesini beklemek için ön panele vurmak istiyordum.

"Kahretsin, bir cadının memesinden daha soğuk." Trey ellerini ısı güdümlü füzeler gibi koltuk altlarına soktu. "Özür dilerim."

Zekama hakaret etti, gözlemlerimi küçümsedi ve özür dilediği tek şey renkli bir dil kullanmak oldu. "Bir sonraki adım ne?"

Trey şüphelendiğimden daha genç görünüyordu, belki de kırkına yaklaşıyordu. Sarı saçlıydı, cildi soğuktan kızarmıştı. Kar maskesi olmadan çenesi güçlü bir yapıya sahipti. Eğer bu bir karakter göstergesiye, bu adam tam bir George Washington'dı. "Olay yerinde çalışmalıyız ki yeni ekip ve motoru alır almaz yolu temizleyebilsinler."

Ted'in kamerayı şerif arabasının bagajından çıkarmamış olmasını umuyordum. "Cesedi bırakabilmem için kabini incelemem gerekecek."

Trey dudaklarını büzdü. "Bunu yapacağım."

"Ceset bir ilçe sorunu olur." Sesim hissettiğimden daha emin çıkıyordu. Eskiden bir insan olan et yığınının bir kez daha bakmak istemiyordum. Eminim Trey de bu görüntüyü benim kadar arzulamıyordu.

Trey ellerini serbest bıraktı ve esnetti. "Müfettişler birkaç saatten önce burada olmayacaklar. Onlara bilgi vereceğim ve olay yerini gezdireceğim. Tüm resimleri almak ve motoru emniyete almak en az o kadar sürer. Cinayetlerle ilgili genel protokol, kesin ve kuru bir şey olmadığı sürece, yerel şeriflerin soruşturmayı eyalet devriyesine bırakmasıdır."

Bundan pek emin değildim ama tecrübesini memnuniyetle karşıladım. "Yardımanızdan memnun olacağım."

Cevabımdan hoşlandığını sanmıyorum. Önemli değildi. Sonraki birkaç saat boyunca soğukla savaştık. Demiryolu ekibinin parlak atölye ışıkları vardı, böylece Trey ve ben ihtiyacımız olan fotoğrafları çekebildik. Kırılan ön camı inceledik ve hatta köprünün altındaki aparatın nispeten iyi fotoğraflarını çektik, ancak gün ışığında daha iyi fotoğraflar çekmemiz gerekecekti.

Sağlık görevlileri Chad'den geriye kalanları toplarken biz de nöbet tuttuk. Eunice Fleenor ve Harold Graham cesedin donmuş parçalarını duvarlardan ve yerden kaldırırken tekrar kusmamayı başardım.

Sonunda Trey'in arabasına çekildik, yardım ekibi motorları değiştirdi ve tren yoluna devam etti. Isıtıcı patladı ve ben hala titriyordum. Clete ve yol ustabaşı ayrıldılar.

Trey arkasına yaslandı ve gözlerini kapattı. "Ben burada müfettişleri bekleyeceğim. Sen de yola çıkabilirsin."

Kara çayıra baktım. Ay uzun süre geri çekilmişti. geceyi karanlık ve soğuk bıraktı. "Birisi bunu ayarlamak için çok uğraşmış. Sizce herhangi bir tren için mi yoksa özellikle bu tren için mi ayarlandı?"

Trey gözlerini açmadı. "Kravatın ne yapacağını ya da kime zarar vereceğini kimse bilemez. Bir sapığın eşek şakası fikri olmalı."

Belki de. "Ama neden kravatı makinist tarafına isabet edecek şekilde asmış olsun ki? Neden ortalamadı, belki de mürettebatın ikisini de tek seferde indirdi?"

Trey sinirli bir nefes verdi. "Şüphelileri toplamadan önce gün ışıyana kadar bekleyelim."

Gösterge paneline dokundum. "Hava karanlıktı, bu yüzden siyah bir kreozot kravat asılı alt geçidi görmek zor olurdu, ancak mühendis yola bakmıyorsa bu imkansız olurdu."

Trey gözlerini açtı ve oturdu. "Fazla enerjin var ve ne yapabileceğini biliyorum. Yakın akrabalarına haber vermeliyiz. Muhtemelen bunu kondüktörden önce yapmalıyız-"

"Bobby Jenkins."

"Doğru. Telefona sarılıp etrafa yaymadan önce. Bu demiryolcular dedikodu konusunda tavuk sürüsünden beterler. Annemin kilisedeki dua ağacı gibi herkesi hızlı aramaya aldıklarına yemin edebilirim."

Konuşması iyi olmayabilirdi ama haklıydı. Babam neredeyse sürekli olarak kondüktör ve makinist arkadaşlarından gelen telefon ve mesajlara cevap verirdi. Ayrıca telefonundan ve bilgisayarından tren sıralamalarını izler ve hangi trende kimin çalıştığını bilirdi. Dedikodular şimşek hızıyla ve bazen de on günlük hava tahminlerinin doğruluğuyla yayılırdı.

Ted, çoğunlukla araba kazaları veya çiftlik aletleri felaketlerinden kaynaklanan ölümleri ailesine bildirme fırsatı buldu. Bu durum ona günlerce ağır gelirdi ve pek de empati kurabilen biri değildi. Şerifliğe koymadan önce, işin bu üzücü yönünü düşündüm ve bunu yapmam için çağrılacağımı biliyordum. Sadece bunun ilk gün olacağını düşünmemiştim.

Chad'in evine gitmek sadece birkaç dakika sürerdi. İlçe Yolu 67 kavşağının yarım mil kuzeyinde yaşıyordu. Meredith, şimdi onun dul eşi, muhtemelen vagonlar arasında yanıp sönen acil durum araçlarının flaşlarını görebiliyordu.

Daha önce neredeyse tüm parçalarımı dondurduktan sonra, Mills'in çiftlik evine giderken ceketimin altında oluşan gergin terlemeyi hoş karşılamadım. Açılış cümlemi yüksek sesle prova ettim, sempati ve gücü göstermek için doğru karışımı bulmaya çalıştım. Eğer biri kapımı kocamın ölümünü haber verseydi, nasıl davranmasını isterdim?

Yanaştığım da eski, ezik bir Ford pikap bahçe lambasının altına park etmişti. Son bir saattir kar yağıyordu ama yapışacak kadar değil. Dışarı çıktım, botlarım toprak yolda çitirdiyordu. Çakalın çağrısı herhangi bir tavsiyede bulunmadı.

Meredith'e Chad'in ölümünden ne kadar bahsetmek istemesem de, o bunu daha da az duymak isteyecekti. Kalın, ölü çimlerden oluşan bir halıyı araba yolundan ayıran beyaz vinil ön kapıdan geçtim. Derinlere gömülmüş ve neredeyse gömülmek üzere olan kaldırım taşları beni işlenmiş ahşap verandaya götürdü.

Büyük olmasa da, evleri sadece birkaç yıllıktı. Yeni banliyölerde bulabileceğiniz gibi iki katlı bir sanat ve zanaat evi. Burada, kırdan çok kötü görünmüyordu, sadece çoğu ev gibi otantik bir şekilde eski ve harap değildi. Ön kapı açıldığında ilk basamağı çıkmıştım.

Meredith aceleyle verandaya çıktı. Siyah yoga pantolonu ve polar bir tunik giymişti, ayakları terliklerinin içine gömülmüştü. "Ne oldu? Chad iyi mi? Hastaneye gitmeli miyiz?"

Kapının aralığında, oturma odasından gelen sessiz ışığın silüetini bozduğu uzun boylu bir figür belirdi. Verandaya çıktı ve bir elini hafifçe Meredith'in üst koluna koydu. Sıcak çikolata gibi rahatlatıcı ve nazik bir sesi vardı. "Bırak içeri girsin."

Gözleri yüzümden hiç ayrılmadan geri geri gitti. Zevkli bir dekora sahip küçük bir oturma odasının ortasında durdu. Perçinli deri bir kanep ve loveseat, çatırdayan bir alevle şömineye bakıyordu. Yanan çamın kokusu odayı dolduruyordu. Duvarlarda kovboylar ve Kızılderililerle ilgili Western sanat eserleri asılıydı. Parke zeminler ateşin ışıltısını yansıtıyordu. Bobby Jenkins haklıysa, kendilerini birbirlerine adanmış çocuksuz bir çift için sıcacık bir yuva.

"Anlat bana." Sesi, sanki sormak zorunda kalmamayı diliyormuş gibi dışarı sızdı. "Chad iyi mi?"

Ne söylemeyi planladığımı hatırlamıyordum. "Özür dilerim."

Ciyakladı, gözleri kocaman ve ıslaktı. Bir eli dudaklarına gitti.

"Trende bir kaza oldu ve Chad öldü." Yapabilirdim

Ona kocasını birinin öldürdüğünden şüphelendiğimi söyledim ama ayrıntılar için daha sonra zamanım olacaktı. Şu anda haberleri duyması gerekiyordu.

Dizleri eridi ve ağır çekimde batmaya başladı.

Arkasındaki uzun boylu adam zarif bir hareketle kollarından tuttu ve yere düşmesini engelledi. Onu deri kanepeye yönlendirdi ve katlayarak . Kadın kollarını vücuduna doladı

ve sallandı. Kimsenin bu kadar solgun olup da sanmıyordum ama gözyaşları yüzünden aşağı süzülürken sallanmaya devam etti. "Hayır. Oh hayır." Başını geriye attı ve çığlık attı. Ses derimi deldi ve kemiklerime kadar titreşti.

Adam onun önünde diz çökerken çaresizce durdum. "Her şey yoluna girecek." Sözleri anlamsızdı ama bir o kadar da doğrudu. Evet, Meredith'in hayatının büyük planında, eğer izin verirse sonunda her şey yoluna girecekti.

Ama şu an ve bundan sonraki birçok an için, muhtemelen hayatı sona ermiş gibi hissedecekti. Hatta ölecek olanın kendisi olmasını dileyebilir, belki de Chad'in tüm bu acılarla mücadele etmek zorunda kalmayan şanslı kişi olduğunu düşünebilir. Şu anda, "her şey yoluna girecek" sözü söylenmiş en büyük yalan gibi gelebilir.

Titreyen elleriyle yüzünü kapattı ve iki büklüm oldu. Derin hıçkırıklar tüm vücudunu sarstı ve çok geçmeden tepelerdeki çakallar kederli bir şekilde ulumaya başladı.

Adamın çenesi gerildi ve sanki Meredith'in feryatları onu bıçaklamış gibi irkildi. Uzun parmaklı elini Meredith'in sırtına koydu ve omuzlarında küçük bir daire çizdi. Bu kez hiçbir şey söylemedi.

Kendimi odanın ortasında aptal bir yumru gibi hissettim. Kız kardeşim Glenda'nın ölümüyle yüzleşmiştim, bu yüzden onun kaybı hakkında biraz fikrim vardı. Glenda'yı sevmiş ve ona güvenmiştim ve dünyanın çökerken deliğin sağır edici bir emme sesi çıkardığını biliyordum.

Adam doğruldu ve derin bir nefes verdi. Meredith'ten uzaklaştı ve bana katıldı. "Ben Josh Stevens." Meredith'e hüzünlü bir bakış fırlattı. "Omaha'da bir ailesi var. Onları arayacağım."

Josh Stevens. Bu isim hafızamı gıdıkladı ama hatırlamak için zahmet etmedim. Koyu renk dağınık saçları ve sırık gibi yapısıyla bana biraz Abraham Lincoln'ü hatırlatıyordu. Çok daha yakışıklı bir versiyonu, o kadar çizilmiş değil, ama efsaneden hayal ettiğim sessiz bir asalete sahip.

"Teşekkürler." Alaycı olabilirdim ama bir şeyler tuhaf görünüyordu. Kocas ı üç yüz mil ötedeki Lincoln'e giden bir trene binmiş ve yirmi dört ila otuz altı saat daha evde olmayacak olan evli bir kadın, gece geç saatlerde evde bir erkek. "Burada ne yapıyorsun?" Sormak için daha az yüzleştirici bir yol bulabilirdim ama ağızımdan kaçırdım.

Gözlerini kırptırdı. Meredith'e bir bakış attı, sonra tekrar bana döndü. "Mere beni aradı. Chad'in gardan doğuya giden bir trende olduğunu biliyordu. Trenin ne zaman durduğunu görebiliyormuş. Yanıp sönen ışıkları görmüş, muhtemelen ambulans ya da sen ya da her neyse. BNSF'yi aramaya çalışmış ama kimseye ulaşamamış, ulaşsa bile ona hiçbir şey söylememişler. İşte o zaman beni aradı."

Tren bir mil ötede durmuştu. "Neden gidip kendisi etmedi?"

Meredith sallanmaya devam etti ve sesini hıçkırıklara kadar indirdi.

"İstedi ama ona yerinde kalmasını söyledim. Eğer bir kaza olursa, yardım etmeye çalışan insanlara engel olmaktan başka bir şey yapamaz. Eğer bir tren arızası olsaydı, yardım edemezdi. tehlikeli derecede soğuk."

"Yani o aradıktan sonra mı geldin?"

Yer değıştirdi ve gözleri başka tarafa kayd ı. "Meredith'i uzun zamandır tanıyorum. O olabilir..." Sanki onun hakkında konuşmak istemiyormuş gibi sözünü kesti. "Çiftliğim şu yolun aşağısında, sadece birkaç dakika uzaklıkta." Güney penceresini işaret etti, sanırım tek şeritli çak ılılı yolu gösteriyordu. "Ben de oraya gidip onu sakinleştirmem gerektiğini düşündüm."

Birkaç saattir olay yerindeydim. "O zamandan beri burada mısınız?"

Başını salladı.

"Buraya geldiğinizde bahçe lambası yanıyor muydu?"

Josh şaşırmış görünüyordu. "Aslına bakarsanız, hayır. Meredith bu konuda oldukça  zg n görünüyordu, karanlık olmasına ve Chad'in treni çoktan geçmiş olmasına rağmen merdiveni getirip bunu değiştirmem için ısrar etti."

İlginç.

Meredith ellerini kucağına bıraktı. "Josh?"

Benden uzaklaştı ve aceleyle ona doğru koştu. "Ben buradayım." Büyük bir nezaket ve şefkatle konuştu.

Uzanıp adamın elini kavradı ve onu kendine doğru çekti. Kollarını ona doladı ve yüzünü onun göğsüne gömdü. "Josh, Josh, Josh." Kelimeler heceler ve hı kırıklardan oluşan karmakarışık bir yığına dönüştü.

Chad, Chad, Chad değil.

6

Zayıf kış güneşı tüllerin arasından süzülüyordu. Gece boyunca kendimi sardığım d r mden kurtuldum. Ayaklarımı tekrar yukarı çektim. Yatağın altı buz pisti gibiydi. İki y n Pendleton battaniye ve kuştüyü yorgan vücut ısımlı korumuştı ama kozamdan çıkmak acı verici olacaktı.

Meredith Mills'ten ayrıldıktan sonra, olayın meydana geldiğı rayların temiz olduğunu ve bölgenin kışın ortasında sabahın olduğu kadar boş olduğunu görmek için durmuştum. Eve gittiğimde mutfak tezgahının üzerinde bir yığın doğum günü kartı ve mutfak duvarına yapıştırılmış yeğenlerim tarafından boyanmış ev yapımı bir afiş buldum. Partiyi kaçırmanın verdiğı rahatlama, Louise'in bana bunu nasıl  deteceğı korkusuyla karışmıştı.

O zamana kadar babamın işt n dönmemiş olmasına şaşırmıştım. Broken Butte'teki depoda bir kargaşa olduğunu sanıyordum. Muhtemelen ayrıntıları bilmiyorlardı ama Chad'in ölümünden haberleri vardı. Depodaki mürettebat odasında kahve i ildiğine eminim.

Daha sonra uyumak isterdim ama kendime geldiğim anda d n gecenin korkunç ayrıntılarını gördüm. Chad'in kalıntılarının sıçradığı ve kanlı olduğu motor kabininin anısına göz kırptım. ,

kokuyu burnumdan atmaya çalışıyordum. Kasabın öldürdüğü yerin kokusu muhtemelen hayal gücümün ürünüydü ama yine de burnumdan gitmiyordu.

Gözlerimi kısarak kapıya ve arkasındaki dik merdivenlere baktım ve yorganın üstünden atlayıp kendimi aşağıya fırlatmadan önce açıkta kalmaktan ölüp ölmeyeceğimi merak ettim. Daha derine gömüldüm, bu girişim için cesaretimi topladım.

Bir, iki... Üç.

Yorganı geriye attım, yataktan sıçradım, merdivenlere atladım ve ikişer ikişer çıktım. Alttan iki sıçrayışta yanlış hesap yaptım ve ayağımın yarısıyla basamağa çarptım. Dizim büküldü ve yuvarlandım. Bağırma olabiliyim. Küfür ettiğimi biliyorum. Duvara çarptım, son basamakta kalçamı çarptım ve karanlık oturma odasına bir yığın halinde düştüm.

Bir şey kırmadığımdan emin olmak için bir saniye öylece yattım. Daha önce bu merdivenlerden düşmemiş değildim. Tilkilerin büyük bir kısmının ısınmak için merdivenlerden aşağıya koştuğu ve birinin tökezleyerek geri kalanımızı bir uzuvlar ve gözyaşları karmaşası içinde domino ettiği, genellikle birinin yumruk atmasıyla sona eren birden fazla örnek hatırladım.

Yuvarlandım, kendimi dizlerimin üzerine ittim ve merdiven korkuluğunu kullanarak kendimi ayağa kaldırdım. Düşüşün adrenalini kanımı yeterince harekete geçirmişti, artık donma riskim yoktu. Yine de zeminin ayaklarımı üşütmesi uzun sürmeyecekti. Babamın çelik burunlu iş botları ön kapının yanında bir yığın halinde duruyordu. Bir çift yün çorap, babam onları çıkardığında düştükleri yerden dışarı akıyordu. Bu sabah Chad'in ölümünün kokusundan arınmak için duş almam gerektiğinden, çorapları kaptığım gibi üzerime geçirdim.

Yatak başımı düzeltme umudu olmadan ve gerçekten çok da umursamadan, taze demlenmiş kahve kokusunu takip ettim. Yol boyunca kanepeden tığ işi eski bir yorganı aldım ve mutfığa doğru ilerlerken etrafıma sardım.

Babam kanvas pantolon ve flanel gömleğiyle ocağın başında duruyordu. Yulaf ezmesini karıştırıyordu, kokusu beni sayısız soğuk okul sabahına geri götürüyordu. Tuvalet zamanı için yarışan Tilki sürüsü, ebeveynlerin imzaları, kimin gömleğinin kime ait olduğu kavgaları ve son dakika ödev yardımı ile yulaf ezmesi hepimizi en azından tok bir karınla evden göndermenin en kolay ve en ekonomik yoluydu. Bu karışıma, zamanının yarısını evden uzakta trende geçiren bir baba ve yaratma sancıları içindeyken çocuk sahibi olduğunu unutabilen sanatçı bir anne eklerseniz, yulaf ezmesinin de akşam yemeği menüsünde yer alması alışılmadık bir durum değildi.

Yulaf ezmesinden nefret ederim.

Pencerenin altındaki tezgâhta duran sürahiye damlayan şifa iksirine odaklandım. İki santimlik yeni kar, güneşi gözlerime yansıtıyordu. Gözlerimi kısarak mavi gökyüzüne baktım, sabahın erken saatlerindeki fırtına dindiği için mutluydum ve daha fazla kar yağdıracak bulutlar olmadığı için şükreliyordum. Kışın üç ay vardı.

Daha geçen kış kendi yatak odam vardı. Yedi ay sonra aynı yerde duruyor, üst katta uyumak için çok sıcak olduğu için huysuzlanıyor ve hâlâ mahremiyetimi özlüyor olacak mıydım?

"Yolculuğunuz iyi geçti mi?" Babam sordu.

"Çok komik." Omuzlarıma örttüğüm battaniyeyle bir fincana uzandım. "Kemiklerim kırılabilirdi ve sen hala burada yulaf ezmeni karıştırıyor olurdun."

Gazın ateşini söndürdü ve tencerenin üzerine bir kapak koydu. "Küfür seviyesinden, çok kötü yaralanmadığını anladım."

Mutfağın neşeli kırmızı dekoru ruh halimle çatışıyordu.

Meredith Mills'in sabahı kasvetli ve soğuk başlayacaktı, eğer dün gece hiç uyumamış olsaydı bile. Kocası olmadan geçireceği bir ömrün ilk günüydü. Bir şerif, diğer insanların hayatlarının akıl almaz parçalarını nasıl özümseyeceğini ve yine de devam etmeyi öğrenmek zorundaydı. Belki de şerifliğe aday olmak akıllıca bir hareket değildi.

Bu tür bir iç gözlem, kahvem için bir bardak krema gerektiriyordu. Geri adım atıp buzdolabının kapı koluna uzandım ve neredeyse son derece çekici çoraplarımdan fırlayacaktım.

Josh Stevens, Fox ailesinin buluşma yeri olarak kullanılan piknik masasının bankına oturmuş, başını duvara yaslamıştı. İfade­siz bir şekilde beni izliyordu.

"Oh." Bu her zaman harika bir sohbet başlatıcıdır. "Burada olduğunu bilmiyordum." Josh Stevens'in adını nereden bildiğimi şimdi anladım. Babamla birlikte BNSF'de çalışıyordu.

Babamın mutfağında habersizce oturan bir yabancıyı ya da neredeyse bir yabancıyı etkilemek istediğimden değil, ancak bunun için çalışsaydım daha etkileyici görünebileceğimi sanmıyorum.

Babam bir dolap açtı ve tabakları tıkırdatarak iki kalın seramik kase çıkardı. Heykeltıraş bir annenin bir yararı da işe yarar sanat eserlerine sahip olmaktır. Kırılabilir her şeyi kıran dokuz çocuğa ve kırılmayacak bazı şeylere rağmen, dolaplar annemin eşsiz parçalarıyla doluydu.

"Chad'in kazası herkesi üzdü," dedi babam. Yulaf ezmesini kaselere paylaştırdı. "Josh geldi, bilirsiniz, bu konuda konuşmak için."

Fincanıma bir top krema döktüm ve "kaza" teriminin doğruluğu hakkında fikir beyan etmedim.

Babam yulaf ezmesini masaya götürdü ve bir kaseyi önüne koydu. diğeri de masanın karşı tarafında. Tezgâhın üzerine koyduğum kremaya uzandı. "Sanırım sahip olabileceğiniz tüm detayları bilmek isteriz." Kasap bloğunun yanında bir tur attı ve kaşıklar için bir çekmece açıp kalçasıyla kapattı.

Josh başını duvardan kaldırdı. Yüzü ve boynu etten çok taş gibiydi. "Ona ne oldu?"

Sorusunu geçiştirdim. "Meredith nasıl?"

Sanki ona bir ok fırlatmışım gibi yüzünü buruşturdu. "Durumu pek iyi değil. Kız kardeşi biraz önce geldi ve birkaç hap içti. Belki biraz dinlendikten sonra daha iyi olur."

Kahvemi doldurdum ve yorganı daha sıkı sararak ellerimi serbest bıraktım. Bir T. rex gibi fincanıma uzandım ve popomu tezgâha yaslayarak parmaklarımı fincanın etrafına doladım ve onu kendime çektim. "Sen ve Chad iyi arkadaş mıydınız?"

Josh'un gözleri tavanın köşesine gitti ve ben bir süre beklerken çenesi . Başını salladı. "Eskiden . Dördüncü sınıftan beri."

Trooper Trey Ridnoir muhtemelen soru sorduğum için bana kızacaktı ama bu resmi bir görüşme değildi. Ve bu bilgiyi onunla paylaşacağımdan emin . "Neden 'eskiden'?"

Babam elindeki ganimeti masaya bıraktı, dev bir çilek şeklindeki şekerliği Josh'a doğru itti ve bir sandalyeye oturdu.

Boğuk bir telefon sesi kulaklarımı çınlattı. Fincanımı kasap tezgahına vurdum ve kapının yanındaki kancada asılı duran şerif atladım. İkinci çalışta kulağıma götürdüm.

"Kate? Vicki. Tren kazası ve Chad Mills hakkında bana ne söyleyebilirsin? Çabuk ol. Bu haftaki baskı için kopyayı bir saat içinde matbaaya göndermem gerekiyor." Vicki Snyder, *Grand County Tribune*'ün sahibi, muhabiri, satış ekibi, genel yayın yönetmeni ve her yönüyle sinir bozucu bir insan.

"Herhangi bir bilgi için BNSF ile konuşmanız gerekecek."

Babam bana eğlenen bir kaşını kaldırdı. Hepimiz biliyoruz ki yol ustabaşı ya da tren şefi Clete, medyayı BNSF'nin resmi sözcüsüne teslim etmekle görevlendirilmiştir, ki eğer bulabilirseniz, bu kişi anlamlı bir şey aktarmayacaktır. Varlık koruması. Yorum yok.

"Hadi ama Kate. Şeriften bir alıntı-" Yumruk attım. Babam ciddi görünüyordu. " oluyor?"

Fincanımı elime aldım ve buharın yanaklarımın buzunu çözmesi için yüzümü bardağıma doğru eğdim. "Ben bu işin içinde değilim. Trey Ridnoir,

Eyalet polisi ilgileniyor."

Telefonum yine çaldı. "Günaydın, Kate." Arayan Aileen Carson'dı. "Jack ve ben az önce Chad'e olanları duyduk ve Jack sana ne olduğunu sormamı istedi."

Aileen'e elimde herhangi bir bilgi olmadığını söyleyemeden bir telefon daha geldi. Telefonu kapattım ve üç cevapsız çağrı gördüm, hepsi de acil bir durum olduğunda telefonu kapatıp 911'i aramaları için yönlendiren resmi sesli mesaja gidiyordu. Tekrar çaldı ve aramayı , zil sesini titreşime aldım ve arayanın kimliğini izledim. Josh yulaf ezmesinin üzerine şeker serpti. "Bunu NTSB ve BNSF güvenlik birimlerine bildirmemenin bir nedeni olmalı.

Yönetim Kurulu."

Onu düşündüm. "Chad'e zarar vermek isteyecek birini tanıyor musun?" Gerçekten, Trey'in Josh'u sorgulamasına izin vermeliydim.

Babam iki kaşık dolusu şeker koydu ve hepsini krema ile doldurdu. Karışımı kepçeyle ağzına attı ve ilgiyle beni izledi.

Josh şekeri soğuyan topağın üzerinde erimeye bıraktı. Kaşığının yulaf ezmesinin içine yerleştirdi, kaşığın kenarının kestiği yer dışında lastiksi yüzeyi rahatsız etmedi. Kahverengi gözleri o kadar derin bakıyordu ki, ancak büyük bir bozulma dalgalanmaya neden olabilirdi, tıpkı yüksek dağların korumasıyla çevrili ıssız bir göl gibi. "Herkes Chad'i severdi."

Atlayalım bari. "Bu sabah buraya neden geldin?"

Babam yutkundu. "Katie. Bu misafirperverlik değil. Evimiz açık. Bunu biliyorsun."

"Herkes" genellikle Fox' çocukları, eşleri, çocukları, tüm arkadaşları ve akrabaları anlamına gelirdi. Arada sırada bir demiryolcu gelse de, benim yaşıma babamınkinden daha yakın olan Josh Stevens'in sabahları ilk iş burada yulaf ezmesi yediğini hiç görmemiştim.

Babam yarım yamalak bir lokma daha yuttu. "Josh Meredith'e yardım ediyor. Trajediye cevap bulmaya çalışıyor. Ona bildiklerini anlatmanı istiyorum."

Bir noktada gizli bilgiler söz konusu olduğunda kız evlat olmakla şeriflik arasında bir seçim yapmam istenebilirdi ama bu sefer değil. Yorganı üzerime çektim ve kahvemi yudumladım. "Şu anda Vicki Snyder'dan daha fazlasını bilmiyorum. Eyalet devriyesi liderliği ele almak istiyor ve ben de sınır köpeği rolü oynayarak herkesin aynı yöne gitmesini sağlamaya çalışıyorum."

Josh yulaf ezmesini inceledi ama dokunmadı.

Babam kaşığını lapasının etrafında döndürürken midemi de karıştırıyor olabilirdi. "Yani Chad'in öldürüldüğünden şüpheleniyorsun."

"Ben öyle bir şey demedim."

Babam başını kaldırmadı. "Biz de bakmayacağız."

Şeriflik için aday olmayı düşündüğümde bir *t* grafiği çizdim ve artıları ve eksileri listeledim. Profesyonel tarafta, maaşlı bir işe ihtiyacım vardı ve şeriflik çoğunlukla hafif bir . Çiftliklerde ek iş yapmak için zamanım olacaktı. Daha da önemlisi, tam zamanlı kiralık adam pozisyonlarını için zamanım olacaktı.

Ama bu işin dezavantajları da vardı. Bunların arasında, nöbetçi olmak ve yasal sınırlara yaklaşmaları durumunda arkadaşlarıma ve akrabalarıma karşı sert davranmak zorunda kalmak da vardı. İyi insanların bile başı belaya girebilir. hiçbirine evrak tebliğ etmekten hoşlanmadım.

Bir ileri bir geri gittim ve sonunda eksileriyle başa çıkabileceğime karar verdim. Ama tüm planlarımda bir cinayet soruşturması yürütmeyi hiç düşünmemiştim.

Geçen bahar Eldon Edwards öldürüldüğünden ve Ted vurulduğundan beri bu benim açımdan tamamen dikkatsizlikti. Yeğenim Carly'nin kaybolduğu gece. Şeriflik işinin belalı olabileceğini öğrendiğimi sanırsın.

Sadece birkaç yudum içmiş olmama rağmen fincanımı yeniden doldurdum. Babamı ve Josh'u ölen yoldaşlarıyla ilgili dedikodularıyla baş başa bıraktım. "Robert ve Sarah'yı aramam gerekiyor. Bugün hamile olup olmadıklarını kontrol etmelerine yardım etmem gerekiyordu."

Babam bir lokma daha yuttu. "Sen olmadan da bir yolunu bulurlar." Muhtemelen. Ama bu soğukta bile ineklerle dışarıda olmayı tercih ederdim, bir katilin izini sürmekten daha iyidir.

Josh kıpırdamamıştı ve yulaf ezmesini yemeye niyeti yokmuş gibi görünüyordu. İyi karar.

Mutfak kapısı açıldı ve Louise her zamanki gibi içeri daldı. dürüst ablası yapabilir. Hepimiz gibi o da doğduğu yıl En İyi Erkek Oyuncu ya da Kadın Oyuncu Akademi Ödülü'ne layık görülmüştü. Onun durumunda, *One Flew Over the Cuckoos' Nest* filmindeki Hemşire Ratched rolüyle kazanan Louise Fletcher oldu. Karaktere mi büründü, yoksa aynı özelliklerden bazılarına sahip olması talihsiz bir tesadüf müydü?

Emredici sesi mutfağı doldurdu ve daha içeri tam olarak girmeden kapıyı buz gibi bir havayla kapattı. Sıcak ekmek ve lezzetli et kokusu soğuğu bastırıyordu. "Sanırım dün gece için serbestsiniz ama partinizi yeniden planlamak zorundayız. Dün gece Chad Mills'in öldürüldüğünü söylüyorlar. Ne oldu?"

Dostum, bu sefer ucuz kurtuldum. "Parti mi?" Sesim aşırı şaşkın ve sevinçli çıkıyordu. "Ne partisi?"

"Bana bunu söyleme. Sarah'yı tanıyorum-" kaldırdı ve gözleri Josh'ta durdu. Ağız açık kaldı. Hatırlayabildiğim tek sessizlikti.

Louise'in Josh'a verdiği tepkiden etkilenerek mutfak tezgahını tutmaya devam ettim.

Yüzünün rengi soldu ve bakışları Josh'tan babama, oradan da bana kayarken ağız gevşek kaldı.

Sessizlik öyle büyüdü ki Louise için üzölmeye başladım. "Josh, bu benim kız kardeşim, Louise Merrihew. Louise, bu Josh Stevens. Kendisi

Babamla."

Louise çenesini kapatmayı başardı ama gözleri köşeye sıkışmış bir kokarca gibi kocaman açılmıştı.

Josh başını eğdi. "Günaydın, Louise."

Babam onları ailece oynadığımız futbol maçlarını izlerkenki yüz ifadesiyle izliyordu, sanki bir şeylerin kırılacağını biliyordu ama ne zaman ya da ne olduğunu bilmiyordu. Hem meraklı hem de tamir etmeye ya da birimizi acile yetiştirmeye hazırды.

Louise gözlerini kaçırdı ve yutkundu. Elinde bir şey tuttuğunu hatırlar gibi oldu ve folyoya sarılmış bir tabağı tezgâhın üzerine koydu. Sesi kaba kumdaki toynak sesleri gibiydi. "Sana runza getirdim."

Arkasına uzandı ve kapı koluna dokundu. Kapı gıcırdayarak açıldı ve sanki bize sırtını dönmek istemiyormuş gibi dışarı çıktı. Kapı tıkırdayarak kapandı ve ben lavabonun üstündeki pencereden onu izledim. Louise bir böcek gibi sıçrayarak ince kar tabakasını aştı ve kendini soluk vişne çürüğü Suburban'ına attı.

Mutfağa döndüğümde babam kaşığını yulaf ezmesi kâsesinin dibine sürüyordu ve Josh da sanki hayatın anlamını içeriyormuş gibi kaşığına bakmaya devam ediyordu.

Siyah kedili saatin kuyruğu bir ileri bir geri gidip geliyordu. Josh Stevens neden beni sorgulamak için bu kadar erken gelmişti? Çünkü Chad'in ölümünün bir kaza olmadığından şüpheleniyordu. Bir şey mi biliyordu?

Telefonumdaki yeni titreşime baktım ve kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu. "Affedersiniz." Oturma odasına doğru süründüm ve cevap verdim. "Ted."

Onu Frog Creek'in güneş ışığı alan mutfağında hayal ettim.

"Merhaba Kate." Eski kocamla sanki arkadaşmışız gibi konuşuyor olmak garipti.

"Senin inekleri beslemen gerekmiyor mu?"

Tereddüt etti, ben de onu kızdırdığımı anladım. Güzel. "Yola çıkıyorum. Hey, dün geceki tren kazasını duydum."

Roxy histerik sesiyle arka planda bir şeyler söyledi ve ben bekledim.

"Bu önemli bir durum ve bence Trey'in halletmesine izin vermelisin. O."

Doğru. "Bu bir Grand County meselesi."

"Ted!" Roxy telaşlanmış gibiydi. Ama sonra, yüksek drama onun muhtemelen önemli bir şey değildi.

"Bekle." Ted telefonu yüzünden çekti ve anlayamadığım bir şey söyledi, sonra bana, "Kate, senin için endişeleniyorum."

Benim için endişelenmek şerif olmaktan daha fazla onun işi değildi. "Enkazdan nasıl haberin oldu?"

Sesi dikkati dağılmış gibiydi. "Trey aradı. Chad'i tanıyıp tanımadığımı sordu." Ani bir öfke. "Gerçekten mi?"

"Gitmem gerek," dedi. "Sadece eyalet devriyesine teslim et." Pek sanmıyorum Teddy.

7

Lanet olası Ted ve onun İrlanda Pınarı. O çam ağacı kokusuna ihtiyacım vardı. En azından kruvazörün iyi bir ısıtıcısı vardı ve benim raylardan geçip Hodgekiss'e gitmemden daha kısa bir süre içinde içi kızarmıştı.

Doğuya doğru giderken alçak bulutları izledim ve 67 numaralı İlçe Yolu'nun kesiştiği yerde durdum. Alt geçitte durmak için yoldan çıktım. Eski ahır paltomun fermuarını çektim ve çirkin ama sıcak tutan kayak şapkamı taktım. Alnımdan aşağı doğru sarkıyor ve parlak kırmızı yün örgülerle son bulan kanatlarıyla kulaklarımı kapatıyordu. Üniformamın kanlı tren vagonu gibi koktuğunu hayal ettiğim için onu çamaşır makinesine atmış ve babamdan kurutucuya aktarmasını istemiştim. Flanel bir gömlek ve Wranglers giymiştim.

Grand County'nin iyi vatandaşları beni seçtiğinde, eminim kimse benden bir cinayet soruşturması yürütmemi beklemiyordu. Ted gibi sekiz yıllık bir tecrübem olmayabilir ve boyumu aşan bir işe kalkışmış olabilirim ama bunun için yapacak bir şey yoktu. Geri çekilip işi Trey'e devretmek dışında. Ve bir Tilki bunu yapamazdı.

Kendimi ısıtmalı şarj cihazından gün ortası kışına taşıdım ve gün ışığı fotoğrafları için alt geçide doğru koştum. Sıfırın altındaki sıcaklıklar nedeniyle karda çok az nem vardı ve kolayca

hafif esintiyle savruldu. Toprağın büyük bölümü çıplaktı ve tek birikinti küçük sürüklenmeler halindeydi.

Köprünün altındaki kirişlerden, içinde kopmuş bir kablo bulunan bir makara sarkıyordu. Katil kabloya başka bir makara bağlamıştı. Basit bir blok ve raptiye. Görünüşe göre kabloları bağladıktan sonra bir iple bağı geri çekmiş ve böylece gözden uzakta asılı kalmasını sağlamıştı. Serbest bırakmak istediğinde, onu geride tutan ipi kesiyor ve ön cama uzunlamasına çarpması için tam doğru yükseklikte asılı kalmasına izin veriyordu. Karmaşık, iyi tasarlanmış bir hareket.

Hedef Chad miydi, yoksa herhangi bir tren, herhangi bir makinist iş görür müydü?

Tekrar arabaya bindim ve . Kalorifer yanarken Trey'i aradım. Birkaç kez çaldıktan sonra açtı.

Onun mırıldanarak selamlamasından sonra ben başladım. "Bunu her kim yaptıysa zeki ya da inşaat tecrübesi var. Bunu kurmak için biraz uğraşmak ve doğru ölçümü yapmak gerekti."

Tereddüt etti. "?"

"Alt geçitteyim. Arma eski görünüyor, sanki kullanılmış gibi." Kış mavisi gökyüzü renksiz bir tavana dönüştü, bulutlardan çok ölü bir gökyüzü.

"Doğru." Oturur gibi . "Pek uyanık sayılmam. BNSF müfettişleri ayrıldığında ve ben eve döndüğümde güneş doğmak üzereydi."

Yatağa gireli çok olmamıştı ve bir süredir ayaktaydım. Gözlerim yanıyordu ve uyku ihtiyacı alnımın ortasına baskı yapıyordu. "Bu öğleden sonra Meredith Mills'e giderim diye düşündüm. Belki Chad'in düşmanı olup olmadığına dair bir fikir edinirim."

Sesi şimdi uyanık geliyordu. "Bekle. Hayır. Sen... sen bu işte yardımcı oluyorsun, ben değil... ben yaparım."

"Ben şerifim." Otoriteyle ittim. "Evet. Ama daha yeni göreve başladın-"

Bitirmesine izin vermedim. "Ne zaman burada olacaksın?"

Sanki hareket gibiydi. "Öğlen North Platte'de NTSB ve BNSF yetkilileriyle konuşacağım. Eminim bunun cezai bir mesele olduğuna dair imza atacaklar ve soruşturmayı devredecekler. Sonra da Broken Butte'ye, depoya gidip tren şefiyle konuşmayı planlıyorum."

Arabayı vitesle taktım ve otoyola doğru geri döndüm. "Clete olmaz-"

Gerisini duymak için beklemedi. "Eve dönerken Hodgekiss'e uğrayacağım ve hakkında sizi bilgilendireceğim."

Otoyola çıkmadan önce rölantide gittim. "Bu arada ben de gidip Meredith'le konuşayım."

"Hayır." Bana kesin bir emir verdi. "Hiç bir şüpheliyi sorgulamadın. Ne yaptığını bilmiyorsun."

"Şüpheli mi?"

"Eş her zaman şüphe altındadır. İlk soruşturmanızda fazla heyecanlanmayın. Daha sonra orada olacağım ve sana planı bildireceğim." Telefonu kapattı.

Emri beni öfkeliendirdi ama düşüncelerim daha fazla köpürmeden yer değiştirdi.

Josh gecenin bir yarısı Meredith'in evinde ne yapıyordu? kocası evde değilken? Onun varlığını açıklamışlardı ama Ted için endişelenseydim, elimi tutması için başka bir adam çağırır mıydım? Bu karşılaştırma işe yaramadı çünkü ilk olarak, endişelenmeme gerek yoktu. İkincisi, Ted için endişelenseydim, onu bulmaya giderdim. , eğer evde oturup ellerimi ovuşturmak zorunda kalsaydım, bir kız ya da erkek kardeşimi çağırırdım ve gelip beni o kadar rahatsız ederdi ki dikkatim dağılırdı.

Bir rüzgâr bir avuç buz kristalini otoyol boyunca savurdu. Süt gibi gökyüzünde ne bir güneş belirtisi ne de

Mavi. Siyah inekler tepelerin eteklerinde kümelenmiş, çiftlik sahiplerinin renksiz çayır boyunca dizdikleri samanlara yakın duruyorlardı.

Telefonum çaldı ve meraklı bir vatandaşın Chad'in ölümü hakkında beni sorgulamasından korktum. Vitesi park konumuna getirdim ve telefonumu çıkardım. Kimliği gördüğümde kalbim yerinden fırladı.

"Haberler nedir?" diye sordum.

Glenn Baxter'ın hafifçe öksürmesini ve uzun bir nefes almasını beklerken sabırsızlık alnıma vuruyordu. "Dedektifim Chicago'da Carly'nin kokusunu almış. Tüm Kilner kardeşlerimizi takip ediyor."

Glenn Baxter benim en beklenmedik ortağım olabilir. Geçen bahar kablolu yayın patronuyla tanıştığımda onu Carly'nin büyükbabasını öldürmekle suçlamıştım. Neyse ki beni affetmişti ve rahmetli kayınbiraderimin askeri okuldaki sadık bir arkadaşı olduğu için, babasının ölmeden önce edindiği bir yığın paranın nedenini bulma görevinde olan yeğenim Carly'yi bulmama yardım ediyordu. Dünya Baxter'ı gizemli bir milyarder olarak görüyor olabilir ama ben onu bir arkadaş olarak tanıyordum.

Yüreğim ağızıma geldi. "Sadece bir koku mu?"

Baxter cevap vermeden önce nefesi kesildi. "Korkarım müfettiş Carly'nin birkaç gün gerisinde kalmış."

"Yine de iyi olduğunun kanıtı." Babamın dediği gibi, inancımızı koruyoruz.

Bir duraklama. "Marshall Dugan'ın idari asistanıyla konuşmuş."

İsmi aradım, birkaç bulutu kaldırdım ve hiçbir şey bulamadım.

Baxter bir cevap beklemiyordu.

Devam etmek için nefes al. "First American Kredi Birliği'nin CEO'su. Asistanı Carly'nin offshore hesaplarla ilgilendiğini düşünmüş."

"Offshore oldukça geniş bir alan." Konuşmasını bekledim. "Evet. Ama bu da bir şeydir."

Pek bir şey değil, gerçekten. "Sesin pek iyi gelmiyor." Kurnazlık bana doğal gelmiyordu ve Baxter'la kibar olmaya çalışmaktan hiç rahatsız olmadık.

Derin bir nefes çekti. "Bu sabah bir tedavi gördüm. Genellikle önce daha da kötüleştirir."

Baxter akciğer rahatsızlığının ayrıntılarını kendine sakladı. Tüm parası ve gücüyle onu rahatsız eden şeyi tedavi edecek birini bulacağını umuyordum. Sadece Carly'yi bulmama yardım ettiği için değil.

"Güncelleme için teşekkürler," dedim. Beklemeye başladık. Aklından neler geçtiğini bilmiyordum ama benim için aramızdaki bağ hoşuma gitmişti. Muhtemelen hayatımda ezelden beri tanımadığım, sekiz kardeşimi sayamayan ya da altı yaşındayken sahip olduğumuz köpeğin rengini bilmeyen tek kişi olduğu içindi. Ancak Baxter muhtemelen hakkımda tüm bunları ve daha fazlasını biliyordu. Ne de olsa maaş bordrosunda müfettişler vardı.

"Dün yemin ettiniz." Bir şeyler bilmekten kastım buydu. "Nasıl gidiyor?"

Bir cinayet dışında mı? "İyi."

Nefes , nefes ver. "İyi."

Sürükleyici bir sohbeti, ama yine de zil çalmadı. Gelen bir aramanın bip sesi göz kırpmamı ve doğrulmamı sağladı. "Çağrı geliyor."

Baxter'ın sesi de en az kadar ürkmüştü. "Oh, tabii. Sana haber veririm. Carly hakkında bir şey duydum."

Marybeth'in mesajını duymak için yeni çağrıya bast. "CR 67, Otoyol 2'nin yedi mil kuzeyinde bir trafik kazası rapor edildi. Ciddi yaralanma belirtisi yok. İki araç olay yerinde kaldı. Kazaya karışan tarafların isimlerini Newt ve Earl Johnson olarak veren yerel bir vatandaş tarafından arandı."

Harika. Johnson kardeşler okula babamla birlikte gitmişler. Bekarlardı ve ailelerinin çiftliğinde aynı evde yaşıyorlardı. İyi anlaştıklarında, ki bu zamanın yaklaşık üçte ikisiydi, en iyi arkadaşlardı. Araları bozuk olduğunda, ne olduğunu kimse bilemezdi.

olabilir. Long Branch'taki tartışmalarından biri, tavanı hâlâ süsleyen kurşun delikleriyle sonuçlanmıştı.

Marybeth güldü. "Bu adamlara alışsan iyi olur. Yemin ederim Ted'i haftada bir kez Newt ve Earl'ün peşine gönderiyorum."

Hah. Ted, Johnson kardeşler hakkında pek konuşmazdı. Sanırım Şerif olarak yaptığı çoğu şeyi biliyordum.

Yaralı olmadığı için muhtemelen kontrol etmeme gerek yoktu ama yakındı, aracımda oturduğum yerden sadece yedi mil uzaktaydı.

Beyaz, soğuk gökyüzü ön camıma kar parçaları püskürttü. Ocak ayının Sandhills'de ne kadar soğuk olabileceğini hatırlatmaktan başka bir işe yaramadı. Eldivenlerimi çıkardım. Bazen kış çarpıcı bir manzara yaratır. Sabah gökyüzü herhangi bir safire rakip olacak mavilikte göz kamaştırıyor. Kırağı dallarda parıltı ve hava o kadar berraktır ki çıtırdar. Dikkati dağıtacak ışık kirliliği olmadığından, gece gökyüzü milyonlarca yıldızın parlaklığıyla şarkı söyler.

Bunların hepsi doğru, ama aynı zamanda Ocak geceleri gün ortasına denk geliyormuş gibi hissettiriyor. Güneş saat dörtte alçalıyor ve saat beşte tam anlamıyla gece oluyor. Belki Antarktika'da yaşasaydınız buradaki soğuk sizi korkutmazdı ama doksan derecelik yazları seven biri olarak benim için kışlar çok uzun sürüyor.

Onları bulmam uzun sürmedi. Yavaşladım ve Earl Johnson'ın altın rengi Monte Carlo'sunun yanaştım, annemle babamın *Charlie'nin Melekleri*'ni heyecanla sıralarda üretilmişti, yarısı kaldırımında, yarısı kaldırımın dışındaydı. Onun karşısında, yola aynı tuhaf açıyla bakan Newt Johnson'ın aynı model ve yıldaki su rengi Monte Carlo'su vardı.

Görünüşe göre arabalar yolda dönmüş ve sanki kara buz parçasına çarpmışlar gibi, yol kuru kalmasına rağmen kısmen el arabası hendeğine doğru kaymışlardı. Her iki araba da normalden daha harap görünmediğinden, otomobil balesinin zararsız olduğunu ve izlemenin eğlenceli olacağını düşündüm.

Newt ve Earl iki arabanın arasında durdukları yerden bana baktılar. Eldivenlerimi giydim, montumun fermuarını çektim ve bir kayak şapkası kaptım.

Lanet olsun, İrlanda Baharı Ted kokusuyla kaplıydı.

Kendimi buz gibi havaya attım ve donmuş çimenlerin üzerinde ilerledim, ayaklarım hemen kramponlarımın içinde üşüdü. Çocuklara yaklaştım.

Babamla birlikte okula gittiklerine göre Earl ve Newt'in altmış yaşlarında olduklarını tahmin ediyordum. Giydikleri kamuflaj gömlekler bol ve neredeyse dizlerine kadar sarkıyordu. Yine kamuflaj olan pantolonlarının bacakları sopa gibi görünüyordu. Kalın tabanlı iş çizmeleri uyumlu kıyafetlerini tamamlıyordu ve çamaşır yıkadıkları nadir zamanlarda kimin çamaşırının kime ait olduğunu takip edip etmediklerini merak ediyordum.

"Nasılsın, Newt. Selam, Earl." İkisine de el salladım. "Neler oluyor?"

"Merdiven Newt'in teçhizatından uçtuğunda her şey cehenneme döndü."
Bu

Earl'den. İkiz değillerdi ama aralarında bir yıldan fazla da fark yoktu. Bir buçuk metre boylarındaki bedenleri birbirinin aynısı olduğundan, yem dükkanından bedava aldıkları yağ lekeli kasketleri her zaman taktıklarından ve yüzleri sık sık kirle kaplandığından, onları birbirinden ayırmanın en iyi yolu sağ kulak memelerine bakmaktı. İkisinden büyük olan Earl, onlar daha küçük bir çocukken Newt'in kulağının ucunu ısırp koparmıştı. Bunun ilk kavgaları olduğundan şüpheliyim. Son olmadığını da biliyorum.

Devam etmek için biraz daha fazlasına ihtiyacım vardı. "Merdiveni çatıya mı bağlamıştın? Neden çıktı?"

Earl, Newt'e doğru bir başparmak attı. "Erişte fıstığı bağlayamaz Hayatını kurtarmak için düğüm attı. Merdiven bir kuş gibi uçup gidene kadar gayet iyiydim. Frene bastım."

"Ve sarhoş bir kaz gibi korna çalmaya başladın," diye ekledi Newt. "Beni korkutan da buydu."

"Yoldan çıkman benim suçum değildi." Earl homurdandı.

Newt ellerini kalçalarına koydu. "Çünkü arkamı sorununun ne olduğunu görmem gerekiyordu."

Earl'ün dudakları huysuz yaşlı bir kadın gibi büzüldü. "Sana vurmamaya çalışıyordum."

Birbirlerini parçalamaya hazır görünüyorlardı. "Yaralanan var mı?" Ben salladım görmek için onlardan uzaklaşın.

Newt cevapladı. "Hayır."

"Gordon'daki satışa gittin mi?" Ben sordum.

Johnson kardeşler çöp toplamalarıyla tanınırlardı. Büyükkannenizin, büyükbabanızın, sonra anne babanızın, sonra da sizin ve çocuklarınızın atmak istemediğiniz ya da çöplüğe götürecek vaktiniz olmayan eşyaları attığı o barakayı ya da ahırını temizlediyseniz ve sonunda hepsinin gitmesi gerektiğine karar verdiyseniz, Johnson'ları arardınız ve küçük bir ücret karşılığında elinizden alırlardı. Ara sıra değerli bir şeye rastlamadıkları sürece çöp toplayarak nasıl geçindiklerini hiç anlamadım. Ama sigara içmeyi, uyuşturucu kullanmayı ve hatta Ted'in Roxy'ye olan ilgisini de hiç anlamamıştım. Bazı bağımlılıkların mantığı yoktur.

"Nmge fungle sig," dedi Earl.

Newt onun koluna vurdu. "Seni anlayamaz." Bana dedi ki, "Hayır. Bugün bazı barakaları temizledik."

Earl ayağa kalktı ve sırtını gerdi. "Kuzey Ayçiçeği yolunda. Rasmussen'in, Stevens'in, Keller'in."

"Siz çocuklar bir sabahta çok şey yapabilirsiniz."

"Tek bir yerde büyük işler yoktu." Earl cilveli bir şekilde gülümsedi.

Newt'in çatısına yeniden bağladıkları merdivenin ipini test ettim ve bir insanın neden bir merdiveni siyaha boyadığını merak ettim. Artık yeterince güvenli görünüyordu. "Eve dönmek için iyi olacak mısın?"

"Evet, hanımefendi," dedi Earl.

Newt bana bir aşağı bir yukarı baktı. "Şimdi de şerif mi oldun?"

Earl, Newt'in kolunu itti. "Aptallık etme." Bana dedi ki, "Ted'in ne düşündüğünü bilmiyorum. Çoğu insan takas yaparken daha iyi bir şey ister. Bana sorarsan adam bir hata yaptı."

Bunu Earl Johnson'dan duymanın bile hoş olduğunu inkar edemem. "Uslu olmanızı istiyorum çocuklar. Artık kavga etmek yok."

Kabul ettiler. Yedi yaşındaki yeğenlerim Mose ve Zeke gibi onlar da ciddi olabilirlerdi. Ama tıpkı yeğenlerim gibi, tekrar kavga etmeleri an meselesiydi. Onlar Monte Carlos'larına binip otoyola doğru giderken ben bekledim.

Kendimi kruvazöre attım ve sıcağa doğru eğildim.

Arabayı vitese takmadan önce telefonum çaldı. Choker İlçe Şerifi Milo Ferguson'a cevap vermek için çıkardım.

Onu masasına yaslanmış, bacaklarını açmış ve göbeğini aşağı sarkıtmış bir şekilde hayal ettim. "Yarınki kooperatif trafik durdurma işini hallettiğinden emin olmak için."

Grand County şerifi, birkaç haftada bir 2, 61 ya da 97 numaralı otoyollarda rastgele trafik durdurmaları yapmak üzere üç komşu ilçe şerifine katılıyordu. Bir ya da iki kez uyuşturucu kaçakçıları yakalamışlardı. Çoğunlukla hız yapanları yakalar ya da tamir cezası keserlerdi. Sözlerime nazik bir alaycılık kattım. "Sizinle takılmayı hayatta kaçırmazdım."

"Her zaman iyi vakit geçiririm," dedi Milo. Durakladı, sonra daha alçak bir sesle, annesi ona güzel bir şey söyleten bir çocuk gibi ekledi, "Sadece bir kadının bu işi herhangi bir erkek gibi yapabileceğini düşündüğümü bilmeni istiyorum. Aramıza hoş geldin."

Dokuz ay önce, Milo'nun Ted'in üzerine yıkmaya hazırlandığı cinayeti çözmeden önce böyle hissettiğinden şüpheliydim. "Teşekkürler."

Telefonu kapattım ve ilçe yolunda ilerlemeye başladım. Batıda, Chad ve Meredith Mills'in evi bir dilim güneş ışığı alıyordu. Trey bana onu beklememi söylemişti.

Benim işim. Benim ilçem.

İşimi yapmak için Trey Ridnoir'ın iznine ihtiyacım yoktu.

Sinyal lambamı yaktım. Bakalım Meredith Mills ne diyecekmiş.

8

Taş döşeli 67 numaralı İlçe Yolu'ndan eve çeyrek mil kadar uzanan çakıllı bir yol vardı. İki katlı ev gün ışığında daha yeni görünüyordu, hiç yıpranmamış ve tertemizdi. Adaçayı yeşili dış cephe kaplaması ahşap çıtaları andırıyordu ama asla ailemin evi gibi soyulup dökülmeyecekti. Geniş bir sundurma geniş basamaklarla avluya açılıyor, korkuluklar avluyu çevreleyen vinil çitle eşleşiyordu. Muhtemelen arabalarını ve pikaplarını ve belki de ilçe yoluna giden yolu sürmek için bir bahçe traktörünü barındıran modern bir çelik ahır, evin yaklaşık otuz metre güneyinde belirdi.

Kruvazörün lastikleri çatırdayarak durdu. Meredith'in kırmızı Volvo'sunun yanına şık, gümüş rengi bir Audi A4 ve siyah, çiziksiz, ikisi de Omaha plakalı Lexus LS park etmişti. Meredith'in SUV'unun metalik boyası güneşte parlıyordu. Bu süslü araç hakkında homurdanmalar duymuştum, çoğunlukla fazla sportif olduğu ve Amerikan malı olmadığı söyleniyordu. ABD üretimi olduğunu biliyordum ama Ford ya da Chevy olmadığı için bazı insanlar Meredith'in Demokrat olabileceğinden şüpheleniyordu.

Smith and Wesson kalçamda bir yumru gibiydi. Elimi üzerine koydum, evde ona ihtiyacım olmayacağına karar verdim ve kemerini çözdüm. Arabada bıraktım ve kapıyı kilitledim.

Sandhills'in yöntemiyle, Chad hakkında sosyal temas eksikliğimizin hak ettiğinden daha fazlasını biliyordum. Düşünsem de düşünmesem de insanlar konuşur ve gerçekler birikir. Meredith ve Chad'in Josh'un babası Enoch Stevens'tan birkaç dönüm arazi satın aldıklarını biliyordum. Chad'in ailesi Danbury Lisesi'nde birkaç yıl öğretmenlik yapmıştı. Chad de oradan mezun olmuştu. Ancak ailesi kısa bir süre sonra taşınmıştı ve buralarda başka bir ailesi yoktu. Meredith ve Chad'i buraya yerleşmeye iten şeyin ne olduğunu bilmiyordum.

Ama onlar çiftçi değildi, bu yüzden sadece evleri ve ahırları için yeterli büyüklükte bir araziye ihtiyaçları vardı.

Basamakları atlayarak geniş verandaya çıktım. Çoğu Sandhills verandasının yıpranmış ahşabı değil; Mills'inki imal edilmiş ahşaptı. Asla boyamaya ihtiyaç duymayacakları türden. Yirmi yıl öncesine kadar satın alınamayan bir malzeme. Kural olarak biz Sandhillers'lar süslü verandalara para harcamazdık. Bu tür paraları ahır iyileştirmelerine, yeni bir traktöre ya da birkaç yıldır gözümüzü diktiğimiz o ata takılan toynağa yatırırdık.

Dudaklarım morarmadan önce birinin beni içeri alacak kadar yakın durması için dua ederek kapıyı çaldım. Meredith'in daha genç bir versiyonu kapıyı açtı ve beni içeri çekmek için uzandı. Sarı saçları ve nezaketiyle dikkat çekiyordu. "Aman Tanrım. İçeri gelsene. Soğuk öldürücü."

Dar kot pantolon ve şık siyah bir tunik giymişti; burada pek sık rastlanmayan bir kıyafet. Tunik ince kıvrımlarını sarıyor, uzun kolları kollarını yumuşacık sarıyordu. Zarif bir gümüş zincir boynunu çevreliyordu ve parıldayan bir elmas şıklığına şıklık katıyordu. Solgun, ince bir el uzattı. "Ben Emily, Meredith'in kız kardeşiyim."

Meredith'in evi sanki bir moda ordusu duş almış, şampuanlanmış ve tüm kokular bir kozmetik bahçesinde birbirine karışmış gibi imal edilmiş çiçek kokuyordu. Küçük bir giriş alanı, Meredith'e kötü haberi verdiğim oturma odasına açılıyordu. Oradan da

Akan kat planında en uçta meşe aēacından bir yemek masası için yer açılmış, güney ve batı tarafları boyunca pencereler yerleştirilmiştir. Yemek odasının saēında bir tezgah barı görülüyordu ve mutfak barın köşesinde olmalıydı.

Kot pantolonum ve flanel içinde kendimi ık bir ahır örtülü hissederek kendimi Chad'in bir arkadaşı olarak tanıttım. "Meredith nasıl?"

Emily ceketimi almak için kolunu uzattı. "u anda pek iyi durumda deēil."

"Anlıyorum." Muhtemelen etrafının yoēun bir şekilde Karanlıkta, belki de ter içinde ve battaniyeye sarınmış bir halde, boluēa bakmaktan ve kötüsünün geçmesini beklemekten başka bir şey yapamadan.

Bir gürültü dikkatimi merdivenlere çekti. *Gm, güm, güm.* nce tertemiz kou ayakkabıları, sonra tozlukları, ardından da ık, uzun kollu bir atletik tirt, her basamakta çarpan aēır bir plastik konteynır kutusunu çekerek merdivenlerden indi. Meredith'in sarı saçları baının arkasında topuz yapılmıştı. Zemin kata ulaşmayı başardı. "Yukarıda dört kutu daha var. Sanırım hepsi Volvo'nun arkasına sığar."

"Mere." Emily'nin sesi bir uyarı sesi çıkarmaya yetecek kadar vurgu taşıyordu.

Meredith arkasını döndü. Beni görünce gözleri fal taı gibi açıldı. "Burada olduēunu bilmiyordum." Sesi nefes nefese ve ürkmüş geliyordu. zntsne raēmen yüzüne tamamen makyaj yapmıştı, hatta ruj bile sürmüştü. Gözleri kırmızı erveli deēildi, yine de çılgınca bir parıltı vardı.

Siyah Sharpie kalemiyle açıkça Yazlık Giysiler olarak etiketlenmiş konteyner kutusuna baktım. "Taınıyor musun?"

Meredith'in bakışları kutudan bana kaydı. "Ah. ey. ylece oturmak beni deli ediyordu. Evimi temizlemeyi planlıyordum.

Omaha'daki kadın sığınma evine kıyafet gönderiyoruz. Emily onları geri götürebilir."

Meredith'in onları kendi arabasına koymasını söylemesi dışında.

Emily'nin sağ kaşı seğırdi ve sonra gülümsedi. "Neden biraz kahve yapmıyorum?" Odadan geri geri çıktı.

Tuzlu ve biberli saçları, bej kumaş pantolonu ve kaşmir kazağı olduğu anlaşılan seçkin bir adam merdivenlerin sağındaki odadan çıktı. ", Meredith. Telefonum sürekli gidip geliyor."

Meredith gözlerini kısa bir süre kapadı ve sabır istercesine içine çekti. "Baba, bu Kate Fox."

Gözleri beni taradı ve yüzüne kibar, ilgisiz bir ifade yerleşti. " ne güzel." Meredith'e döndü. "Telefonunuzu kullanabilir miyim?"

"Masanın üzerinde." Son kelimeyi onun arkasına doğru söyledi. Bana dedi ki, "Babam uzlaşma görüşmelerinin ortasında. O bir avukat."

Emily'nin daha yaşlı ve en az onun kadar zarif bir versiyonu mutfaktan köşeyi döndü. Üç inçlik siyah çizmeleri ve tasarımcı kot pantolonuyla aceleyle yanıma geldi. Mavi kazağı o kadar yumuşak görünüyordu ki okşamak istedim. Elini uzattı. "Ben Meredith'in annesiyim, Bayan Sterling. Başsağlığı dileyen ilk kişi sizsiniz ve korkarım organize değiliz ama Emily kahve hazırlıyor, en azından bunu sunabiliriz."

Elini sıktım. "Teşekkür . Fazla kalmayacağım."

Her ne kadar hoş bir şekilde konuşsa da Bayan Sterling beni ağırlamaktan pek memnun görünmüyordu. "İzninizle." Meredith'e, "Şimdiye kadar yemek şirketimi tabakları Francis Teyze'ye teslim etmesi için ayarlayabildim, o da ayinden önce getirecek," dedi.

Meredith'in çenesi bir an için gerildi, sonra gülümsedi. "Mükemmel. Teşekkür ederim."

Bayan Sterling mutfağa doğru tıkladı. "Sadece kadeh takımını bulabiliyorum. Büyükannemden kalma eski moda bardaklarınız var mı? Papaz da sadece sabah ayini yapabiliyor."

Meredith yine gözlerini kırıştırdı. "Sorun değil anne. Teşekkür ."

Her aile, her birey yaşla kendi yöntemleriyle başa çıkar. Ama bütün atmosfer tuhaftı. Meredith'in ailesi gün ışımadan önce yataklarından kalkıp yola koyulmuş olmalıydı. Meredith'in kendisi de en iyi ihtimalle birkaç saatten fazla uyumuş olamazdı. Yine de herkes normal bir günmüş gibi davranıyor, koşuşturuyordu. Ölümle uğraşmakla meşguldü.

Meredith sanki kibar seçenekler arıyormuş ve benden kurtulmanın iyi bir yolunu bulamamış gibi bir an tereddüt etti. Oturma odasına işaret etti. Hâlâ rahat bir yerdi ama çıtırdayan ateş olmadan soğuktu.

Ben deri bir koltuğa oturdum, o da soğuk şöminenin yanındaki tahta sıraya yerleşti ve ziyaretimizin uzun sürmesini istemediğini belli etmek için kenarına tündü.

Başlamak için derin bir nefes aldım ve "Chad'in ölümünün kaza olmadığından şüpheleniyoruz" dedim.

Haber onu şaşırttıysa da anlayamadım. Gözünü bile kırpmadı. "Nedenmiş o?"

"Birisi üst geçide bir demiryolu bağı asmış, o da ön cama çarpmış." Aklımdan geçen görüntüyü göremediği için şükrediyordum. Chad'in vücudu kan gölüne dönmüştü. Ne seğiriyor ne de nefes alıyor gibiydi. Birkaç dakika boyunca sessizce oturduk ve kafasından geçenler benden saklı kaldı.

"Başka bir şey öğrendin mi?" diye sordu, Emily dönmeden önce konuşmamızı bitireceğimizi umuyormuş gibi mutfağa hızlı bir bakış .

"Şu anda sadece bilgi topluyoruz." Öne doğru eğildim ve sesimi alçalttım, kararı ona bıraktım

Chad'in şüpheli ölümünün ailesi ona bağlı. "Şu anda katilin Chad'i mi yoksa o treni kullanan demiryolu ekibini mi öldürmeyi planladığını bilmiyoruz."

Kimse şok edici ve trajik bir haber karşısında nasıl tepki vereceğini bilemez. Ama ben bir nefes tutulması, parmakların kenetlenmesi, en azından gözyaşı ya da kafa karışıklığı beklerdim. Meredith bunların hiçbirini yapmadı.

Bacağını salladı, ellerini kucağına soktu. "Kimsenin Chad'e karşı bir kini yok, zaten kimse de yok. O herkesin sevdiği türden bir adamdı."

Sanki şüphelerimizi yeni öğrenmiş gibi değil de bir süredir düşünüyormuş gibi konuştu. Sinirlerinin galip geleceğini düşünerek devam etmesini bekledim.

Onlar yaptı. "Yani, BNSF'deki patronuna sorabilirsiniz. Clete Rasmussen size söyleyecektir. Chad her zaman yardım ederdi ve sendika için yaptığı işler çok iyi bilinirdi."

Mutfağa tekrar baktı, belli ki kimsenin bizi duymasını istemiyordu. "Sanırım rastgele bir şeydi. Birkaç çocuğun yaramazlık yapması gibi. Muhtemelen fazla bir şey olacağını düşünmemişlerdir."

Bu Clete'in söylediklerine oldukça yakındı. "Peki ya Josh Stevens?"

Gözleri daha da açıldı. "Josh mu? O iyi bir arkadaş. O ve Chad UNL'de oda arkadaşlarıydılar."

"Sen ve Josh arkadaş mısınız?"

Başını salladı. "Tabii ki. Buraya taşındığımızda tanıdığım tek kişi oydu." Kıpırdandı. "Sandhills'i küçümsemek istemem ama hayatın boyunca burada yaşamadıysan arkadaş edinmenin zor olduğunu bilmelisin."

Bana bir el salladı. "Yani, üniversiteye gittin, dünyayı biraz gördün. Ama bu insanların çoğu çok, çok..." Nefes verdi ve başını salladı. "Zor, biliyor musun? Belki de

Chad'in buralarda bir ailesi olsaydı ya da tüm hayatı boyunca burada yaşasaydı durum farklı olurdu."

Klikleşme eğiliminde olduğumuz kesin. Ama birçok insan başka yerlerden gelmiş ve gayet iyi uyum sağlamıştı. Annem uyum sağlamadı çünkü uyum istemiyordu. Sanırım hiçbir yere uyum sağlayamazdı ve umurunda da değildi.

Meredith bizim gibiler için fazla sofistike olduğunu düşündüğü için arkadaş edinmemiş olabilir.

Belki de onu biraz uzak tuttuk. Onun katı sosyal standartları yüzünden bazı Sandhillers kendini rahatsız ve yargılanmış hissedebilir, oysa o asla böyle bir şey istememiştir.

"Yani Josh'la iyi arkadaş mısınız?" Tekrar sordum.

Emily'nin elinde üç çay fincanı ve tabağı, beyaz porselenden bir krema ve şekerlik bulunan bir tepsiyle ortaya çıkması Meredith'in daha da gerilmesine neden oldu. "Gerçekten, Chad ve Josh arkadaştlar. Ben üçüncü teker sayılırdım."

Emily'nin kaşı tekrar seğirdi.

Telefonum çaldı, açtım. "Şerif... Şerif."

Betty Paxton bana coşkulu bir merhaba dedi, arka planda radyosundan Jennifer Nettles'ın kayıp aşktan yakınan teneke sesi geliyordu. "Bugün adliyeye gelebilir misin? Bill Hardy'nin Spearfish'ten aldığı bir pikap var. Ona plaka verebilmem için muayene edilmesi gerekiyor."

"Bana yarım saat ver." İşi . "Gitmem gerek."

Emily tepsiyi yere koydu. "Lütfen, bir fincan için kalmalısınız."

Bana kaba davranmaktan başka bir seçenek bırakmadı ve babam bunu bilirdi. Bu yönüyle Tanrı gibiydi. Fincanları kahveyle doldurmasına rağmen hiçbiri tabağa taşmamıştı. Bu bazı çevrelerde takdire şayan bir başarı olabilir. Emily bana fincanı dengelenmiş bir fincan tabağı uzattı. "Krema ve şeker?"

Garnitürleri tercih etsem de, daha fazlasını idare etmeye çalışmak istemedim. Tabağın üzerindeki fincanın tıktırtısı benim için yeterli bir meydan okumaydı. Şöminenin üzerindeki bir tabloyu inceledim. Bir mustang sürüsü tozlu bir vadide yarışıyordu. Gözlerimi kısıtım ve Meredith'e baktım. "Bu orijinal bir Jack Sorenson tablosu mu?"

Emily başka bir fincana bir fiske krema döktü ve ustalıkla Meredith'e uzattı. Meredith kendi fincanına krema ve bir parça şeker ekledi, küçük bir kaşıkla sessizce karıştırdı.

Bir damla kahve Meredith'in fincanının kenarından taşarak tabağa damladı. "Oh, hayır." Güldü. "Orijinaline param yetmedi. Bu bir giclée. Yağlıboya tablo gibi görünmesi için dokulu baskı, bilirsiniz."

Evet. Bir sanatçı tarafından yetiştirildim. Giclée'nin ne olduğunu biliyordum.

Emily tabloya bir kaşını kaldırdı. "Batı sanatıyla ilgileniyor musun?" diye sordu bana.

Omuz silkmeye başladım, hassas dengeleme kabını hatırladım ve kıpırdamadan oturdu. "Uzman değilim ama evet, Batı resimlerini severim."

Meredith'in gözleri mutfakla oturma odası arasındaki büyük tuvale kaydı. Bir Frank McCarthy tablosuna benziyordu. Bu kesinlikle bir giclée'ydi ve o zaman bile on binlerce dolara mal olurdu.

Kahveden bir yudum aldım, çok sıcak olmadığı ve dökülmemesi için seviyesini düşürebildiğim için minnettarım. Chad'in demiryolu maaşıyla bu sanatı nasıl karşılayabiliyorlardı?

Meredith fincanını sehpanın üzerine koydu. Cilalı ahşap yüzey turkuaz çizgilerle işlenmişti. Yüzümdeki soruyu okumuş olmalıydı. "Güzel şeylerin etrafında büyüdüğümüz için şanslıyız. Annemin zevki daha çok deniz manzaralarına ve empresyonistlere yönelikti."

Emily kıkırdadı. "Tüm o ağır yaldızlı çerçeveler ve tam olarak hedeflenmiş ışıklar."

Hayalet bir gülümseme Emily'nin küçümsemesini onayladı. "Bu evin daha uygun bir şeye ihtiyacı olduğunu düşündüm. Babam bu evde olduğu için kendimi kutsanmış hissediyorum."

Mirasımız konusunda cömerttir."

Emily'nin kaşları tango yaptı. Emily'yi ve onun yalan tespit eden seğirmesini sevdim.

9

Kasabaya dönerken Sarah'yı aradım. "Robert'la hasta olduğunu söyledi."

Sesi neşeli geliyordu. "Daha iyi hissediyorum. Ama Louise'le başın büyük belada."

Bu ilk değil ve kesinlikle son da olmayacak. "O düpedüz beni affet."

"Bu iyi çünkü dün gece çok kötü durumdaydı. Bize aceleyle yemek yedirdi, artıkları paylaştırırken kaşık ve kapları sağa sola vurdu. Sana hiç yemek bırakmayarak seni cezalandırdı."

Güldüm. "Fark etmemiştim. Afiş güzeldi."

"Ah şu! Biz mutfağı temizlerken çocuklara yaptırdı. Kendini suçlu hissetmeni istedi."

Yaptım, ama sadece biraz.

Bunu aradan çıkardım ve konuya girdim. "Meredith ve Chad Mills hakkında ne biliyorsun?"

Sarah'nın sevdiğim biri de tüm kapılar açılmadan benimle birlikte meraları geçmeye istekli olması. Örneğin, Louise'e sorsaydım, Chad'in ölümünü öğrenmek isterdi ve ben de bir sürü soru sormak zorunda kalırdım. Sarah bir an düşündü. "I

Meredith'i Pampered Chef ve iç çamaşırı partisi için davet etti. Hiç gelmedi, hiç aramadı. Hepsi bu."

Gökyüzünde herhangi bir güneş belirtisi aradım. "Beş ya da altı yıldır burada yaşıyor ama onu pek sık göremiyorum."

Sarah benim otlağımdan kendi otlağına giden çitten atladı. "Gordon Haskett bana şehirdeki evini satmak istediğini söyledi. İlgilenebileceğinizi düşündüm."

Sarah'nın hep benimle kalması hakkında ne düşünüyordum? "Orası Danbury'de değil mi?"

"Evet. Main'den birkaç blok ötede. Çocukları mezun oldu, ve artık buna ihtiyacı yok."

Taşınmam için pek de ince olmayan iması karşısında gözlerimi devirdiğimi göremedi. "Danbury adliyeye çok uzak."

Görünüşe göre Sarah'nın işi bitmemişti. "Frog Creek kadar uzak değil ve Ted bunu gayet iyi idare etti. Çitle çevrili bir arka bahçesi var, böylece bir köpek alabilirsin. Michael ve Lauren'ın henüz vermedikleri birkaç yavruları var."

Kardeşimin karısı Lauren hayatı yutkunarak yaşardı. İki genç kızıyla birlikte, çoğu çiftliklerindeki hayvanlarla ilgili olmak üzere, aynı anda birkaç projeyi birden yürütmeyi başarıyordu. Şu anda büyük bir tavuk sürüsü besliyor ve yumurta satıyordu, peynir için kullanmayı planladığı keçilerden bahsetmiyorum bile. Hayvanat bahçesine eklemek için yavru köpekleri de almak istemişti. Ama her zaman pratik olan Michael bu planı bozdu. "Köpeğe ihtiyacım yok."

"Hodgekiss'teki yeni veterinerle tanıştım. Heath Scranton. Çok seksi."

Bir ev mi? Randevu mu? Hadi ama. *Et tu*, Sarah? "Louise'i oynayacaksan, kırk kilo daha fazla ve çok daha otoriter olmalısın."

Eldivenleri çıkardı. "Ailenin evinde yaşıyorsun. Baktığın her yerde yanlış bir şeyler buluyorsun. Fırsatın olmasına rağmen biriyle çıkmıyorsun."

Sarah ile kavga ettiğimiz zamanların sayısı bir elin parmaklarını geçmezdi. Kardeşler geldiğinde, o her zaman arkamı kollardı. "Neden bana biniyorsun?"

İçini çekti. "Çünkü sen hız kontrolündesin. Bir süreliğine iyiydi. Ted ve Roxy olayından sonra biraz nefes almaya ihtiyacın vardı. Ama yeterince uzun zaman oldu."

Dwayne ve Kasey Weber'in evini sağdan geçtim. Ahır, soluk kış gökyüzüne karşı ana hatlarıyla duruyordu. Ağılda kalın tüylü bir at sallanıyordu. Meşe ağacına tutunmuş birkaç yaprak öğleden sonraki sessizlikte titriyordu.

Kavgayı biliyordum. Hayatım boyunca bir kardeşin ya da diğerinin bir şeyle, biriyle ya da birbiriyle anlaşmazlığı etrafımda uçuşup durmuştu. Ama Sarah ile değil. Korkunç bir sismik değişim beni sarstı ve ona açıkça kızdım. "Ne zamandan beri hayatımı nasıl yaşayacağıma sen karar veriyorsun?"

Sesi bıçak gibi keskindi. "Perişan ol o zaman. Bu Ted ve Roxy'ye günlerini gösterir."

"Şerifin telefonu çalıyor," diye yalan söyledim. "Gitmem gerek."

Sarah'nın ses tonu sözleriyle uyuşmuyordu. "Gecikmiş doğum günün kutlu olsun."

"Daha iyi hissetmene sevindim." Hepsi bu. Yeni yıkanmış üniformamı giymek için durduğumda modum düşmüştü. Silahımı takmak için kendimi zorladım.

Hala sıcak olan Charger'a geri tırmanmadan önce dondurucu hava beni serinletti ve kendime çam kokusu gidericisini almam gerektiğini bir kez daha hatırlattı.

Adliye binasına yanaştım ve aceleyle arka merdivenlerden çıktım. Bill Hardy'yi ararken çelik gitar Betty'nin radyosundan sessiz koridora doğru ilerliyordu.

Ofisime giderken yanından geçtiğim Clete komiserin odasında oturuyordu. Kapı aralığında durdum. "Bill Hardy'nin peşindeyim."

Sanki karanlık bir sokakta üzerine atlamışım gibi sarsıldı. "Sana geri döneceğini söyledi. Bankaya gitmesi gerekti."

Ofisime gitmek için geri geri giderken Ethel Bender'a çarptım ve onu geniş koridora doğru sendeleyerek gönderdim. Kahve fincanını sarkmış göğüslerine bastırdı ve dudaksız ağızıyla kaşlarını çatarak bana baktı. "Dürüstçe."

Neden onun yerine bir boz ayıya çarpmadım ki? "Affedersiniz." Hanımefendi demekten vazgeçtim.

Ethel omzumun üzerinden, kahve cezvesinin koyu kahveyi yaktığı komiserin odasına baktı. "İlçe işlerini halletmek için gelmeniz ne güzel."

Betty telaşla ofisinden çıktı, muhtemelen Ethel'le konuştuğumuzu duymuştu ve bunu kaçırmak istemiyordu.

Betty ve Ethel arasındaki kan davası o kadar uzun yıllar öncesine dayanıyordu ki kimse bunu neyin başlattığını hatırlamıyordu. Hatta bilmiyor bile olabilirler. İlçede fazla iş olmadığından, adliyede bu ikisi ve şerif dışında kimsenin olmadığı günler geçebiliyordu. Ted, birbirleriyle sadece çok gerekli olduğunda konuştuklarını söyledi.

Dikenli saçlı Betty omzumu okşadı. "Seni burada duyduğumu sandım. Bill'in kamyonetini incelemeye bu kadar çabuk dönebilmene sevindim."

Ve savaş hatları açıkça çizilmişti. Sayman benim tarafımdaydı. İlçe memuru/değerlendirme memuru izlemeye katlanacaktı. Etrafımızı garip bir sessizlik sararken iki kadın hareketsiz duruyordu.

Ethel bana ters ters baktı. "Anladığım kadarıyla Chad Mills soruşturmasını eyalet devriyesi devralıyor." Açıkça belirtmek istiyordu ki, adliyede sadece anında oto muayeneleri ile iyi vatandaşlarla ilgilenmek için bulunmuyordum; diğer her şeyden kaçıyordum.

Ağzımı açtım ama konuşmaya fırsat bulamadım.

Betty hâlâ Ethel'e bakmadan, "Kate şerif olmaya alışmakla meşgul. Bu soruşturma onun kapsamı dışında."

Bunun beni savunmak için mi olması gerekiyordu? Belli ki Newt ve Earl'ün birbirlerini öldürmelerini engellemenin ve araçların ruhsatlarını denetlemenin şeriflik yeteneklerimin başında geldiğini düşünüyordu. En azından silah taşımak için sertifika almıştım. "Aslında, eyalet devriyesi bana yardım ediyor."

Ethel arkamdaki kahve istasyonuna baktı. "Kimse bana sormadı ama Chad'in bir kazada ölmesi fikri çok aptalca."

Betty gözlerini tavana kaldırdı ve nefesinin altında mırıldandı. "İşte başlıyoruz."

Ethel Betty'yi görmezden geldi ama yanan gözlerini bana çevirdi. "İnsanlar onları rahatsız eden her şeyi görmezden gelmeyi severler."

Betty kolunu omuzlarıma doladı ve beni Ethel'den uzaklaştırdı. "Bir dakikan var mı? İlçe bütçesinin nasıl işlediğini açıklamak istiyorum."

Kalıp Ethel'e ne demek istediğini sormayı tercih ederdim ama kahveye ulaşmak için çoktan bana çarpmıştı, tıpkı yemliğe giden bir inek gibi.

Radyodaki bir kadın country şarkıcısının çığlıklarını ve Betty bana fon muhasebesinin giriş ve çıkışlarını gösterirken ilgili davranmaya çalıştım.

Betty'ye bütçe kavramını kavradığıma dair güvence verdikten sonra -sanki yıllardır iki kuruş ve bir gülümsemeyle bir çiftlik işletmiyormuşum gibi- arkadaş kartımı oynadım ve hayatımın çoğunu kaçınarak geçirdiğim ama bir araştırmacı olarak benimsemek zorunda kalabileceğim bir şey olan dedikoduya davetiye çıkardım. "Ethel, Chad Mills'in ölümüne çok üzölmüşe benziyor."

Betty pışpışladı. " karıştırmayı seviyor."

Bir komplocu gibi öne doğru eğildim. "Ne demek istiyorsun?"

Betty başını benden yana eğdi ve masasındaki kâğıtları düzelitti. "Kendini nasıl bir aptallığın içine soktuğunu bilmediğimden eminim."

Ama sanırım Betty bunu çok iyi biliyordu ve belli ki bu onu üzmüştü. İlçe maliyesiyle ilgili verdiği bilgiler için Betty'ye teşekkür ettim. Ofisinden çıktım ve adımlarımı sessiz atarak koridoru geçip Ethel'in ofisine girdim.

Bir banko, kapının hemen içinde dar bir alan yaratmış, arkasında da küçük bir kabul alanı bulunuyordu. Eksperin ofisinin büyük kısmı, banka kasası gibi kalın bir kapısı olan bir kasaydı. Tüm ilçe kayıtları kasadaki defterlerde ve dosyalarda saklanıyordu. Ethel, trol benzeri kişiliğini açıklayabilecek şekilde, kutsal alanın içindeki bir masada çalışıyordu. Ethel'in katibi, kardeşim Jeremy'nin bir zamanlar kız arkadaşı olan Brittany Ostrander, resepsiyonist masasındaki bilgisayarda daktilo yazıyordu.

Beni görünce neşelendi ve ayağa kalkmaya başladı. Betty'nin Ethel'in ofisinde olduğumu bilmesini istemiyordum çünkü kendini aldatılmış hissedeceğinden şüpheleniyordum. Ne de olsa ben onun arkadaşığıydım, Ethel'in ise Ted'e sadık olduğu açıktı. Tezgâhın arkasına geçerken Brittany'ye el salladım.

Brittany'ye şerif olarak bariyerlerin arkasına geçmek için özel ayrıcalıklarım olduğu blöfünü yapabileceğimi düşündüm. "Sadece Ethel'le konuşmam gerekiyor." Özel ilçe işlerini ima etmek için sesimi alçak tuttum.

Brittany anlayışla başını salladı ve kasayı işaret etti. "Elbette. Masasında."

Pas rengi endüstriyel halı, geçerken botlarımı maskeleydi. Sekiz inçlik tonoz duvarlardan geçerek sessiz, mağarayı andıran odaya girdi. Eski muz kabukları ve salam kokuyordu, Ethel muhtemelen öğle yemeğinde bunu yemişti.

Ethel bir metre kalınlığında dosyalar ve kâğıtlarla dolu masasından başını kaldırmadı. Parmakları eski tip bir toplama makinesinin üzerinde uçuşuyordu.

Masasının önünde durdum ve hemen kıvrılıp kuyruğunu sallamaması için yumuşak bir ses tonu kullanmaya çalıştım. "Acaba birkaç soru sorabilir miyim?"

Elini toplama makinesinin üzerine vurdu ve makine birkaç kez vınladı. Belki çingirakları ya da dişleri yoktu ama

Zehrin üzerinde utangaç. "Burada ne yapıyorsun? Brittany masasında değil mi?"

Kavgasının bir kısmını savuşturmak için elimi kaldırdım. kurtarmak için kaçmam gerekirse diye doğrudan olaya atlayabilirdim. "Seninle özel olarak konuşmak . Sence Chad'e zarar vermek için kim sebep oldu?"

Kendini sandalyesine geri attı ve kırılmadığına şaşırdım. İnce ağzı bir sırıtışa dönüştü. "Betty'nin sana söylemeyeceğini biliyordum. Her zaman kendini korur."

İyi şeylere ulaşmak için Ethel'in akıntısına kapılmam gerekecekti. "Chad hakkında hiçbir şey bilmiyor gibiydi."

Ethel'in kıkırdaması ölü yaprakların hışırtısını andırıyordu. "Sanmıyorum."

Peynir aşkına, bu kadın beni bunun için uğraştırdı. "Bana ne bildiğini söyleyebilir misin?"

Ethel patlayacağını düşünene kadar nefesini tuttu ve sanki sinirlerini bozmuşum gibi başka tarafa baktı. "Olin Riek'in Betty'nin kuzeni olduğunu biliyor musun?"

Zihnimde soy ağacının izini sürdüm ve bunun nereye varacağını merak ederek başımı salladım.

Ethel bana sanki bir aptalmışım gibi baktı. Bana sordu. "Olin Riek mi? State Farm ve birkaç şirket daha mı satıyor?"

"Elbette." Sonra ne oldu? Dostum, bu şeriflik işi sabır gerektiriyordu.

Bir bağlantı kurmamı bekledi ve kuramayınca aptallığım karşısında hayal kırıklığı içinde başını salladı. "Chad Mills demiryolundaki sendikanın başkanı olduğunda, adamlarını sigortalarını Broken Butte'deki dostundan almaları için yönlendirmeye başladı. Sendika hesabını değiştirdiğinde, bu Olin'in ekmeğine yağ sürdü. Bu onu pek mutlu etmedi."

Kapalı mekândaki kullanılmış yemek kokusu boğazımı tıkadı. "Nereden biliyorsun?"

Kendinden memnun bir gülümsemesi vardı. "Garth pazar günleri Olin'le cribbage oynuyor. Garth, Olin'in Chad hakkında ileri geri konuştuğunu söylüyor. Gidip kendini asabileceğini söyledi."

Bu onu katil yapmaz ama ben öyle bir şey demedim. Olin çok fazla birlikte olduğum biri değildi. Sadece hayatımın arka planında yer alan yaşlı bir adamdı. Büyük bir adam değildi, muhtemelen altmış beş , dikkatleri üzerine çekmeye eğilimli değildi. "Tamam, Ethel. için teşekkürler."

Yanmış kahvesine uzandı ve gürültüyle yudumladı. "Ted ona yardım etmem için bana güvendi. Uzun zamandır bu ofisteyim. Buradaki insanları tanıyorum."

Ve eğer yapmazsa, telafi edeceğinden emin olurdu.

Ona daha fazla teşekkür ettim, Brittany'ye el ve Bill Hardy'nin dönüp dönmediğini görmek için ofisten çıkıp koridoru geçerek komiserin odasına gittim.

Clete hareket etmemişti, ben de içeri girdim. Ceketimi çıkarmadım ve bir sandalyeye tünedim. "Trey Ridnoir ile konuştun mu?" Clete'in yüzünde ıslak bir ip kadar nişasta vardı.

"Hayır. Telefonum kapalıydı."

Bazen bir başkasının üzüntüsünü sizin omuzlarınıza izin vermeniz gerekir. "Zor bir gün geçirdiğine bahse girerim."

Clete yarısı kahve dolu bir strafor bardağı kaldırdı. Tekrar yerine koydu. "Gitmek için harika bir yol."

Buna katılmak zorundaydım. "Chad'i iyi tanı mıyordum. Nasıl biriydi?"

Clete gözlerini benimkilere dikti. "Chad'i çok düşündüm. Çok gençti."

Bir şey beynimi gıdıkladı. "Senin de aynı yaşlarda bir oğlun yok mu?"

Clete masaya baktı. "Karımın oğlu." "Lisede arkadaş mıydılar?"

Clete fincanını birkaç santim ileri, sonra geri kaydıldı. "Muhtemelen sporda birbirlerine karşı oynamışlardır. Ron sadece ortaokul ve lise yıllarında buradaydı."

"Ron şimdi nerede?" Çok önemseydiğimden değil, kibarlık olsun diye sordum.

Clete boz suratlı bir Eeyore gibiydi. "Daha fazla kar istemediğini ve Lincoln'deki üniversitede birkaç yıl okuduktan sonra Kaliforniya'ya gittiğini söyledi."

"Oh." Buna ne eklemeliyim?

Clete başını salladı. "Üniversite herkese göre değil sanırım." Ofisime kaçmak isterdim ama Clete'le oturmak yapılacak şey gibi görünüyordu.

Arkasına yaslandı ve konudan uzaklaştı. "Carly'den haber aldın mı?"

Üniversiteden bahsetmişken. Birinci sınıfın yarısına gelmiş olmalı. Kasabadaki herkes geçen bahar mezuniyetine haftalar kala kaçtığını biliyordu. Başımı salladım. "Pek bir şey yok."

"Çocuklar bazen gerçek bir hayal kırıklığı olabiliyor. Her zaman Kutsal Yazılar'a inanmışımdır: 'Bir çocuğu gitmesi gereken yolda eğitin; yaşlandığında bile o yoldan sapmayacaktır. Ama bir çocuğun yoldan ayrılmaması için kaç yaşında olması gerektiğini merak ediyorum."

Carly'den bahsettiğinden şüpheliydim ama özel hayatına burnumu gerek yoktu.

Sanırım bir misafiri umursamıyordu. "Onlara yardım etmeye çalışıyorsun. Onlara tavsiyelerde bulunup elinizden gelen her şeyi yapıyorsunuz ve sonra," diye içini çekti, "her şey cehenneme dönüyor."

Hiçbir zaman partinin neşesi olmayan Clete'in normal kasveti birkaç ton koyulaştı. "Biliyorsun, Chad demiryolunda çalışmaya başladığında onu kanatlarımın altına aldım. Sendika temsilciliği pozisyonunu almasına yardım ettim. Emekli olduğumda benim işime girmesi konusunda konuşmuştuk."

"Özür dilerim." Sendika temsilcisi. Bir insan bu sorumluluğu üstlenip de zaman zaman birilerini mutsuz edemez. Olin Riek gibi.

Kahve fincanına baktı. "Her şey nasıl bu kadar gidebilir?"

Telefonumun tiz sesi sessizliği yararak geçti. Sarsılarak ayağa kalktım. "Özür dilerim." Clete'e başımı sallayarak odadan çıktım ve onu üzüntüsüyle baş başa bıraktım. Koridorda cevap verdim. "Merhaba Michael. N'aber?" Michael, beş yaş küçük kardeşim, Douglas'ın ikizi ve Lauren ile evli.

"Benimle Long Branch'ta buluş."

Hayata son sürat koşan Michael'ın sıradan bir buluşmaya ayıracak zamanı yoktu. Bir şeyler olduğunu anlamak için örümcek hislerime ihtiyacım yoktu. Kollarıma şirin ve sevimli bir köpek yavrusu bırakma ihtimaline karşı kendimi çelikledim. "Şehirde ne yapıyorsun?"

"Broken Butte'tan parça almam gerekiyordu, şimdi eve gidiyorum."

"Ve benimle Long Branch'ta buluşmak mı istiyorsun?" Dışarıda olduğunu söylemek

Sandhills'de Ocak ayına soğuk demek gibi bir şey olur.

"Şimdi geldim ama fazla kalamam. Kaylen'in saat altıda basketbol maçı var."

Şimdi mantıklı gelmeye başladı. Michael'ın gitmesi gereken bir saati vardı. Sekiz yaşındaki kızının sahada bir aşağı bir yukarı koşmasını izlemek için okula gitmiş. Yaptıklarına gerçek bir basketbol oyunu diyecek kadar ileri gidemem. Ama LeBron'un bile bir yerden başlaması gerekiyordu.

Long Branch'a gitmek beni mutlu saatler içenlerin Chad'in durumuyla ilgili her türlü sorusuna açık hale getirdi ve ben bu tür bir ilgiyi arzulamıyordum. "Onun yerine benimle evde buluş."

Kamyonentinin sesi dışarı çıktığını gösteriyordu. "Ben zaten buradayım. Hadi, sana bir bira ısmarlayayım."

Komiserin toplantı odasından Bill Hardy'nin sesi yükseldi. Görünüşe göre bankadan dönmüştü ve Clete ile çene çalıyordu.

Michael kasabaya parça almaya geldiyse, muhtemelen bir köpek yavrusu yoktu. "Bir pikabı gerekiyor, sonra orada olacağım." Neyin peşinde olduğunu merak etmekten başka bir nedeni yoksa.

Komiserin odasına girdim ve Bill'i selamladım.

Ayağa kalktı ve bacaklarını ısıtıyormuş gibi birkaç geçici adım attı. Profesyonel bir rodeo boğa binicisiydi ve dökülmeler, kırılmalar ve hasarlar kemiklerine yerleşmişti. Kasları çalışmayı kabul ettiğinde bile kapıya doğru topallayarak yürüdü. "Sizi adliyeye srklediğim için zgnm. Dn geceki tren kazasını duydum. Chad Mills'in öldüğünü söylediler. bütün bu karmaşayla uğraşıyordunuz. BNSF dul eşine ödeme yapmak zorunda kalmamak için kazayı Chad'in suçu olarak göstermenin bir yolunu bulmaya çalışacak."

Cevap vermedim.

Bill tekrar Clete'e baktı. "Alınmak yok, korucu. Ama kabul etmelisin ki, lanet demiryolu Noel Baba değil."

Clete Bill'e salladı. "Alınmadım. Ben sadece onlar için çalışıyorum."

"Ben teftiş formumu getireyim." Toplantı odasından çıktım ve kısa koridordan geçerek üzerinde "Şerif" yazan kapıya gittim.

Bu benim. Hiç de garip değil. dandik şerif rozeti olan aptal anahtarlığı ıngırdattım. Ted'le Büyük Kanyon'un Kuzey Kıyısı'ndaki kulübede geçirdiğimiz balayını hatırladım. Hediyeelik eşya dükkanında ünlü bir Navajo sanatçısı tarafından tasarlanmış gümüş yüzükler görmüştük. O kadar iyi bir şeye paramız yetmediği için hediyeelik eşya dükkanından birbirimiz için bir şeyler seçmemiz için kendimize beşer dolar vermiştik. Onun için üzerinde şerif yıldızı olan bir anahtarlık bulmuştum. O da benim için küçük ahşap bir tabanca seçmişti. Eminim değiştirmemiş olması gözetim değildi. Anahtarı soktum ve kapıyı iterek açtım.

Şerifin eşı olarak bu ofiste sayısız kez bulunmuştum. Hasta bir çocuğa penisilin almak için şehre beklenmedik bir yolculuk yapmak zorunda kaldığımda, ara sıra paylaştığımız öğle veya akşam yemekleri vardı.

ya da otağa atılacak bir yük tuz için ya da birkaç kez sırf bu yüzden. Bu heyecan verici anları unutmaya çalıştım çünkü bu bana her zaman onun ve Roxy'nin de bazı işlerini burada yaptıklarını hatırlattı.

Ofis sıkışık ve karanlıktı, dışarıya açılan bir penceresi yoktu. Acaba eskiden dolabıydı da sonradan mı şerifin ofisine dönüştürüldü diye düşündüm. Ama fark etmezdi. Şerif orada fazla zaman geçirmiyordu. Ted de geçirmezdi zaten. Sırf ailemin evinden kaçmak için burada ondan daha fazla takılabileceğimi görebiliyordum.

Ofisin arkasına doğru, kalın bir çelik kapının ardında, Grand County'nin bir nezarethanesi vardı. Hücreyi görmek için kapıyı açtım. Parmaklıklı hapishane kapısının arkasında bir karyola ve lavabo bekliyordum. Bulduğum şey bir depolama alanıydı ve kapı kilitli değildi. Yüz yıllık yedek parçalar ve ilçe kayıtları gibi görünüyordu. Bunu, bu sessiz, yasalara uyan yerleşim bölgesinde mahkumları kilitlemek için pek bir neden olmadığına dair iyi bir işaret olarak kabul ettim.

Ted'in masayı düzelttiğine ya da temizlediğine dair hiçbir kanıt yoktu. Metal masanın üzerine kâğıtlar yığılmış, dosyalar gelişigüzel bir şekilde yüzeye atılmıştı. Ted'in şeker ve pudralı Coffee-Mate karışımıyla karıştırılmış, yarısı kahve dolu iki seramik fincanda kabarık beyaz küfler oluşmuştu. Dört çekmeceli metal dosya dolabının birkaç çekmecesini açtı ve dosyalar üstte duruyordu. Ted'in Kilauea'dan kurtulanlar gibi aceleyle ofisten kaçmış olması mümkündü ama daha olası açıklama pasif agresiflikti. Her şeyi bilerek darmadağın bırakmış. Roxy ile birlikte geçen Cumartesi gecesini burada geçirmiş, bir şişe Jack Daniel's içip dosyaları yeniden düzenlemiş olsalardı hiç şaşırırmazdım.

Yine de acı çekmiyorum. Belki o da değildir.

Masanın üzerine serpiştirilmiş kâğıtların altına baktım. Denetim formu yoktu. Masanın ortasındaki ince çekmecedeki sadece kalemler, tükenmez kalemler, serbest dolaşan ataçlar, birkaç bozuk para ve bol miktarda toprak vardı. Bu

Sağ üst çekmecedeki 2004 yılına ait bir Grand County telefon rehberi, aynı döneme ait bir Nebraska ilçe yetkilileri rehberi ve diğer işe yaramaz ve modası geçmiş referans kitapçıkları ve klasörler vardı.

Sol üst çekmecedeki yine aynı değersiz ıvır zıvırlar vardı.

Masa sandalyesine çöktüm, hayal kırıklığının hafif yanığı yanaklarımı ısıtıyordu. Üç ayağı makaralı, ucuz sekreter şeylerinden biri olan sandalye sallanmaya başladı, sonra eğildi. Masanın kenarına tutundum ama sandalyenin ayağı kırıldı ve geriye doğru yuvarlandım, bacaklarım havaya kalktı. Sırt üstü yere düştüm, sandalye üzerimdeydi. Kendimi dizlerimin üzerine ittim ve kırığı incelemek için sandalyeyi tuttum. Bunu asla kanıtlamayacaktım ama Ted'in beni sabote ettiğine bahse girebilirdim.

"İyi misin?" Bill Hardy'nin kovboy çizimleri ofisin kapısında belirdi.

Ayağa fırladım. "Elbette. Formu henüz bulamadım." Masaüstündeki bir dosya klasörünü karıştırdım.

Bill küçük ofise adım attı ve kapıyı kapattı. Sesi komplocu bir şekilde alçaldı. "Teçhizatı bugün buraya getirdim çünkü seninle konuşmak istiyordum."

Ses tonu dikkatimi çekti ve dağınık masanın üzerindeki kâğıtları bıraktım.

Kendisini ofisteki tek sağlam sandalyeye, komiserin odasından çalınmış bir şeye bıraktı. "Marv ve Trish Duncan'ı tanıyor musun? Babamın kalp krizi geçirdiği günden beri bizim Double T'de çalışıyorlar."

Orayı biliyordum. Tepelerin o kadar gerisindeydi ki, bir insan Noel' yerleşir ve Paskalya'ya kadar ortalıkta görünmezdi. Sandhills'de bunun gibi pek çok yer vardı. Aslında Kızılderililer ve kanun kaçakları saklanmak için buraya çekilirlerdi.

Başımı salladım. "Marv ve babam oradaki Duck Gölü'nde balık tutarlardı." Hodgekiss'ten Double T'ye varmak yaklaşık bir saat sürdü ama

Manzara, engebeli kum tepeleri ve sığ göller arasında kıvrılan dört tekerlekten çekişli bir yolun zahmetine değerdı. Babam ve Marv Duncan tüm okulu birlikte okumuşlardı. Babam orduya katıldığında Marv evlenmiş ve Double T'ye taşınmıştı.

"Bunu unutmuştum." Sanki bir pozisyonda birkaç saniyeden fazla oturmak ona acı veriyormuş gibi ağırlığını kalçasına verdi. "Ne kadar güzel bir yer olduğunu biliyorsun. Orada yıl boyunca yaklaşık dört yüz baş hayvan besliyorum ve yazın da birkaç düve daha besliyorum."

Bunu bana söylemesinin tek bir nedeni olabilir. Kollarımı kavuşturup dosya dolabına yaslandım ve beklemeye başladım.

Tekrar yer değiştirdi. "Marv emekli olmaya hazırlanıyor. Trish torunlarına yakın olmak için Omaha'ya taşınmak istiyor, nasıl olduğunu bilirsin."

İşte geliyor.

"Daha yeni yemin ettiğini biliyorum ama Marv'ın yerine senin geçmeni çok isterim." Onu hiç duymadığım kadar hızlı konuşuyordu. Sanırım beni bu fikre inandırmak istiyordu. "Tek bir kişi için uzun bir yol, biliyorum. Ama Marv ve Trish orada iki kız büyüttüler ve iyi geçindiler."

Bir çiftlik işi. Tam olarak istediğim şey. Alıştığım ve sevdiğim hayat.

Bill ayağa kalktı. "Şu anda bana cevap vermek zorunda değilsin."

Özlemine çektiğim güvenlik ağı buydu. Kendime ait bir ev, sağlam bir çiftçilik işi, yalnızlık, huzur. "Ne zaman bir cevap istiyorsun?"

Bill sol başını ovuşturdu. "Bir hafta kadar. Marv gitmeye hazır ve Ted'i atayabilmeleri için birkaç hafta önceden haber vermek gerektiğini düşünüyorum."

Ted'in geri adım atması konusunda hiç şüphe yokmuş gibi görünmesi komikti.

Çok heyecanlanırdı.

Bill omzumun üzerinden dosya dolabının üst kısmına uzandı ve bir yığın kâğıt çıkardı. Teftiş formları.

Bill'in kamyonetinin incelenmesi ve sivri saçlı keskin nişancıya her numarayı, imzayı, beşikten mezara koruma kanıtını ve kimin unutmuş olabileceği belli olmayan bir kâğıt parçasını sunması Betty'ye geri gönderilmesi uzun sürmedi. Ocak ayı öğleden sonra şalteri indirmek ve erken alacakaranlığı getirmek üzereydi.

Ofisimin kapısında durdum. Bill'in teklifini kabul ettiysem, neden bu kaosu düzene sokmakla uğraşayım ki? Kırık bacağı hurda sandalyenin koltuğuna attım ve sandalyeyi koridorun aşağısına doğru sürdüm. Merdivenlerden bodruma ve arka kapıya doğru takırdayarak indi.

Soğuk beni şok etti ama bunu beklemeliydim. Kırık sandalyeyi üç beton basamaktan aşağı sürükledim ve Charger'ın yanından geçtim. Çöp bidonunun kapağını kaldırdım ve Ted'in veda ettim. Yeni bir sandalye için bütçede yeterli para olmalıydı.

Paltomu ve anahtarlarımı topladığımda Clete gitmişti. Betty'nin radyosu kapandı ve Ethel'le birlikte düello yapan piyanistler gibi ofislerinden çıkıp anahtarlarını birbiri ardına ofis kapılarına yerleştirdiler. Senkronize bir şekilde döndüler ve aralarında birkaç metre mesafe bırakarak, göz teması kurmadan ön salona doğru yürüdüler.

"bu kadar yeter mi?" Söylemesi aptalca bir şeydi ama acı bir madalyonun iki yüzü olan bu sert yaşlı kuşlar beni korkutuyordu. İlçedeki neredeyse herkesi korkuttukları gibi.

Çivili saçlı Betty canlandı. "Dışarıda yine soğuk bir hava var gibi görünüyor."

Sesim fazla neşeliydi. "Sıcak bir hava dalgasının geldiğini söylüyorlar." Şimdi derin bir sohbetin içindeydik.

Ethel, bir inçlik vinil Pazar okulu öğretmen ayakkabılarını, kauçuk tabanlı vinil siyah bilekli kar botlarıyla değiştirmişti. Kalın bileklerine nasıl geçirdiğini merak ettim. Bana asık suratla başını sallamaktan başka bir şey yapmadı. Saat beşte, tercih ettiği kırmızı ruj dudaklarının etrafındaki ince kırışıklıklara sürünerek bulaşmış ve ona bir palyaço ağzı vermişti.

Adliye binası, Hodgekiss'in evim dediği tepenin yarısına kadar yükselmişti. Ana Cadde'nin köşesinde, iş merkezinin üzerinde nöbet tutan süslü yel değirmeninin hemen yarım blok aşağısındaydı. Otoyol Ana Cadde'ye dik olarak uzanıyordu. Long Branch ve First State Bank, Main'in alt tarafında karşılıklı olarak birbirlerine bakıyorlardı. Long Branch tarafında Burnett's Tack Shop, postane ve Hodgekiss Farm and Ranch Supply yer alıyordu. Dutch's Grocery Store, Methodists' Jumble Shop ve banka tarafında Apartmanlar olarak bilinen dört katlı köhne bir bina.

Main'in her iki yanındaki üç blok kasabanın kuzey tarafını oluşturuyordu. İki otoyolun kesiştiği yerde rayların üzerinden geçen uzun bir cadde, kasabayı boydan boya çevreliyordu. Bu cadde benim büyüdüğüm ve dokuz ay önce inzivaya çekildiğim yerdı. Hodgekiss birkaç yıl önce 911 hizmeti aldığıında, yetkililer tüm sokaklara isim vermişti. Kasabada kimse onları kullanmıyordu. Benim sokağımdan bahsederken, insanlar güneydeki yol boyunca diyorlardı.

Bill Hardy'nin teklifi zihnimde yer ederken kruvazöre baktım ve onu park halinde bırakıp yürümeye karar verdim. O. Park halinde bırakmak. Elbette, usulüne uygun olarak seçildikten sonra görevi terk etmek gerçek bir korkaklık olurdu. Ama bir çiftlik işi. Bunlar her gün karşınıza çıkmazdı, en azından bu kadar tatlısı.

Hala kahverengi üniformam ve Smith and Wesson silahımla Long Branch'a doğru yola çıktım. Dün gece çok az uyuduğum için ılık bir duşa ve erken bir geceye fazlasıyla hazırdım.

Michael'ı erken saatlerde gürültülü bir kalabalığın ortasında her zamanki bar taburesine tünemiş bulduğumda, işle kirlenmiş vücutların, biranın, soğanın ve lise diploması olabilecek kadar eski yağın kokusu içimi doldurdu. İkizi Douglas' fazla kiloları ve Pillsbury Doughboy gibi yuvarlak yanakları varken, Michael'ın kasları günlük egzersizlerle sertleşmişti. Gençliğinde sarı olan saçları bile koyulaşmış, sanki Michael kendini daha fazla zorladıkça daha ciddi bir hal almıştı.

Çocukların basketbol maçı birkaç genç aileyi sandviç yemeye getirmişti, ayrıca her zamanki iş çıkışı grubu, Hodgekiss Farm and Ranch Supply'da çalışan birkaç adam, bir ya da iki kovboy. Sadece country müzik çalan müzik kutusunu kimse çalıştırmamıştı. En azından bunun için minnettar olabilirdim.

Herkesin benim taburem olduğunu bildiği yere, Michael'ın yanına oturdum. Barın aşağısındaki Twyla teyzemize el salladım. Babamın kız kardeşi, o ve kocası Bud, Long Branch'ın sahibiydi.

Boyu 1.80'i geçmiyordu ve siyah saçları omuzlarının arasından sarkan dağınık bir at kuyruğu şeklinde toplanmıştı. Sigara ve içkinin verdiği tahribat, derin kırışıklıklarla kaplı kemikli yüzünden okunuyordu.

Michael Coors Light kutusundan bir yudum aldı. "Herkes Chad Mills hakkında konuşuyor. Olay nedir?"

Twyla Teyze bize yettiğinde omuz silktim. "Size ne getireyim?"

Michael'ın baktım. "O at sidiği değil, orası kesin."

"Hey!" Bu eski bir tartışmaydı, kadar uzanıyordu.

Koluna yumruk attım. "Geçen hafta içtiğın IPA'dan kaldıysa bana getir."

Twyla bir kaşını kaldırdı. "Bir sürü kaldı. Buradaki kovboylar küçük biraları tercih etmezler. Ama içmen gerektiğine emin misin?"

Ona sorgulayan bir bakış attım.

"Üniformalı." şık kıyafetlerimi gösterdi.

Oh. Hayal kırıklığımı gizleyemedim. "Kahve o zaman." O kadar yorgundum ki kafein beni on dakikadan fazla uyanık tutamazdı.

Michael güldü. "Gücün bedeli." "Ne oldu?"

Birasını devirdi. "Ne? Ablama doğum günü içkisi alamayacak mıyım?"

Twyla kahveyi önüme koydu, ben de elimi ağır bardağın etrafına doladım. "İkinci sınıftayken aldığın Batman çizgi romanından beri bana hiçbir şey almadın."

Beni işaret etti. "Onu sana ben almadım. Harçlığımı çaldın."

"Gördün mü?"

"şimdi bir de şerif'e ve her şeye bakın. Dünya ironi dolu."

Onu benimle burada buluşmaya iten her neyse, o noktaya gelmesini beklerken bara göz attım. Josh Stevens'ın pencerenin altına itilmiş iki kişilik bir masada oturduğunu görünce şaşırdım. Yarısı yenmiş bir hamburgerin üzerine eğilmişti, önünde de tadına baktığım IPAdan bir şişe vardı. O üzgün Abe Lincoln suratıyla pencereden dışarı bakıyordu.

Michael kutusunu barın üzerine koydu. "Tamam. İşte anlaşma. Diane, Louise ve Douglas, hepsi-"

Elimi kaldırdım. "Kısa çöpü sen mi çektin?" Bu kadar çatlamamış gülerdim. Michael, merhameti en düşük tilki

Genelde planlarının ve planlarının derinliklerinde yüzen ve neredeyse hiç nefes almayan adam, beni düzeltmek için etiketlendi.

Uzun bir nefes verdi ve kutusunun kenarına vurdu. "Zaten kasabada olmam gerekiyordu ve o hödükler Lauren'i köşeye sıkıştırdılar."

"'Biddies' terimi Douglas'ı da kapsıyor mu?"

"Özellikle Douglas. Favorileri olan süper şarjlı bir ana tavuk gibi."

Güldüm, kahvemi yudumladım ve o hoppy IPA olmasını diledim.

"Lauren'a hayata nasıl 'bağlanman' gerektiğine dair acıklı bir hikaye anlattılar." Bu psikoloji saçmalığı hakkında ne düşündüğünü göstermek için tırnak işareti yaptı ve yüzünü buruşturdu. "Hepsi bir araya gelmiş ve benden duymanın daha iyi olacağına karar vermişler, nedenini ancak Tanrı bilir."

"Sürpriz unsuru. Bana içten bir konuşma yapmanı asla beklemezdim." Ben Sarah'dan bunu beklemiyordum. Kardeşlerim onu kendi planlarına dahil etmeyeceklerini çok iyi biliyorlardı. Yine de onun kendi arabalarına bindiğini bilmek onları gıdıklamaz mıydı?

Twyla'ya bir bira daha sipariş etmesi için parmağını kaldırdı. "Doğru. Onlara, 'Kate kendi hayatını idare edebilir ve eğer anne ve babasıyla yaşayan üzgün bir kız kurusu olmak istiyorsa, bu onun bileceği iş' dedim."

"Evet, bunun için teşekkürler."

"Onlara senin peşinden koşacak ve hayatının yolunda gittiğinden emin olacak zamanım olmadığını söyledim ama Lauren seninle konuşmazsam beni işten çıkarmakla tehdit etti. İşte burada."

Twyla, Michael'ın önüne soğuk bir kutu Coors Light koydu ve o da sanki maraton koşmuş gibi kutuyu geri devirdi.

Josh, ona son baktığımdan beri hamburgerinden bir ısırık almamış ya da birasına dokunmamıştı. Tek bir kasını bile oynattığını sanmıyorum.

Kahve fincanıma memnuniyetsizlikle baktım. "Görev tamamlandı, Michael. Ve şunu söyleyebilirim ki, senin imza sıcaklığıyla tamamlandı."

ve şefkatli."

Birasını yudumladı. "Doğru. Sanki yumuşak ve duygusal birini istermişsin gibi."

Beni orada yakaladı.

Michael birasının kalanını yere çarptı ve ayağa kalktı. Kolunun kıvrımıyla başımı kavradı ve eklemlerini kafa derime sürttü. "Berbat bir elçi olabilirim ama ne dediklerini dinle. Kendine bir hayat bul."

Ona vurdum ama geri sıçradı ve çıkışa doğru yürüdü. Cam kapıyı çekip açtı ve bir iki adım geri çekildi, kafası bana doğru sallandı, gözlerinde endişe dolu bir bakış vardı.

Dahlia, eski kayınvalidem, Long Branch'a girdi. Daha önce hiç görmediğim bir şekilde kapıyı açtı ve Roxy eski kayınpederim Sid'in kolunda belirdi. Roxy'ye barın ortasındaki dört kişilik masaya kadar eşlik etti. Ted bastonuna dayanarak topallayarak içeri girdi ve Dahlia kapının arkalarından kapanmasına izin verdi. Barnum & Bailey'nin yüzük şefi gibi davranıyordu.

Sirkler beni hep.

Roxy göğüsler, kürk, parlak dudaklar ve kesinlikle benim olmadığım ve asla olamayacağım her şeydi. Geniş ağzı selamlamak için gerildi ve sanki kırmızı haliya adım atıyormuş gibi durakladı.

Gözlerimi devirmedim.

Tabii ki gördüm ama kimse beni görmedi.

Michael önce saatine, sonra bana baktı, Kaylen'in basketbol oynadığını görmek için gelme ihtiyacıyla bana manevi destek verme ihtiyacı arasında açıkça savaşıyordu. Aslında muhtemelen hangi hareketin Lauren'dan daha fazla puan alacağını tartmaya çalışıyordu.

Keşke beş dakika önce gitme basiretini gösterseydim diye düşünerek el salladım. Eğer şimdi gidersem, gibi görünecekti. Bunun için fazla medeniydik. Bir merhaba gülümsemesiyle yetindim.

ılık kahveme geri döndüm, şimdi Josh Stevens'in el değmemiş IPA'sına gerçekten imreniyordum.

Twyla bir fıçı birayı barın yarısında benden uzakta duran bir kovboya doğru itti. Ofladı, arka cebinden bir sipariş defteri çıkardı ve barın etrafından Conner'ların masasına doğru ilerlemeye başladı. Twyla garsonluktan nefret ederdi ve sürekli birini, herhangi birini işe almak için arayış içindeydi. Ama zamanın dörtte üçünde bu zorluğu kendisi çekiyordu.

Yüzümü öne çevirdim, barın üzerinde bir ayna olması canımı sıkıyordu ve dikkatim ister istemez ona kaydı. Twyla tek kelime selam vermedi. Dahlia'nın yanında durdu ve defteriyle kalemini kaldırdı. Müşteri hizmetleri Twyla'ya göre değildi ama zaten insanlar Long Branch'a güler yüzlü personeli, iyi yemekleri ya da şık ambiyansı için gelmiyordu. Herkes buraya geldiği ve dört kuşaktır geldiği için geliyorlardı. Benzin istasyonundaki pizza dışında kasabadaki tek lokanta burasıydı. Ama ben bile oraya restoran zorlanıyordum.

Dahlia sanki onu orada gördüğüne şaşırılmış gibi başını Twyla'ya doğru kaldırdı. Arkasına yaslandı ve uygunsuz bir ses tonuyla, "Bize en iyi şampanyanızdan bir şişe lazım," dedi.

bir çöp mavnası battı.

Ted'in sadece başının arkasını görebiliyordum ve bakışlarını masaya yöneltmiş gibi görünüyordu. Dahlia'nın toplum içinde yaşadığı dram onu zaman zaman utandırabiliyordu. Roxy, sipariş edilen şampanya kadar ışıltılı bir şekilde Dahlia'nın yanına oturdu.

Dahlia'nın mükemmel makyajlı yüzü heyecanla parlıyordu. "Dört bardak getir ama bize bir şişe de maden suyu getir. İçimizden biri alkol kullanmayacak." Dahlia ellerini çırpı, sonra eğilip Roxy'nin başının iki yanına koydu ve Roxy'nin alnına gürültülü bir öpücük kondurdu.

Oh sevgili dehşet. Bu gerçekleşiyor olamaz. Burada olmaz. Şimdi olmaz.

Twyla barın etrafında tepindi, sipariş defterini önüme çarptı ve homurdanarak tiradına başladı. "En iyi şampanya. Sanki o bok her zaman yanımda duruyor da."

Sabit nefes. Yüzüme yayılan sıcaklığı ya da karnımdaki sıkışmayı engelleyemiyordum ama kendimi rezil etmekten alıkoyabiliyordum. Bir elim eski zaman kafe fincanının bej renkli, kalın sıcaklığını kavradı. Diğer barın kenarına tutunmuştu.

Twyla barın altındaki bira soğutucusunu karıştırdı ve şişe şingirtıları ve mırıldanılan küfürlerden sonra bir şişe Asti Spumante ile çıktı. "Yılbaşından kalma. Ekselansları için yeterli olur mu?"

Barın üzerindeki aynadan Dahlia'nın Roxy'nin elini okşamasını, ardından sandalyesini geriye itip ayağa kalkmasını izledim. "Herkes, herkes!" Asil sesi bara sessizlik emri verdi. Maça gitmeden önce akşam yemeklerini bitiren aileler, bardaki kovboylar, eve gitmeden önce bir şeyler içen tek tük insanlar, hepsi Dahlia'ya gönülsüzce dikkatlerini verdiler.

Umursamıyor gibi görünüyordu ve sanki Beyaz Saray'da dünya barışını ilan eden bir basın toplantısındaymış gibi davranıyordu.

Ellerim kulaklarımı tıkamamak için fincanı ve barı tuttukları yerde kasıldı. Dişlerimi sıktım ve kutsal olan her şey için ağzımın kenarlarını toplayabildiğim en iyi gülümseme taklidine zorladım.

Twyla bira bardağına buz doldurdu ve bardağın üzerine çarptı. "Bir şişe maden suyu mu? Tanrı aşkına, soda makinesinden maden suyu alabilir." Gazlı suyu bardağa boşalttı ve üç standart şarap kadehiyle birlikte mantar kaplı bar tepsisine yerleştirdi. Dahlia flüt olmamasına itiraz edecekti ama ben bundan pek hoşlanmadım.

Dahlia çenesini kaldırdı ve Long Branch müşterilerinin rengarenk koleksiyonuna baktı ve duymak istemediğim o sözleri söyledi. "Ben

"Sonunda," bana doğru baktı, "büyükanne olacağımı duyurmaktan büyük mutluluk duyuyorum!" Ellerini tekrar çırpı, orta yaşlı bir zebaniden ziyade yedi yaşındaki bir çocuğa daha uygun bir tepkiydi bu.

Tamam, "harpy" haksızlık olabilir. Umurumda değildi. Tüm durum adaletsizlik kokuyordu. Zalim bir ironinin tadını çıkarıyordu.

Barda bir tebrik mırıltısı yükseldi. Eğer ılık karşılama Dahlia'yı rahatsız ettiyse de bunu belli etmedi. Bardaki sağlam şarap kadehlerini ya da şişe köpüklü su eksikliğini de umursuyor gibi görünmüyordu. O... parlıyordu. Otantik bir mutluluk.

Elim karnıma gitti ve bağırsaklarımın yere sızdığı yerde bir delik olmamasına şaşırdım. Onların mutlu partisinden kaçmalıyım. Asti mantarının patlaması kalbime bir tüfek patlaması gibi geldi. Ted'in kahkahası beynime balyoz gibi indi.

Bir saniye daha dayanamadım ve kapıya doğru fırlamamak için mücadele ettim. Sıcak bir el hâlâ kahve fincanını kavrayan soğuk parmaklarımın üzerine kapandı ve onları gevşetti. Yatıştırıcı cam avucumu serinletti ve sıkarak kapattığımı fark etmediğim gözlerimi açtım.

Yarisından azı ılık birayla dolu bir IPA şişesi avucumun içinde duruyordu ve Josh Stevens yakınımaya eğildi.

"Bir içki al, sonra nefes al." Elimi dürttü.

Talimatlarını dinleyerek dediklerini yaptım. Birayı bir, iki, üç kez yudumlarken yanıyordu. Şişeyi yere bıraktım ve vahşi bir okyanustan yüzeye çıkar gibi ağzımı açtım.

Twyla'ya iki parmağını kaldırdı ve o da bira soğutucusuna daldı. Ben iki nefes daha alamadan kapakları açmış ve biraları önümüze koymuştu.

Josh şişesinin üstünü benimkine vurdu ve kendi şişesini kaldırdı. "Şimdi kendi hızınızda soğuk biranın tadını çıkarın."

Dahlia'nın anonsunun bende açtığı kurşun deliklerinden bira fışkıracak diye endişelendim ama yüzümde bir gülümseme belirdi. I

Josh'a başımı salladım ve taze IPA'dan uzun bir nefes çektim. .
"Teşekkürler."

Josh şişesinin üzerine eğildi ve barın üzerindeki aynada bakışlarımı yakaladı. "Sadece bir dakikaya ihtiyacın vardı. Hepsi bu."

Şok, her seferinde birkaç santim geri çekilmeye başlamıştı bile. "Ve iyi bir bira." Ses tonumu hafifletmeye çalıştım.

Josh yarı yoldan bana doğru döndü, belki de müdahalesini hoş karşılayıp karşılamayacağımı test ediyordu. "Sevdiğinizi düşündüğünüz birinin siz olmadan yeni bir hayata başlaması garip olabilir."

Garip. Daha güçlü bir kelime bulabilirim. "Dün gece pek uyuyamadım. Sanırım bir şeyler yemem gerekiyor."

Söylediklerim çok mantıklıymış gibi davrandı. Birasını yudumladı ve tam olarak gülümsemedi. "Evet. Böyle soğuk havalar da zarar verebilir. Bugün Shorty Cally'nin düvelerinin gebelik kontrolüne yardım ediyordum."

Josh'la sohbet etmek ve düşüncelerimi Ted'in yaptıklarından tamamen uzaklaştırmak için kendimi zorladım. "Babam eskiden yolculuklar arasında gündelik işlerde çalışırdı. BNSF hatları güvenilirmez hale gelince uzun zaman önce bundan vazgeçti."

Josh havadan sudan konuşmakta benden daha rahat görünmüyordu. "Seni ne zaman işe çağıracakları belli olmaz."

Babam evde geçirdiği zamanın çoğunu BNSF çalışanlarının web sitesi. Yasaya göre, bir yolculuğu bitirdikten ya da kendi deyimleriyle "bağladıktan" sonra, makinist ve kondüktörün işe geri çağrılmadan önce en az on, bazen de on iki saat dinlenmeleri gerekiyordu. Bundan sonra, ne zaman işe çağrılacaklarını gösteren neredeyse hayali bir tren ve mürettebat listesi olan sıraya ekleniyorlardı. Gerçekte, sıralamalar ekiplerin ne zaman çağrılacağına dair sadece belirsiz bir fikir veriyordu; bazen on iki saat ya da daha fazla sapma oluyordu. Yaşamak için çılgınca bir yoldu.

"Yani şansını o kadar uzakta çalışarak mı deniyorsun?" Trenler Broken Butte'de, bir saatlik sürüş mesafesindeki

Hodgekiss, ve sadece iki saatlik bir çağrı aldılar. Yani taşrada olmak bu zaman çizelgesini riskli hale getirebilir.

Josh rahatsız görünüyordu. "Evet."

Biz konuşurken ve ben kendimi bir yığın halinde geri süpürürken, barı daha fazla insan doldurmuştu. Aynadan, aralarında Kasey ve Dwayne'in de bulunduğu Roxy'nin sandalyelerini çekip Conner'lara katıldıklarını gördüm.

"Selam, Kate."

Sağ dirseğimden gelen ses sisi yarıp geçti. Trey Ridnoir, yüzü rüzgârdan sulanmış ve saçları kasketinden kafa derisine yapışmış bir halde yanımdaki tabureye oturdu. Birama baktı ve Twyla önünde durduğunda bir Coors Light sipariş etti.

Arkama yaslandım. "Trey Ridnoir, bu Josh Stevens. Josh dün gece Meredith Mills'e haberi verdiğimde . Josh, bu Trooper Trey Ridnoir. Kazayı araştırıyor."

Josh'un daha önce sıcak ve rahat olduğunu söyleyemezdim, ama şimdi düpedüz donmuş görünüyordu. Trey'in uzattığı eli sıkmak için elini kaldırması biraz uzun sürdü. Elini çabucak bıraktı ve ayağa kalktı. "Eve gitmem gerekiyor."

"Teşekkürler," diye kekeledim. "Bira için." Daha fazlasını kastettiğimi biliyor olmalıydı.

Josh toplanan kalabalığın arasından ilerledi. Dahlia'nın kız kardeşleri ve kocaları da masaya katılmış, Sid ve Dahlia'nın başka arkadaşları da etrafta dolaşıyordu. Hiç şüphe yok ki Ted'in annesi medyaya haber salmıştı ve insanlar komuta görüntüsü için gelmişti.

Trey bana doğru eğildi. "Josh Stevens'ı çok iyi tanıyor musun?"

Başımı salladım ve biramı boşalttım. Belki şimdi fark edilmeden sıvışabilirdim. "Okulda benden büyüktü ve Danbury'ye gitti."

"O ve Meredith Mills dün gece onun evinde yalnız mıydı?" Trey hâlâ Josh'a bakarak sordu.

"Acil durum ışıklarını görünce onu aradığını söyledi." Trey birasını bıraktı. "Sence bu garip değil mi?"

Josh'un gözlerinde gördüğüm nezaketi ve babamın onu sevdiğini Meredith'in garip davranışlarıyla tarttım. "Bence onlar çok eskiden beri arkadaşlar."

Trey bunu düşündü. "Josh BNSF için mi çalışıyor?"

Ted'in masasını ve onları tebrik eden kalabalığı tararken rahat çalışarak başımı salladım. "Soruşturma nasıl ilerliyor?" Halka açık bir yerde oturduğumuz için detay vereceğini düşünmemiştim.

Bar taburesinde kendini düzeltti. "NTSB ve BNSF bunun bir güvenlik sorunu olmadığını açıkladılar ve hemen ısıtılmış ofislerine geri döndüler." Bana cevap verirken Josh'un kapıdan çıkışını izledi. "Broken Butte'ye kadar gittim ama tren şefi orada değildi ve hiçbir çalışan benimle konuşmak istemedi. Meredith Mills'in evine gittiğimde babası beni kovaladı ve avukatı olmadan Meredith'le konuşamayacağımı söyledi."

Bir yudum aldım ve ona başımı salladım. Tamam, evet, kendimi biraz kendini beğenmiş hissediyordum. "Clete buradaydı. Sana mürettebatın seninle konuşmayacağını söylemeye çalıştım, en azından üniformayla."

Teneke kutusunu sıktı. "Hiçbir şey söylemedin."

Duyduğundan değil. "Ve eğer Meredith'le konuşmayı planlıyorsan, ki bence konuşmalısın, bunu bir an önce, o kaçmadan önce yapmalısın."

Trey göğüs cebinden avuç içi büyüklüğünde spiralli bir defter çıkardı ve çevirerek açtı. Bir kalem tıkladı ve deftere bir şeyler karaladı. Başını kaldırıp bana baktı. "Ne demek istiyorsun?"

Biramı yudumladım. "Öğleden sonra onunla konuştuğumda toparlanıyor gibi görünüyordu."

Çenesi düştü. "Onunla konuştun mu? Nasıl...? Sana konuşmamamı söylemiştim."

Başımı salladım. "Biliyorum."

Sorusunu ya da öğüdünü ya da söylemek istediği her neyse onu söylemeden önce aynada korkulu bir görüntü yakaladım. . Fırsatım varken kaçmamıştım. Kalbim birkaç kaburgamı kıracakmış gibi gümbürdedi. Bar taburemde kıpırdandım, banyoya çekilmeyi düşündüm. Çok geç kalmıştım.

Ted, Trey'in ağır ceketinin arkasına bir tokat attı. "Seni gördüğüme sevindim dostum."

Trey ayağa fırladı, yüzünde kocaman bir sırıtış vardı. "Conner! bakalım?"

Ted'in gözleri bana, belimdeki silaha kaydı ve hızla uzaklaştı. O Trey'in elini sıktı. "Dondurucu soğukta devriye gezmek zorunda kalmayı özlemiyorum, bunu söyleyebilirim. Chad Mills anlaşması hakkında ne biliyorsun?"

Trey sırıtışını kaybetti ve rahatsız bir şekilde bana baktı. "Ben, um." Bir an sessizlik oldu.

Sinirli bir kaşımı kaldırdım.

Trey boğazını temizledi. "Onu aradım. Belki demiryolcularla konuşmak konusunda bana birkaç ipucu verebilir diye düşündüm."

Küçük kardeşim Jeremy'ye yaptığım gibi Trey'in kulaklarını sıkmamak için kendimi zor tuttum. "Bu sabah Grand County şerifi olduğumu belirttiğimi sanıyordum."

Trey'in yüzü alevlendi. "Evet, haklısın. Haklısın."

Neredeyse arka dişlerimi ezip toz haline getiriyordum.

Sonunda Trey kolunu, şimdi fazladan sandalyeler ve etrafında dolaşan insanlarla dolu olan masaya doğru salladı. "Görünüşe göre kutlama yapıyorsunuz."

Ted'in yüzünde bir gülümseme belirdi ve tekrar bana, sonra da Trey'e baktı. "Roxy birkaç gündür kurabiyelerini fırlatıp duruyordu, bu sabah iyice azıttı ve duramadı. kopardı. Onu acile götürdüm, sabah bulantıları varmış."

Trey Ted'in sırtına bir tokat attı. "Aferin sana, dostum."

"Normal sabah bulantısı gibi değil. Steroid ya da onun gibi bir şey."

Ted, aramızda durana kadar Trey'in etrafında manevra yaptı. Bana doğru eğildi, belki de barın artan gürültüsünün sözlerini gizli kılacağını umuyordu. Öyle olmadı. "Burada olacağını ."

Trey dosdoğru önüne baktı. Ted'i ya da sesindeki acıma duygusunu duymamış olmasına imkân yoktu.

Elimi salladım ve ürettiğim rahat ses tonuyla kendimi şaşırttım. "Sorun değil. İkinizi de tebrik ederim. Her zaman çocuk istediğini biliyorum." Ben de istiyordum. Yıllarca bunu planlamış ve ertelemiştik. Ted ve Roxy'nin ilişkisini öğrenmeden üç ay önce doğum kontrol hapı almayı bırakmaya karar vermiştik. Bir keresinde hamile olabileceğimi bile düşünmüştüm ama yanlış alarm olduğu ortaya çıkmıştı.

Elini koluma koymaya başladı ve kendini durdurdu. "Roxy'yle evlenmemizi ve senin daha çıkmamanı izlemek zor olmalı. Ve şimdi de bu."

Ne oluyor be? Eşeklik mi etmeye çalışıyordu, yoksa aptalın teki miydi? Trey kıpırdandı, ben de ellerimi, çenemi ve karnımı sıktım. Kolay gülümsemesi geri geldi, en azından öyle görünmesini umuyordum. "Sorun değil Ted. Sana mutluluklar dilerim. Ben de yoluma devam ediyorum. Bu şeriflik işinden gerçekten keyif alıyorum."

Kaşlarını çattı ve kelimeler bulduğunda, içtenlikten biraz uzaktılar. "Evet. İyi bir iş. Seni meşgul edecek çok şey var. Tabii cinayet soruşturmasını eyalet devriyesine bırakmalısın."

"Cinayet mi?" Trey'e ters ters baktım.

En sevdiği ayakkabıyı çiğnerken yakalanmış bir köpek yavrusu kadar suçlu görünüyordu.

Kafese kapatılmış bir porsuk gibi hırladım. "Bir çaylak bile bir soruşturmayı hassas bilgiler vererek tehlikeye atmaması gerektiğini bilir.

vatandaşlar." Bar taburesinden zıpladım ve ceketimi aldım. "sonra soruşturmayla ben ilgileneceğim."

Trey, "Öyle değil... Yapamazsın." diye kekeledi.

Biri yakasını çekiştirerek omuz silkmemi engelledi. Solgun, kısa boylu, tel tel gri saçlı kadına doğru döndüm. Her yerim buz kesti ve boğulmadan adını zar zor söyleyebildim. "Vicki."

Paltomu bıraktı ve bir stenografin spiralli defterini çıkarıp kalemmini hazırladı. "Demiryolu kazası hakkında bilgi istiyorum."

Kulak misafiri olduğu şey neydi? Gelecek haftanın manşeti "BNSF Mühendisi Öldürüldü" ya da "Eyalet Polisi Bar Kavgasında Yaralandı" olabilir.

Vicki Snyder'ı inceledim. Eğer bir cinayetten bahsedildiğini fark ettiyse bile bir işaret vermedi.

Ben kararlı gazete editörüyle yüzleşirken Ted geriye doğru çekildi. "Teslim tarihinden önce bir haftanız var, değil mi?"

Hafif romatizmal gözlerini bana dikti. "Beş gün. Ve yazmak biraz zaman alıyor, biliyorsun. Sihir gibi değil."

Aceleyle uzaklaşırken, "Sana geri döneceğim" dedim.

Arkamdan birkaç adım attı ve "Ted her zaman basınla işbirliği yaptı" diye mız mızmızlandı.

Döndüm ve neredeyse ona çarpıyordum. Trey'e doğru yürüdüm. "Eğer yardım etmek istiyorsan, sabah ilk iş burada ol ve Broken Butte'a doğru bir yolculuğa çıkalım." Vicki beni durduramadan ya da Trey itiraz edemedi Ted'in şapkasını ceketimin cebinden çıkarıp kafama geçirdim ve gecenin karanlığına karıştım.

Hava tahmini kuru ama soğuk diyordu. Her zaman şık olan şerif kahverengimin altına uzun bir iç çamaşırı giydim. Ama onun altına hafif dolgulu bir push-up sütyen ekledim. Hatta bir çift basit altın halka küpe takmayı ve biraz makyaj yapmayı bile başardım. Roxy'nin yirmi ürünle dolu parfüm gösterisi gibi değil, sadece gözlerimin kaybolmasını önlemek için biraz maskara ve ölü gibi görünmemem için hafif renk tonlu iyi bir Burt's Bees dudak kremi.

Belki bir erkek arkadaş arayışında değildim ama buzağılama sezonunun sonunda bir çiftlik işçisi gibi görünmemek bana zarar vermezdi. Kız kardeşlerimle randevulara hazırlanırken önünde yer kavgası yaptığımız eski makyaj aynasında kendime baktım. Camı çizilmiş ve yaşlılıktan siyah çizgiler oluşmuştu. Bu benim asık suratlı görüntüme yardımcı olmadı.

Bill Hardy'nin teklifini kabul etmeli miyim? Evet. Hayır. Hayır. Yapılacak en etik şey, başka bir işe geçmeden önce bu soruşturmayı bitirmektir. En azından Grand County'ye bu kadarını borçluydum. Babam, seçimi kazandığımda kabul ettiğim dört yılı onlara borçlu olduğumu söylediler. Scarlett O'Hara'nın "Yarın ne yapacağım?" ertelemeciliğinin üstünde değildim.

Gülümsemeye zorladım ve başımı eğdim, bir elimle buklelerimi yukarı ve başımın arkasına çektim.

"Victoria's Secret mankeni değilsin ama köpek de değilsin." Kendimi öptüm.

Bir kız kıkırdaması patlaması gözlerimi kapatmama neden oldu. Tabii ya. "Senin okulda olman gerekmiyor muydu?"

Michael'ın iki kızı, Lucy ve Kaylen, yatak odasına uçtular. ve yatağın üzerine yuvarlandı. Dört yaşında ve yasal olandan daha sevimli olan Lucy zıplamaya başladı. "Ben okula gitmiyorum." Onun yanında olmak bile beni sırtıtmaya zorluyordu.

Sekiz yaşında büyümüş olan Kaylen -tam bir abla- bağdaş kurup oturdu ve aynadan bana baktı. "Sen de okula gidiyorsun. Ve yatağın üzerinde zıplamaman gerektiğini biliyorsun."

Lucy zıplarken başını öne arkaya sallıyor, aynada kendini dikkatle . "Güzel bir okula gidiyorum." Lucy'nin anaokulundan anladığı buydu. Dev bir hamle yaptı ve Kaylen'i mükemmel bir şekilde taklit ederek bacak bacak üstüne atıp poposunun üzerine inerken ahududular üfledi.

Saçlarımın dökülmesine izin verdim ve at kuyruğu yapmak için bir lastik aldım.

Kaylen beni bir manken menajeri gibi değerlendirdi. "Çok hoş bir genç kadınsın."

Onun ciddi bakışlarıyla karşılaştım. "Teşekkür . Buna ihtiyacım vardı."

Lucy ayağa fırladı ve kollarını boynuma doladı, omuzlarımın üzerine eğildi ve yanağımdan öptü, bir yandan da aynada kendini izliyordu. "Çok güzelsin."

"Ve geç." Lucy hâlâ sırtıma bağlıyken ayağa kalktım. Merdivenlerden inerken Kaylen de peşimden geldi. Onları anneleri Lauren'la birlikte mutfağa bıraktım ve şerif ceketimi alıp uygun şapkayı düşündüm.

Lauren'ın elinde dumanı tüten bir fincan kahve vardı. Babamdan ya da annemden iz yok. Annem ya uyuyordu ve kırk sekiz saat boyunca öyle kalacaktı.

Ya da aşağıda bir tür korkunç uyku yoksunu sanatçı transındaydı.

Lauren özür dileyen bir yüz ifadesiyle yüzümü buruşturdu. "Bunun için üzgünüm. Umarım seni uyandırmamışlardır. Okulun ısıtma sistemi bozulmuş. Tamir ettiler ama binanın ısınması için açılışı bir saat ertelediler."

"Bu tür soğuklarda her şey dağıılır. Sorun değıil. Çıkmağ üzereydim." Hiç sorun olmadı. Ailem gelip gidiyor, gürültülü bir gelgit gibi akıp gidiyordu. Günün herhangi bir anında biri gelirdi. Ailemi severdim. Onları severdim. Gerçekten, çok severdim.

Arkasından gelecek olan "ama" kelimesini eklememe izin vermedim. Lauren'ın köpek yavrusu almam konusunda beni sıkıştırtmasına fırsat vermeden aceleyle kapıdan çıktım.

Adliyenin arkasına park etmeden önce devriye arabamın kaloriferleri yanmıyordu. Bu. Bu. Bu. O. O. Ethel ve Betty muhtemelen saat yedide adliyeye varmışlardır. Sandhills'de günler erken başlar. Bando çalışmaları, spor antrenmanları ve okul etkinlikleri nedeniyle öğrenciler bazı günler saat altı buçukta kasabada olurlardı, dolayısıyla adliyenin ve bankanın da erken açılması mantıklı olurdu. Bettynin ofisine uğrayıp bir süre burada olacağımı söyledim. Bilmesi gerekmiyordu ama dostça davranıp onu tutmak için bunu halkla ilişkiler olarak değıerlendirdim. Ethel'i yalnız bıraktım, eğıer kafamı içeri sokarsam ve tanık yoksa, bu fırsatı değıerlendirip onu korktum. Ted'e olan karşılıksız aşkı çok derindi.

Yedi buçuk. Trey her an gelebilir, çünkü başarısızlıktan sonra iyi bir başlangıç yapmaya hazır. Muhtemelen ofisi düzene sokmalıydım ama aklım başka yollara saptı. Çoğunlukla Louise ile telefonda bir saat geçirirken Trey beni rahatsız etmek için . Asıl amacımdan saptırmak için önce onu birkaç otlakta dolaştırmak zorunda kaldım.

Louise'i dinlerken çektiğim acıya karşılık elimde sadece birkaç ilginç dedikodu kaldı. Chad Mills, kendi çocuğu olmamasına rağmen Danbury'de küçük çocukların basketbolunda gönüllü olarak çalışıyordu. Demiryollarında çalıştığı ve antrenmanlar ve maçlar için şehirde olmayı planlayamadığı için baş antrenör olamıyordu, ama ne zaman şehirde olsa geliyordu. Louise'e göre çocuklar onu seviyordu çünkü iyi bir şey yaptıklarında onları güzel hediyelerle ödüllendiriyordu. Geçen yıl Broken Butte'deki tatil turnuvasını kazandıklarında hepsine iPad miniler vermişti.

Louise'in bu konudaki düşünceleri o kadar uzun sürdü ki, yerimde paslanmış olabileceğimden endişelendim. Trey'in neden bu kadar geciktiğini düşündüm. O, Chad ve Meredith'in yaptırdığı yeni ev hakkında konuşurken ve eğer çocuğunuz yoksa bunu nasıl karşılayabileceğinizi, ama neden bu kadar yalnız bir hayat istediğinizi anlatırken, ben de internetten bir ofis mağazasını araştırdım ve yedi ila on iş günü içinde teslim edilmek üzere yeni bir sandalye sipariş ettim.

Meredith ve onun zayıf model görünümü hakkında konuşmaya başladı. Yemek pişirmeniz gereken bir aileniz olmasaydı ve kocanız her hafta birkaç gün dışarıda olsaydı, muhtemelen diyete sadık kalabilirdiniz. Bill Hardy'nin Double T'sini Google'da arattım ve çiftliğin havadan çekilmiş bir fotoğrafını görünce şaşırdım. Tarih damgası geçen yıla aitti, bu yüzden evin çatısını, yeşil bahçeyi, uzun leylak ağaçlarını ve yeni bir direkli ahırı oldukça doğru bir şekilde çektim. Huzur ve sessizlik, inekler ve yalnızlık.

Louise'in bir aile sahibi olmak için mükemmel bir vücuttan her gün vazgeçebileceğini anlattığı konuşmasını yarıda kestim. "Peki ya Josh Stevens?"

Boğulur gibi bir ses çıkardı. "J-Josh? Onu pek tanımıyorum. Danbury'ye gitti ve benden bir yıl öndeydi."

"Oh." Bekledim, şimdi ve dün sabah mutfaktaki tepkisini merak ediyordum. "Arkadaş olabileceğinizi düşünmüştüm."

Gülüşü boğulmuş bir kedi yavrusu gibiydi. "Hayır. O Black Socks, biliyorsun."

Belki de bu yüzden onun etrafında fazla bulunmamıştım. Siyah Çoraplılar hakkında bildiklerime göre, katı Hıristiyanlıklarına sıkı sıkıya bağlıydılar ve yabancılarla pek kaynaşmazlardı. Amish ya da Mennonite değillerdi ama gizemli ve ayrı bir havaları vardı. Belli ki kısıtlı yetiştirilme tarzından uzaklaşmıştı, yoksa Long Branch'ta asla bira içmezdi.

Adliyenin arka kapısı gıcırdayarak açıldı, ses bodrumdan Kasey Musgrave'in Betty Paxton'ın country radyosundaki atıp tutmalarının üzerine geliyordu. "Seninle sohbet etmek güzeldi. Bunu daha sık yapmalıyız." Louise'in sesini duyunca telefonu kulağımdan çektim.

"Bekle. Sana söylemek istedim-"

Gri-mavi üniformasını giyen ve Ogallala'dan almış olması gereken bir McDonald's kahve fincanını tutan Trey köşeyi döndü. Hiç söze girmeden, "Bu sabah ilk iş Josh Stevens'in çiftliğine gitmeyi, öğleden sonra da Clete Rasmussen'le konuşmak için Broken Butte'taki depoya dönmeyi planlıyorum," diye söze başladı.

Katlanır sandalyeme geri oturdum, endüstriyel duvar saatime odaklandım ve "Bu sabah ilk iş çoktan bitti. Broken Butte'a hemen kamyon göndermezsek çok geç kalacağız."

"Neye geç kaldın?"

Ayağa kalktım ve sandalyemin arkasından ceketimi aldım. "Bu öğleden sonra aylık trafik kontrolünde şeriflerle birlikte çalışmam gerekiyor. Öğleden sonra da makinistler sendikasının toplantısı var, o yüzden birkaç demiryolcuyu toplantı öncesi şamataları için depoda yakalayacağız. Clete de öğleden önce oradan ayrılmış olacak."

"Nereden biliyorsun?"

Etrafından dolandım ve arka merdivenlere doğru ilerledim. "Her muhbirlerim var. Arabanı alalım." Sadece koltukları aşınmamış ; Ted gibi de kokmuyordu.

Beni takip etti. "Long Branch'taki o garip sahne için özür dilerim ve Ted'e neden dava üzerinde çalıştığını söylediğini anlıyorum. Ama sorun değil. Ona aksini söylemeyeceğim."

Merdivenlerden inerken yarı yolda durdum ve boynumu ona doğru uzattım. "Teşekkürler. Şimdi gidelim."

Bana alaycı bir şekilde sıırttı. "Ciddi olamazsın."

Aceleyle merdivenlerden indim. "Zaten günün yarısını seni bekleyerek geçirdim."

Adliyenin arka kapısını açıp dışarı adımımı attığımda bir rüzgâr yüzümü tokatladı. Rüzgâr onu benden uzaklaştırmadan önce nefesimi içime çektim. Trey'in arabasının yolcu tarafına eğildim, arabasının hâlâ sıcaklığını koruduğuna şükrettim. Bir McDonald's poşetine tekme atarken aynı anda mücver ve sosis kokusunu da fark ettim.

Trey direksiyonun arkasına geçti ama anahtarları kontağa takmakta tereddüt ederken burnunun dibinde yiyecek çöprü torbası belirdi. Şaşırarak geri çekildi.

"Akademide bize öğrettikleri ilk şeylerden biri arabayı temiz tutmaktı."

Çantanın kenarına bulaşmış ketçap kadar kızardı. "Genelde böyle şeyler yemem." Poşeti kaptı. "Ama bu yolculuk beni öldürüyor."

"Seni yargılamıyorum. Aslında, kanıtlardan kurtulmanı istememin tek nedeni çok güzel kokuyor olması."

Babamın yulaf ezmesinin mide bulandırıcı kokusuyla kıyaslandığında, fast food'un sıcak yağı cennet gibi kokuyordu. Bana bu sabah kahve dışında hiçbir şey içmediğimi hatırlattı.

Arabadan fırladı ve çöprü Ted'in sandalyesine arkadaşlık edebileceği ilçe çöplüğüne attı.

Ana caddeden aşağıya, bakkalın ve her zaman popüler olan önünden geçtik. Postanenin lobisinde yarım düzine insan toplanmıştı.

camlı pencerelerin arkasındaki postane. Burası Long Branch'ta kahve içmek için boş vakti olmayanların gayri resmi buluşma yeri idi. Posta her zaman sabah 9'da dağıtım çıkarılırdı, yoksa postacı Barbie Drake'in işi biterdi. Kırsaldaki küçük kasabalar için postane, eski köylerdeki kuyunun ya da ofis binalarındaki su soğutucusunun yerini aldı. Herhangi bir sabah saat 9:07'den 9:28'e kadar postanede dolaşan biri, en son haberleri alacağından emin olabilirdi.

Bugünkü manşetlerde Chad'in ölümünün yer alacağından hiç şüphem yoktu. Sadece cinayeti merak etmeye başlamamış olmalarını umuyordum. Aslında, tepeden otoyola doğru rölantide inerken birkaç çiftten fazla göz bize odaklandı.

Doğrudum ve emniyet kemerimin düğmesine bastım. "Bir saniyeliğine buraya çek."

Trey, Long Branch'ın karşısındaki otoyola paralel bir noktaya girdi. Dışarı fırladım ve otoyol boyunca arabanın önüne koştum ve cam kapıyı iterek küçük antreye girdim. O kapıyı kalçamla kontrol ettim. Domuz pastırması, kahve ve aşırı ısınmış bir odanın ezilmesi beni boğmakla tehdit ediyordu.

Twyla kasanın arkasında duruyordu, kan çanağına dönmüş gözlerinin altında derin torbalar vardı. Wranglers kalçalarından sarkıyordu, Şükran Günü gecesindeki bir hindi leşi kadar zayıftı. Her zamanki akşamdan kalmalığından kaynaklanan baş ağrısını neredeyse görebiliyordum. Sigara kokan cılız sesi beni selamladı. "Hey, tatlı bezelye."

"Tarçınlı çöreklerinizden birkaç tane ve iki büyük boy kahve alabilir miyim?"

Twyla başını salladı ve yüzünü buruşturdu. Onu mutfakla yemek odası arasındaki pencereye kadar takip ettim ve o döner kapılardan geçerken tezgâha yaslandım. Diğer tarafta belirdi ve strafor kutulara uzandı. "Cenazenin yarın olduğunu söylüyorlar."

Kahve makinesinin yanındaki yığından iki fincan aldım.
"Şimdiden mi?"

Küçük bir havaalanı pistinin yüzey alanına sahip bir spatula aldı.
"Meredith'in babasının her ayarladığını söylüyorlar. Görünüşe göre burada daha fazla kalmak istemiyor."

İki fincanı da sarı bir labradordan daha koyu olmayan, dumanı tüten demle doldurdum. "Bu çay mı?"

Twyla başını kaldırdı ve ben de ona fincanımı gösterdim. "Tanrı aşkına. Bud'ın tuttuğu o sürtük dört kenarlı bir kuruş kadar iyi. Bir kap daha yapacağım."

Twyla'nın ruh hali gün ilerledikçe ve akşamdan geçtikçe düzelme eğilimi gösterdi. Ona salladım. "değil. Gitmemiz gerekiyor."

Twyla spatulayı tarçınlı çörek tepsisine, Bud'ın kiraladığı bimboya kılıç saplar gibi . Krem peynir kremasıyla kaplanmış ve yapışkan tarçın cennetiyle kalınlaşmış, pişmiş bir iyilik tuğlasını kaldırdı. "Episkopal kilisesinde özel bir ayin yapmak istediklerine inanabiliyor musun?" İlk ekmeği bir kutuya yerleştirdi ve spatulayı ölümcül bir amaçla tavaya geri sapladı. "Ama rahip, neydi adı, hani şu Broken Butte'tan gönderdikleri...."

Rahibin adını bilmiyordum ve bir fincan daha doldurdum.
zayıf kahve.

"Her neyse, onlarla mantıklı bir şekilde konuştu. Cenaze törenini lisede yapacaklar."

Bu, iyi tanınan ve sevilen genç bir kişi için alışılmadık bir durum değildi.

"Ama Chad'in evinde özel bir resepsiyon veriyorlar." Twyla kutudaki ikinci ruloyu indirdi ve iki kapağa da vurdu. "Bana sorarsan bu çok kibirli. Sanki biz onlar için yeterince iyi değiliz gibi."

"Eminim öyle değildir. Muhtemelen Omaha'da işler böyle yürüyor."
Twyla'ya parasını ödedim, rulolarımı ve bir yığın kâğıdı aldım.

peçeteler ve Trey'in kruvazörüne doğru kaçtı.

Trey abur cubur meraklısı olduğunu inkâr edebilirdi ama ekmeği geri çevirmedi. Sıcak tarçın kokuları burnumu gıdıkladı ve tatlı krema dilimin üzerinde eridi.

Memnuniyetsizlikle yudumladım. "Kahve için üzgünüm. Bud Amca ve Twyla Teyze büyük bir menü sunmuyorlar ve yemekler çoğunlukla kızarmış ya da kalorili ama genelde iyi kahve yapıyorlar."

Dudaklarını şapırdattı. "Yine de şimdiye kadarki en iyi ekmekler. Amca ve teyze mi dedin?"

Yutkundum ve "Bud Amca ve Twyla Teyze Long Branch'ın sahipleri. Babamın kız kardeşi ve eniştesi."

"Buradaki herkesle akraba mısın?" Ekmeğinden geriye sadece bir ısırık kalmıştı.

Kahvemden bir yudum daha aldım. "İlçede öyle yerler var ki size bir kişinin adını bile söyleyemem."

Son lokmayı da . "Ama fazla değil."

Ekmeğimin ikinci yarısını ona doğru ittim. "Bitirdim." .

"Emin misin?"

Başımı salladım ve o ruloyu bitirip parmaklarını yalarken hiçbir şey söylemedim. Bana yan yan bakmaya devam etti ve sonunda dayanamadım. "Ne?" dedim.

Lucy'yi kurabiye ispiyonlarken yakaladığım zamanki gibi renklendi. "Yok bir şey."

Ona yeğenlerimin çok iyi bildiği kem gözle baktım.

Güldü. "Tamam. Sadece sen... şey, beklediğim gibi biri değilsin."

Lanet olsun. Bu konuşma hiç istemediğim bir şekilde çatallandı. "Bir şey mi bekliyordun?"

Kıpırdandı. "Pek sayılmaz. Bilmiyorum. Sadece... Bir kadın, akademide sadece altı haftalık eğitim. Senin de öyle olacağını düşünmemiştim.

Yani..." Sözüünü yarıda

kesti. "Ne olmuş
yani?"

Yüzü alev alev yanarken yola bakmaya devam etti. "Boş ." için
mutluydum. Sonsuza kadar aldırmayabilirdim.

Bir bekledi, belki de kişisel virajdan rahatsız olduğu kadar

I oldu. "Yani." O temizlendi onun Boğaz. "Sen
görüştüdü Clete dün?"

12

Gerilmiş bir sessizlik içinde arkama yaslandım ve kurumuş çayırların yakınlaşarak geçişini izledim. Geçen kış traktörümün içinde çiftlik ve çiftlik raporları çalarken, samanları alıp aç inekler için meraya bırakırken hidrolik çatalın kolunu izlemek için iki büküm . Artık şeriftim. Öyle davransam iyi olur.

Trey tüm soruşturma notlarımızı ve fotoğraflarımızı içeren çok ince bir klasör getirmişti. Olay yerinin fotoğraflarını çıkardım ve tekrar göz gezdirdim. "Birinin görünmeden tüm o donanımı emniyete almak için yukarı tırmanması gerekiyordu. Bunu gece yapmış olsalar bile otoyol trafiğini atlatmaları gerekirdi, trenleri ve ilçe yolundaki herkesi saymıyorum bile."

Trey, "Birden fazla kişi olmalı" dedi. "Şart değil."

Bir gözünü kıstı. "Hiç kendi başına bir demiryolu bağıını kaldırmayı denedin mi? O yavrular çok ağır. Kimse tek başına bir tanesini oraya sabitleyemez."

Fotoğrafları karıştırdım ve kravatın ucuna yapışmış hamburgere benzeyen kırmızı ve gri lapaya odaklanmamaya çalışarak bir tanesini çıkardım. Chad'in ölümü hakkında konuşmak başka bir şeydi.

beyninin demiryolu bağına sıçradığını görmek için. Midemin bulandığını hissederek yutkundum ve demiryoluna odaklandım. "Makaralar. Yardım almadı."

Trey başını salladı. "Ya da o."

Ona sorgulayan bir bakış attım.

Ellerini açtı. "Meredith'ten ne öğrendin?"

Üzerinde düşündüm. "Tuhaf bir aile. Ama Meredith o kadar çelimsiz görünüyor ki, gecenin bir yarısı köprünün altına donanım yerleştirmek şöyle dursun, bir odun parçasını bile tutabileceğinden şüpheliyim."

Trey düşündü. "Peki ya o gece onunla birlikte olan Josh Stevens?"

Bizi Broken Butte'a götüren düzlüğe vardık. "Onun bu işe karıştığını sanmıyorum."

"Neden?"

İyi bir nedenim olsun istedim ama gerçekte yetinmek zorunda kaldım. "İyi benziyor."

Trey güldü. "İyi hisler mi? Bu sağlam bir araştırma çalışması."

Trey'in bir profesyonel olarak her şeye sahip olduğum izlenimi için çok fazla. Her zaman sezgilerine güven demezler miydi? Ama o zaman, *bu sözlere* karşı katı bir *politikam* vardı. Yine de babam Josh'a onu evimizde tutacak kadar saygı duyuyordu ve ben kendi yargılarıma güvenemesem bile babamınki yanılmazdı.

"Elimizdeki bilgilere göre, karanlık bir gecede, mürettebatın göremediği bir anda, birisi bir demiryolu bağına bağlayıp motorun önüne sarkıtmış. Rastgele bir cinayet olabilir. Yani, Chad için yapılmış olması gerekmiyor," dedim.

Trey kalın parmağıyla köprünün alt tarafının fotoğrafını işaret etti. "Bu oldukça karmaşık bir mekanizma. Bunu çözmek için acayip bir mühendis olmak gerekir."

"Sence biri Chad'in ölmesini mi istedi?"

Trey başını salladı. "Trenlerden anlayan ve Chad'in treninin o trenin altından ne zaman geçeceğini bilen biri olmalı."

köprü."

Esprili bir şekilde kıkırdadım. "Bu büyük bir havuz. Tüm demiryolcuların, ki buna bilgisayar kullanan herkes dahildir, hatlara erişimi vardır. Temel olarak, hepsi hareket memurunun ekranını görebilir, böylece hattaki her trenin nerede olduğunu bilirler. Katil, Chad'in bir avlu ışığı arayacağını bilseydi işi daraltabilirdi."

Trey parladı. "Chad'in orada yaşadığını kim bilebilir ki?"

Trey'i Broken Butte üzerinden kasabanın doğu yakasına ve güneydeki demiryoluna yönlendirdim. "Bu hattaki herhangi biri ya da bu hattan birini tanıyan herhangi biri ya da birini öldürmeye ilgi duyan ve nerede yaşadığını öğrenecek kadar zeki olan herhangi biri hakkında."

Walmart'ın aşırıya kaçmak olarak nitelendirdiği park alanını on iki ayak yüksekliğinde bir tel örgü çevreliyordu. Trey açık çitten içeri girdi. "Bu düşündüğümden de büyükmüş."

Arka koltuktaki çöpleri topladım. "Wyoming'den bir sürü kömür treni geliyor, sonra da her zamanki yükler."

Tuğla deposuna doğru hızlı adımlarla ilerledim. Yeterince hızlı yürürsem, kafamda bir şapka kırmadan hayatta kalabilirdim. Nasıl görüldüğüm umurumda değildi.

Tamam, belki biraz önemsiyordum.

Deponun girişindeki soğuk havayı sigara dumanı kesiyordu. İçeride sigara içmeleri yasaktı ama kapıdan fazla uzaklaşmak istemezlerdi.

Bizi büyük ve boş bir oda karşıladı. Eski muşamba ve birkaç otomat, mekâna pek de ev havası vermiyordu. Sol tarafta, kemerli bir giriş yolu bir koridora açılıyordu. Floresan tavan armatürleriyle aydınlatılmış başka bir odada uzun bir masa vardı. Işıklar açıktı ve birkaç adam etrafta dolanıyordu. Her yer yanmış kahve, yağ ve yakıt gibi kokuyordu ve temiz bir şey yoktu.

Koridora doğru yöneldim ve Trey de beni takip etti. "Daha önce buraya gelmiş miydin?"

Başımı salladım. "Babam benim hayatta olduğumdan daha uzun süredir BNSF'de çalışıyor ve işe gittiği yeri hiç görmedim."

"O zaman nereye gideceğinizi nasıl biliyorsunuz?"

Koridor bir tuğla duvarla sonlanıyordu ve bize sağa ya da sola gitme seçeneği sunuyordu. Ben sağa döndüm ve Trey benimle kaldı. "Bilmiyorum. Ama bir yerden başlamalısın."

Clete'in baritonu koridorun aşağısından gürledi. Trey'e bir *mı dedim?* baktı ve aceleyle kapıya yöneldi.

Clete başını kaldırıp bana baktı, kaşlarını çattı ve telefonuna "Seni sonra ararım" dedi. Telefonu yere bıraktı. "Sorun nedir?"

Trey beni takip etti. "Sana Chad Mills hakkında birkaç soru sormamız gerekiyor."

Clete'in yüz ifadesi limon emmekten böbrek taşı geçirmeye dönüştü. "Randevumuz var mıydı?"

Trey duvara yaslandığı yerden bir sandalye çekti. "İhtiyacımız var mı?"

Görünüşe göre Clete'e saldıran şey onu öldürmeyecekti ve yüz ifadesi hafif bir mide krampına dönüştü. "Hayır. Kate'i görmek beni gerdi, hepsi bu."

Başka bir sandalye buldum ve Clete'in masasının önüne ittim. Trey sandalyesine yerleşti. "Nedenmiş o?"

"Şu lanet olası adliye binasındaki ısının düşmesini bekliyorum ve onun da bana tam olarak bunu söylemek için burada olduğunu düşündüm." Doom, Clete'in başının üzerinde o kadar yakın duruyordu ki eğilmemesine şaşırdım.

Trey, "Bildiğim kadarıyla ev cephesi kızarmış durumda," dedi.

Clete bana bakmadı. "Yani soruşturmada sana yardım mı ediyor?"

Trey göğüs cebinde tuttuğu küçük not defterini çıkardı. "Bu bir sorun mu?"

Clete acı dolu bir nefes verdi. "Hoşuma gittiğini söyleyemem. Yani, cinayet oldukça çirkin bir şey. de öyle değil mi?"

Bir kız için fazla çirkin demek istedi.

Trey kabul etmediği için puan kazandı. "Chad'i iyi tanır mıydın?"

Clete Trey'e odaklandı. "Diğer çocuklar gibi. Onları ara sıra trene bindiklerinde ya da trenden indiklerinde görüyorum."

Bu, dün mırıldandığından farklı bir melodiydi.

Trey bir şeyler karaladı, sonra tekrar Clete'e baktı. "Neden bana onun hakkında bildiklerini anlatmıyorsun?"

Clete ellerini masasının üzerine koydu, dirseklerini büktü ve yüzünün kıvrımlarına onaylamaz bir ifade yerleşti. "İşe giriş belgesini çıkardım. 2000'de işe alınmış. 2008'de karanlık bir sinyalden geçtiği için kovulmuş, o zamandan beri pek bir şey olmamış. İki yıl önce sendika temsilcisi seçilmiş."

Trey öne doğru eğildi. "Kovulduğunu mu söylüyorsun?"

Clete sanki karnına bir gaz kabarcığı saplanmış gibi bir yüz ifadesi takındı.

Bunu alabilirim. "Demiryolunda kovulmak kulağa geldiği gibi değildir. Genellikle geçici bir ceza anlamına gelir. Kovulmak, bir kuralı ya da başka bir şeyi çiğnediğiniz için ücretsiz izne çıkarılmak anlamına gelir. Ama karanlık bir sinyalden geçmek ciddi bir şey, değil mi?" Clete'e sordum.

"Olabilir," diye kabul etti Clete. Trey'e baktı ve sanki zorlanmış gibi iç çekti. "Yoldaki gibi sinyalleriniz var - kırmızı, yeşil, sarı. Çeşitli kombinasyonlarda git, dur, yavaşla anlamına gelirler. Karanlık bir sinyal söz konusuysa, lanet treni durdursanız iyi olur çünkü kimse size bir şey söylemiyor ve bu her türlü bela anlamına gelebilir. Bu durumda, aptal bir çocuk ışığı söndürdü ve bunun hiçbir anlamı yoktu." Çenesini ovuşturdu. "Chad'in sicili oldukça temiz."

Trey defterine bir şeyler karaladı. "Chad'e zarar vermek isteyecek birini düşünebiliyor musun?"

Clete yaslandı, ellerini sürükledi ama masanın üzerinde bıraktı. "Bunu biraz düşündüm ve aklıma kimse gelmedi. Belki de çocuklar ya da birileri yapmıştır düşünüyorum. Aslında Chad'in peşinde değiller, sadece biraz zarar vermek istiyorlar ya da şakaları gitti."

Trey ellerini kucağında birleştirdi. "Bir eşek şakası için bu kadar çaba yeter."

"Köprüye bir kravat asmanın nesi bu kadar zor?" Clete sordu.

"O kadar basit değildi. Hassas ölçümler ve zamanlama vardı. Sanki profesyonel bir mühendis kurmuş gibiydi."

Clete sanki bir yumruk yemiş gibi nefesini içine çekti.

"Ne?" Trey'in gözleri parladı. "Bir şey mi hatırladın?"

Clete telefonunu eline aldı. "Hayır, yok. Hiçbir şey yok. Ama şimdi işe dönmem gerekiyor."

Trey kovulduğunu duymamış gibi davrandı. "Ben konuşmak istiyorum Bobby Jenkins."

Clete yıpranmış elini kırışmış çenesinde gezdirdi. "Hayır. BNSF temsilcisi olmadan bunu yapmanıza izin veremem."

Trey, "Sen de katılabilirsin," dedi.

Clete geçirdi. "Gelemem. Ravena'ya gitmem gerek. Kırık ray."

Trey'i oyalıyordu. Tren şefinin kırık bir ray için olay yerinde olmasına gerek yoktu.

Trey, Clete'i durdurmak için elini kaldırdı. Küçük spiralli not defterine baktı. "BNSF ile temasa geçeceğim. O gece trende ne vardı?"

Clete telefonunu yere bıraktı, yüzündeki çizgiler derinleşti. "Şey, emin değilim. Genellikle gecenin o saatinde bir kömür treni olur."

Trey bunu . "Bu tren nereden geliyor olabilir?"

"Büyük ihtimalle Gillette yakınlarındaki kömür madenlerinde." Clete'in elleri yeniden masasının üzerinde düzleşti ve parmak eklemleri gerildi.

O gece trende yürümeyi düşündüm. Donmuş toprağı, ayın mavi ışığını resmettim. "Kömür treni değildi."

Her iki adam da sanki yanlarında oturduğumu unutmuşlar gibi başlarını bana doğru salladılar.

Clete'in kaşları daha da çatıldı. "Kömür olduğundan oldukça eminim."

Arkasındaki masanın üzerinde duran devasa masaüstü bilgisayara başımla işaret ettim. "Bilgisayarda Chad'in son arama kaydı var, değil mi? Neden açmıyorsun?"

Elleri kenetlendi. "Bugün internete girmekte biraz sorun yaşıyoruz. Bu soğuk her şeyi berbat ediyor. Ravena'daki kırık ray gibi. Belki geri gelebilirsin."

Cep telefonu çaldı. Benim cep telefonum çaldı. Trey üçlüyü getirdi. Clete bile gülümseme taklidi yaptı. Trey omuz silkti ve üçümüz de cevap verdik.

"Şerifin..." Aklım hâlâ trendeydi. Ayağa kalktım ve odanın köşesine doğru yürüdüm.

Bin yıllık sigara bağımlılığından kavrulmuş olan ses, "Ben May Keller ve satın almanız için bir evim var," diye mırıldandı.

Gerçekten mi? Bir cinayet soruşturmasının ortasında bununla uğraşmak zorunda mıyım? Clete'e baktım. Her zamanki davul gibi sesi kısılmıştı. Trey geri çekildi ve koridora doğru yürüdü. "Teşekkürler May, ama şu anda bir ev aramıyorum."

İşime geri dönmek için sabırsızlanarak onun hırıltılı öksürüğünü bekledim. "Diane de böyle söyleyeceğini söylemişti."

Pete aşkına. "Kız kardeşim Diane mi?"

Sigarasının dumanı net bir şekilde içine çekiliyordu. "Aynısı. Evi duymuş. Nasıl olduğunu sormayın çünkü Aileen Carson'a sadece ben söylemişim."

Olası senaryolardan biri, May'in evini duyduktan sonra Aileen'in bankaya gittiği, orada birine söylediği ve bir şekilde

haber Diane'in Denver'daki bankasının yörüngesine girdi. Ama tuhaf bir şekilde başka bir yol da bulabilirdi.

May nefesini üfledi - zehiri ciğerlerinde tutmak için çok uzun bir süreydi ama artık hayatında pek bir fark yaratmayacaktı. "Ailenle yatıp kalkman senin için iyi değil. Artık şerif sensin ve bu kötü bir mesaj veriyor. Sanki kendi evin olacak kadar erkek değilmişsin gibi."

Telefonu kapatmasını ve dikkatimi tekrar davaya vermeyi istedim. "Sanmıyorum-."

" kesme," diye öksürdü. "Sen ve ben de biliyoruz ki tartışacak vaktimiz yok."

Fikirleri hakkında konuşmak için bolca vakti vardı.

"İnsanların bir kadına saygı duyması yeterince zor."

Bilmesi gerekirdi. May Keller, aldatan kocası ortadan kaybolduğundan beri, havalı kedilerin Glenn Miller ve ev arkadaşlarıyla dans ettiği zamanlarda kendi başına çiftçilik yapıyordu. Yanında çiftçilik yaptığı ihtiyar delikanlılardan daha uzun ömürlü olmak şöyle dursun, onlardan daha dayanıklı ve daha zekiydi. Bu cesaret isterdi. Ama şimdi sözümü keserek eyalet devriyesinin saygısını kazanamazdı.

"Doğruyu söylemek gerekirse, Diane arayana kadar seni hiç düşünmemiştim. O bayanı hep sevmişimdir. Taşaklı kız. O kitaptan bir sayfa al, sana söylüyorum. Cesur ol. Anne ve babanın evinden taşın."

Clete sandalyesini bize sırtını dönecek şekilde çevirdi ve öne doğru eğildi, sesi neredeyse bir fısıltı gibiydi. Trey kapı aralığında durmuş, telefonunu cebine geri koymuştu.

Sesimi alçalttım. "Seni sonra arayabilir miyim?"

Bir öksürük nöbeti yanıtını geciktirdi. "Stryker Gölü'nün kuzey tarafındaki o küçük eski ev. Yarın öğleden sonra Episkopal kadınlar toplantısı için kasabada olmam gerekiyor, o yüzden seninle dışarıda buluşurum.

Üçte orada ol." Sanırım benim için zamanı kalmamıştı, çünkü telefon kapandı.

Clete hücresinde mırıldanmaya devam etti. Kulağa uğursuz gelen birkaç kelime yakaladım, "avukat", "savunma", "ceza" gibi. Clete omzunun üzerinden bana ve onu izleyen Trey'e baktı. "Gitmem gerek." Sabırsızlıkla başını salladı. "Tamam. Bir bakarım." Telefonunu tuşladı ve masanın üzerine bıraktı, sanki odanın öbür ucuna fırlatmak istiyormuş gibi görünüyordu. Yüzü seğirdi.

Duyduğumuzu biliyordu ve ben de gerginliği azaltmam gerektiğini düşündüm.

Sempati göstermeye çalıştım. "O senin oğlun mu?"

Bir elini yüzünde gezdirerek kanyonları düz ovalara çekti ve geri çekilmelerine izin verdi. "Karımın oğlu."

Daha derine inmediği için ben de peşini bıraktım.

Trey öne çıktı ve kartını Clete'in masasına bıraktı. "Zaman ayırdığınız için teşekkürler. Bilgisayarlarınız tekrar açıldığında Chad'in arama kaydını bana e-posta ile gönderin."

Koridora adım attık. Clete bizi kapıya kadar takip etti ve kapıyı arkamızdan kapattı.

Trey güçlü bir adım attı. "Arayan Bobby Jenkins'ti. Daha önce ona ulaşmaya çalışmıştım. Bir sendika toplantısı için burada olduğunu söyledi, bu yüzden onunla görüşebiliriz."

Bizimle burada buluşması için Bobby'yi aramayı düşünmeliydim ama Trey'in onunla ya da benimle temasa geçmemin bir önemi yoktu. En azından soruşturma ilerlemişti. "Harika."

"Telefondaki kimdi?" Doğal olarak benim de cinayeti çözmeye çalıştığımı düşünecekti.

Gözlerimi önümden ayırmadım. "Kişisel çağrı."

Cevap vermedi ama bunun profesyonel itibarımı sıfıra indirdiğinden emindim.

13

Kramponlarım muşambanın üzerinde tıkırdadı. Trey'in hafif yürüyüş botları fısıldadı. Sağımda bir masa, sandalyeler ve duvara yapıştırılmış bir beyaz tahtanın bulunduğu bir kapı açıldı. Boş bir toplantı odasına benziyordu. Trey'in koluna dokunup Bobby'yi oraya getirmesini işaret ettim.

Birkaç dakika içinde Trey'in fısıldayan botları tenis ayakkabılarının yumuşak seslerine karıştı ve Bobby ayaklarını sürüyerek odaya girdi. Trey kapıyı kapattı ve Bobby yastıklı siyah sandalyelerden birine çöktü.

Onu son gördüğümünden çok daha iyi görünüyordu ama camdan yapılmış gibiydi. Sanki her tereddütlü hareketi onu paramparça edecekmiş gibi duraklayan adımlarla yürüyordu. Cildi şeffaf ve solgundu, gözleri sulu bir parlaklıkla doluydu.

Sandalyemi yaklaştırdım ve yatıştırıcı bir sesle konuştum. "Bobby?"

Omuzlarını yukarı kaldırıp aşağı indirdi ve ağzı buruştu.

Lucy'yi uyutmak için kullandığım aynı mırıltılı sesle konuştum. "Bize o gece neler olduğunu anlatabilir misin?"

Yan taraftaki mürettebat odasından gelen bir kahkaha Bobby'nin başını eğmesine neden oldu. Gözlerini sıkıca kapattı.

Elimi koluna koydum. "Bobby? İyi misin?"

Gözlerini açtı ve bakışlarının başımın üzerinden arkamda duran Trey'e doğru ilerlemesine izin verdi. Dikkatini bana vermesi bir anını aldı. Başını salladı ve adem elması pürüzsüz boğazından aşağı doğru sallandı. "O zamandan beri pek uyuyamadım... o zamandan beri. Sürekli o patlamayı duyuyorum ve yüzümde st-st-stuff hissediyorum."

Arkama . "Elbette biliyorsun. Bir doktora ya da danışmana göründün mü?"

Yine yutkunarak başını salladı. "Birkaç hapım var. Gerginliğimi azaltıyor ama bunları aldığımda araba kullanmamam gerekiyor ve evden çıkmam gerekiyordu. Annem..." Bir elini başında gezdirerek saçlarını geriye doğru taradı. Yüzünü bir ter parıltısı kapladı. "Bütün gün yüzüme bakıp iyi olup olmadığımı soruyor."

Trey duvara yaslandı ve kollarını kavuşturdu. "Bana o gece neler olduğunu anlatabilir misin?"

Bobby önce bana, sonra Trey'e baktı ve sandalyesine yerleşti. "Yani, bindik

tren geç kaldı. Evrakların güncellenmesi gerekiyordu." Trey kollarını iki yana açtı. "Bu olağan bir şey mi?"

Bobby bu soru karşısında rahatlamış görünüyordu; belki de düşüncelerini Chad'in ölümünün ayrıntılarından uzaklaştırmıştı. "Bu çok sık oluyor. Bazı arabaları değiştirmemiz gerekti. Önemli bir şey değil."

Trey, Bobby'yi yolun aşağısına götürdü. "Bunun için emirleri kim veriyor?" Bobby'nin gözlerine biraz canlılık geldi. "Tren şefi."

Bobby'yi yaşam alanına geri çektiğimize göre, onu dehşete doğru götürmeye başladık. Yaklaştım. "Buradan 67. İlçe Yolu'ndaki köprüye kadar olan yolculuk. Olağandışı bir şey oldu mu?"

Bobby başını salladı. "Hayır."

Babamın mühendislik yaptığı yıllardan, bu çoğunlukla sıkıcı olduğunu, raylarda ilerlediğini, mürettebatın uykuya dalmasını engelleyecek pek bir şey olmadığını biliyordum. "Sen ve Chad çok konuştunuz mu?"

Bobby'nin sesi titriyordu. "Chad, genelde onu .
Hepimiz onunla dalga geçiyoruz."

Trey yaklaştı ve sırtını bir masaya yasladı. "Neden?"

Bobby neredeyse gülümsedi. "Çünkü o her zaman çok mutlu. O bir gerçek izci."

"Bu insanları rahatsız etti mi?" Ben sordum.

Bobby bunu düşündü. "Pek sayılmaz. Yani, ona zor zamanlar yaşattık çünkü işimiz bu, ama aslında insanlar Chad'i severdi. Yardımsever biriydi."

"Nasıl yani?" Trey sordu.

Bobby oturduğu zamankinden kırk kat daha fazla enerjiyle omuz silkti. "O gece olduğu gibi, bir araba ayarlamamız gerekiyordu. Bana yardım etti."

Trey öne doğru eğildi. "Bu ne demek oluyor? Bir araba ayarlamak mı?"

Bobby sanki cahil bir çocukla konuşuyormuş gibi nazik bir sabırla karşılık verdi. "Bir arabada bazı şeyler ters gidebilir. O gece olduğu gibi, lastikler ısınmıştı, bu da frenlerden birinin doğru çalışmadığı anlamına gelir. Her neyse, bir kenara çekip arabayı ayırmalı ve bırakmalısın. Bilirsiniz, bırakırsınız." Yan hat, trenlerin bir diğerinin geçmesini beklemek için kenara çekilebileceği veya sorunlu vagonların bırakılabileceği ekstra bir ray setidir.

"Peki Chad sana nasıl yardım etti?" Trey sordu.

Bobby'nin yüzü, birinin ona yardım etmesinden duyduğu memnuniyeti gösteriyordu. "Dışarı çıktı ve her şeyi kontrol etti, izin işaretlerine uyduğumdan emin olmak için."

"İkinizin de Chad'in evindeki bahçe lambasını aradığınızı söylemiştiniz," diye sordum.

Yüzündeki azıcık renk tekrar soldu. Başını salladı ve ses çıkmadan önce dudakları kıpırdadı. "Evet. Işık yok. O zaman bu kadar. Bütün dünya patladı." Gözlerinden yaşlar damladı. Gözyaşlarını

onlara baktı ve burnunu çekti, ağzı buruşuk ve suluydu. "Kafası gitmişti. Gitmişti."

Sadece yan odada şakalaşan adamların sesleri ve Bobby'nin kendini kontrol etmeye çalışırken aldığı ağır nefesler eşliğinde sessizlik içinde oturduk.

Gözleri bana yalvardı. "Dürüstçe. Tek hatırladığım bu. Ben...?" Nemini kurutmak için kolunu yüzüne götürdü. "Gidebilir miyim?"

Ayağa kalktım ve elimi omzuna koydum. "Elbette. Teşekkürler Bobby." Trey onu kapıya kadar geçirdi ve sıkıca elini sıktı. "Söyle, O gece ne tür bir tren kullandığınızı hatırlıyor musunuz?" Bobby burnunu çekti. "Evet. Bir yığın treniydi."

"Teşekkürler." Trey Bobby'ye bir kart uzattı. "Aklına başka bir şey gelirse beni ara."

Bobby başını eğdi, kartı cebine koydu ve koridorda ayaklarını sürüyerek ilerledi.

Trey bana döndü. "Yığın treni mi?"

En azından demiryolu hakkında bir şeyler bilebileceğimi kabul etti. "Yük. Okyanus gemilerinden yüklenen ve kara yoluyla taşınan konteyner yük vagonları. İki kat üst üste yığılmış yarı römorklar gibi olabilirler."

"Kömür değil."

Mürettebat odasından kahkahalar yükseldi. Trey'i o yöne göndermek için kolumu uzattım. "Bakalım çocuklar ne diyecek."

Trey geldi. "Dün benimle konuşmadılar. Bugün bizimle konuşacaklarını düşündüren nedir?"

Mürettebat odası da aynı soluk karo zemine ve sigara dumanı sarısı duvarlara sahipti. Kuzey duvarında tavana doğru sıralanan pencereler, kötü beslenme alışkanlıklarına dikkat çekercesine üç otomata ışık tutuyordu. Gazoz, şeker ve tuzlu atıştırmalık makineleri siren şarkılarını erkeklere -çoğunlukla erkeklere, yine de birkaç kadına- mırıldanıyordu.

Aralarında mühendisler ve kondüktörler de vardı. Demleme başına elli galonluk kahve fıçısı üreten Bunn kahve makinesi zehirli çamurunu kusuyor, taze demlenmiş kahveden çok ölü otoyol kokarcasını andıran keskin bir koku yayıyordu. Dört adam, önlerinde uzun kâğıt kahve fincanları, kusmuk rengi plastik sandalyelerinde on metrelik sarı preslenmiş ahşap masaya uzanmışlardı.

İki yüz yaşında görünen bir adamın yanına bir sandalye çektim. "Terminatör. Hayvanat bahçesinden çıkmaya ne zaman izin verecekler?"

İskelet olmaktan sadece zilyon tane küçük kırmızı çizgiyle renklendirilmiş deriyle kaplı olduğu için kurtulan kemikli bir yüze ve benimkinden daha uzun, seyrelmiş gri saçlara sahip olan adam bir kolunu boynuma attı, beni dirseğinin kıvrımıyla yakaladı ve kemikli göğüs kafesine sarıldı. "K-K-Katie! Seni dünyanın göbeğinde sinsice dolaştıran nedir?"

Trey şaşkınlığını iyi saklamıştı ama gözlerinde az da olsa bir endişe sezdim. Masanın başında durdu.

Terminatör'ün elinden kurtuldum ve Trey'e döndüm. "Dave, bu Trooper Trey Ridnoir. Trey, babamın en eski arkadaşı, Dave Turmin."

"Sen kime yaşı diyorsun?" Terminatör sırttı ve elmacık kemikleri neredeyse yüzünü yaracaktı.

Masadaki diğer adamlardan birini tanıyordum. Lawn Dart. Bu muhtemelen bir polis raporu için işe yaramayacaktı, bu yüzden gerçek adını bulmaya çalıştım ama başaramadım.

Lawn Dart bir Mountain Dew kutusunu kokladı ve içine tükürdü. Kahvesini yudumladı. "Grand County'de seni şerif yaptıklarını duydum. O mankafa Ted Conner'ı hiç sevmezdim."

Kanvas pantolon ve eski püskü bir kapüşon giymiş daha genç bir adam ayağa fırladı ve elini uzatarak masaya doğru eğildi. Görünüşü

Neredeyse kel kafası ve çizik yüzü olan bir esir kampı kurtulanı. "Sen Kate Conner'sın. Ben Tim Strong."

"Tilki," diye düzelttim elini sıktığımda, olağanüstü samimiyetine şaşıarak.

Terminatör gri kuş yuvası kafasını Tim'e doğru eğdi. "Bu eski İki İsim."

Ampul yandı. "Oh. İki isim. Sizi tanıyamadım."

Başını eğdi. "Evet. Bir gece sarhoş oldum ve arkadaşlarım kafamı tıraş etti. Sakalımı bile bırakmadılar."

Trey'i bilgilendirdim. "İki isim kız kardeşim Susan'la çıkarken ."

İki İsim'in gülümsemesi saçsız kafasında daha da büyük görünüyordu. Üniformamı işaret etti. "Bu senin için şaşırtıcı bir görünüm değil." Diğer üç demiryolcuya baktı. "Bu abla balo gecesi bize bira ısmarlamaz."

"Belki de saçlarını daha önce kestirmeni engellemiştir," dedi Terminatör.

Diğer demiryolcunun telefonu çaldı. Mesajı okudu ve sandalyesini geriye itti. "Bir kayıp yok." İki İsim'in başının üstünü okşadı. "Hadi, trenimiz geldi."

Dışarı çıktılar, çelik burunlu botları onlara astronot görüntüsü veriyordu.

Trey merakına engel olamamış olmalıydı. "Neden İki İsim?"

Terminatör ve Çim Dart sanki Trey görünmezmiş gibi davrandı.

İlginç. Trey'in mesajı alacağını umarak sesime biraz soğukluk verdim. "Tim'in annesi babasından boşanıp yeniden evlendi ve Tim üvey babasının soyadını aldı. Mezun olduktan sonra BNSF'de işe başladı ve onlar her zaman kullanırlar. Yaklaşık bir yıl sonra Tim babasının soyadını aldı ve sıralamada değiştirdi. Böylece insanların kafası karıştı ve lakabını aldı."

Trey bana baktı, sonra dikkatinin Terminatör'e ve Çim Dart'a kaymasına izin verdi. İkisi de bir şey eklemedi, sadece kahvelerini içip birbirlerine baktılar. Trey bir adım geri çekildi. "Clete'de o evraklar var mı diye bakmaya gidiyorum."

Sırtım demiryolculara dönükken Trey'e göz kırptım. "İyi fikir." Daha sonra ona Lawn Dart'ın lakabını anlatacaktım. Birkaç yıl önce, bir cesaretle paraşütle atlamaya gitmişti. Paraşütü sadece kısmen açılmış ve yere çarparak bir kolunu ve birkaç kaburgasını kırmıştı.

Trey gittiğinde, Lawn Dart kokladı ve tekrar tükürdü. İki dilim yağsız domuz pastırmasından daha fazla yağı yoktu. Pek çok demiryolcu gibi Lawn Dart da mesai dışı saatlerinin çoğunu sağ eline bir bira takarak geçiriyorsa hiç şaşırmazdım. "Senin gibi iyi bir kızın o kötü ne işi var?"

Ben daha kaçtığını anlamadan kahkaham kaçtı. "O kadar da kötü değil."

Terminatör eliyle sakalını ovuşturdu. "Sanırım bu General'le ilgili."

"General?"

Lawn Dart bilgiyi verdi. "Mills. Onu sendika temsilcisi seçtiğimizde kafası şişti. Biz de ona General Mills demeye başladık."

Trey buna bayılırdı. "Clete buradaki herkesin Chad'i sevdiğini söyledi."

Terminatör güldü. "Bir sincabın çingiraklı yılanı sevmesi gibi."

Ben ittim. "Bobby Jenkins, Chad'in iyi bir adam olduğunu söyledi."

Lawn Dart ekşi bir bakışla arkasına yaslandı. "Bebek Bobby, Clete Rasmussen'in peri tozu osurduğunu sanıyor."

Bunun ne anlama geldiğinden emin değildim ve kafam karışmış görünüyor olmalıydı.

Terminatör bana yardım . "Bebek Bobby'çok da keskin bir alet olmadığını söylüyor. O tatlı bir çocuk, anlarsın ya. Ama o

beyin yok."

Lawn Dart sandalyesini salladı ve yeniden doldurmak için cezveye doğru yürüyecek kadar toparlanmadan önce birkaç adım attı. "O lanet olası bir aptal. Onu işe almakla hiç işleri yoktu. İlk seferinde yavaş bir siparişi havaya uçurdu. Neredeyse kovuluyordum."

Terminatör bana göz kırptı. "Bu Bebek Bobby'nin hatası değildi."

"Canın cehenneme." Lawn Dart fincanını doldurdu ve masaya geri döndü.

Terminatör sandalyesini arkaya yatırdı. "General yeni unvanını alır almaz güvenlik toplantıları düzenlemek gibi saçmalıklar yapmaya başladı."

Lawn Dart kahvesine üfledi. "Size General'i zerre kadar sevmeyen birini söyleyeyim."

Terminatör bana göz kırptı.

"Şu Olin Riek." Kesin bir ifadeyle başını salladı. "Ve iyi bir nedeni var. General tüm işlerini elinden aldığı anda."

Terminatör de aynı fikirdeydi. "Bu Olin'e oynanan kirli bir oyundu. Mills sendikanın başına geçtikten sonra da pek fazla sefer yapmadı."

Lawn Dart fincanının üstünden baktı. "Ama bu yine de o kendini beğenmiş karısını tatmin etmedi."

Terminatör Lawn Dart'ı azarladı. "Bunun doğru olduğunu bilmiyorsun."

Lawn Dart alay etti. "Bu yeterince doğru." Fincanını yere bıraktı ve bana doğru döndü. "Burada Clete ile kavga ediyordu ve bazı çocuklar bunu duydu."

Bu pek olası görünmüyordu. "Meredith Mills burada mıydı? Bunu neden yapsın ki?"

Lawn Dart beni işe aldığından memnun görünüyordu. Sandalyesine yerleşti. "Chad'in ne kadar çok çalıştığından bahsedip duruyordu."

"Bunu duydun mu?"

Terminatör kıkırdadı ve kollarını kavuşturarak Lawn Dart'ın cevap vermesini bekledi.

Lawn Dart alt dudağını dışarı çıkardı ve başını salladı, çenesi savunma modundaydı. "Doğrudan duymadım. Hayır, duymadım. Ama bu onun inanmadığım anlamına gelmiyor."

Terminatör bana başıyla onay verdi. "İşte böyle. Ben şahsen Meredith Mills'in sevdiği adam daha fazla evde olmadığı için buraya kadar geleceğini sanmıyorum. O bundan daha klas biri."

Dedikodunun demiryolu mürettebatı arasında sıcak tostun üzerindeki tereyağı gibi nasıl yayıldığını bildiğim için Dave'in fikrine meylettim.

Hikayesini dikkate alacağımı belirtmek için Lawn Dart'a başımı salladım, sonra Terminatör'e yöneldim. "Chad'e garezi olduğunu düşündüğün başka biri var mı?"

Ağzını açtı ve kahvesinden arta kalanları boğazından aşağı döktü. Elini tekrar sakalında gezdirdi. "Sendika temsilcisi olayıyla birdenbire yükselişe geçmesi bir yana, bu işi bir koşu haline getirme fikrini ortaya attığında pek çok adamı mutsuz etti."

Trey kapı aralığında belirdi ve neredeyse hiç ses çıkarmadan odaya süzüldü. İki İsim'in boşalttığı sandalyeyi çekti ve oturdu. "Tekrar nedir?"

Babamın tek taraflı telefon konuşmalarını dinlediğim için bu savaş hakkında bir şeyler biliyordum. "Şu anda ekipler Lincoln'dan Broken Butte'a kadar batıya gidiyor. Yeni bir ekip biniyor ve treni Denver'a götürüyor. Doğuya gidiş de aynı. Ancak ortadaki ekiplerin kaldırılması ve trenlerin Denver ile Lincoln arasında çalıştırılması önerisi var. Yani bu batı Nebraska havuzundaki herkesin yer değiştirmesi gerekecek."

Lawn Dart burnunu çekti, tükürdü, Mountain Dew kutusunu ve kahve fincanını kavradı ve ayağa kalkarak plastik sandalyeyi dizleriyle geriye kaydırıldı. Tek kelime etmeden, tepinerek odadan çıktı.

Terminatör Trey'e omuz silkti. "Lawn Dart için endişelenme. O herkesten nefret eder."

Lawn Dart'ı kaybetmek bir trajedi değildi. "Chad'in BNSF'nin tarafını tutmasına kim kızdı?"

Terminatör kıkırdadı. "Kim değildi ki? Eşleriniz ve çocuklarınız var söküp atmak. Her iki yerdeki yaşam maliyetlerinden bahsetmiyorum bile. Denver'da tek odalı bir daire fiyatına burada bahçeli, üç yatak odalı düzgün bir eve sahip olabilirsiniz."

"Özellikle bir adam bu konuda çok kızgındı." Kısık ses Lawn Dart'a aitti, iyi dedikodulara dahil olmak için iğrenç devlet devriyesine katlanmaya karar vermiş olmalıydı.

"Kim o?" diye sordum. Trey akıllıca sessiz kaldı.

Lawn Dart sandalyesini masaya çekti. Mountain Dew kutusunu ve boş kahve fincanını önüne koydu. "Josh Stevens."

Bu hoşuma gitmedi. "Nasıl yani?"

Lawn Dart dirseklerini masaya dayadı ve ön kollarını tutarak eğildi. "Bu toplantıyı yaptık." Durdu ve sıska kaşlarını kırıştırdı. "Üç ya da dört hafta önce olmalı. Sendika toplantısı."

Terminatör arkasına yaslandı ve sakalını düzeltti.

Lawn Dart onu işaret etti. "Sakin bir şey söyleme. Sen orada değildin. Mühendisler içindi. Tahmin edebileceğiniz gibi birçoğumuz önerilen değişiklikten memnun değildi. Ve bir kargaşa çıktı."

"Kavga mı?"

"Hayır, yumruklaşma ya da gibi bir şey olmadı. Ama insanlar bağırıyordu."

Trey'e baktım. Yüzü kızgın bir ateş rengindeydi ve sorularını sakladığını anlamak için Kolumbo olmaya gerek yoktu. Onun yerine ben sordum. "Özellikle kızgın olan var mıydı?"

Lawn Dart bana kaşlarını çattı. "Eğer sakın olursan, o konuya geliyorum." Terminatör'e homurdanarak bir kenara çekildi. "Böyle oluyorlar

Her zaman akıllı telefonlara ve iPad'lere sahip olmaktan ve her şeyin her zaman anında olmasından. Sabırları yok."

Buna sabretmesini isterdim ama elimden gelen en uzlaşmacı yüz buruşturmayı yaptım ve bunun devam etmesini sağlayacak kadar onu yatıştıracağını umdum.

"Yani, herkes devam ediyor ve bir durgunluk var. kargaşa, bazen olduğu gibi, biliyor musun?" Lawn Dart konuşmayı kesti. Görünüşe göre soru retorik değildi.

"Evet, biliyorum. Ne oldu?" Kahretsin, sesim hissettiğim kadar sinirli çıkıyordu.

Lawn Dart çenesini göğsüne doğru eğdi ve başının üstünden dışarı baktı Terminatör'e bakar. "Ne demek istediğimi anladın mı? Şu anda her şeye sahip olmalıyım."

Terminatör içini çekti ve başını salladı. "Sadece söyle ona."

Çim Dart, sanki Terminatör işin tüm eğlencesini kaçırmış gibi . Omuzlarını silkti ve kafasını sinirli bir kız gibi şaklattı. "Biri -belki de Flubber McGee'ydi- 'Biri eline bir dörtlük alıp sana biraz akıl vermeli' dedi. Birden ortalık sessizleşti, sanki insanlar birlikte nefes alıyormuş gibi ve Josh Stevens -sanki kimsenin duymasını istemiyormuş gibi nefesinin altından- şöyle dedi: 'İki dörde dört olmaz. Onun aklını başına getirmenin tek yolu kafasına bir demiryolu bağıyla vurmaktır."

Lawn Dart göğsünü gerdi ve çenesini kaldırdı. Kollarını kavuşturdu ve yüzünde memnun bir sırıtişla sandalyesine geri oturdu.

Terminatör önce Lawn Dart'a, sonra da bana baktı. "Huh."

Gözlerimi Lawn Dart'a diktim. "Bunu kendi kulaklarınla mı duydun?"

"Gerçekten de öyle, küçük hanım." Memnuniyetle başını salladı. "Ama sadece ben değildim. Haber Clete'e ulaştı ve Chad'i tehdit ettiği için Joshy-boy'u kovdu."

Hardee's'e girdik ve Hodgekiss'e geri döndük. Twyla'nın tarçınlı çöreklerinin etkisi geçmişti ama yağlı bir hamburger düşüncesi beni heyecanlandırmadı. Yanında salata tercih ettim. Trey, üç kiloluk Velveeta Patty Meltdown'ı, canavar gibi bir porsiyon patates kızartması ve çikolatalı shake ile birlikte sipariş . Sadece burgerin adı bile midemi bulandırdı.

Yarı aç bir çakal gibi yemeğini biçmesini izledim.

Trey elindeki paketleri Hardee's poşetinin içine sıkıştırdı ve bana uzattı. "Sanırım adamımız Josh Stevens."

Salata kâseme elimi attım ve çantayı ondan aldım. "Emin değilim." Onun sahip olduğu inanca sahip değildim.

Dilini dişlerinin arasında gezdirdi. "Mantıklı. Chad öldürüldüğünde Meredith Mills'in evindeydi. Meredith'le bir ilişkisi yoksa neden orada olsun ki? Chad'e olan bariz düşmanlığına bunu da ekleyin."

"Beni hemen sonuca varmamam konusunda uyarın sen değil miydin?" "Bunu ne zaman söyledim? Ve teorimi destekleyecek çok şey var.

Peki ya Lawn Dart'ın söyledikleri? Heck, Josh Chad'i tehdit ettiği için kovuldu."

"Geçici olarak hizmetten uzaklaştırıldı." Bir an düşündüm. "Ama Clete neden bundan bahsetmemişti?"

Trey omuz silkti. "Sadece çalışanlarını korumaya çalışıyor, sence de öyle değil mi?"

Clete bana hiç Warbucks Baba tipi gibi gelmedi. Ama hey, öyle mi? Trey gerçekten fikrimi sordu mu?

Trey'in boynunun dibinde, gömleğinin üst düğmesini gevşettiği yerde sıcak bir nabız atışı vardı. Arabanın ısınıp ısınmadığını düşürdüm. "Seninle ilk karşılaştığımızda ve Chad'in öldürüldüğünü söylediğimde beni aceleci davranmakla suçlamıştın. Şimdi ise ağıla giren ilk boğaya kuyruğunu takmaya hazırsın."

Elleri direksiyonun etrafında kenetlendi. "Dedi ki, 'Onun aklını başına getirmek için kafasına bir demiryolu kravatı vurmak gerekir. Ve aynen öyle yaptı.'"

"Öfkeyle istemediğim bir şey söylediğim olmuştur. Değil mi?"

"Elbette var. Ama kafaya kravat oldukça spesifik bir şey." Belki de fazla spesifik. "Biri Josh'a tuzak kurmuş olabilir."

Trey kahkahalarla güldü. "Belki de büyükannem . ama, uzanıyorsun ve bu hiç profesyonelce değil."

Bu karnıma bir yumruk gibi indi. "Josh'u mahkum etmeden önce, Olin Riek'i kontrol etmemiz gerektiğini düşünmüyor musun?"

"Gerçekten bir sigorta satıcısının kayıp bir hesap yüzünden birini öldüreceğini mi düşünüyorsun?" Kulağa saçma geliyordu.

Hissetmediğim bir güvenle, "Bence bir kontrol etmeliyiz," dedim.

Tekerlekler otoyoldaki çatlaklara çarptı. Isıyı tekrar ayarladım.

Trey sessizliği sanki bir süredir düşüncelere dalmış gibi bozdu. "Bay Stevens'a bu kadar güvenmenizi sağlayan nedir?"

Savunmacı görünmemeye çalıştım. "O kadar da inançlı değil. Ama onun için ilmiği bağlamak için çok erken."

Sırıttı. "Sanırım yılların kanun uygulama deneyiminden gelen içgüdülerin sana Josh'un masum olduğunu söylüyor."

Küçümsemesinin onu ne kadar yaklaştırdığını bilmiyordu. kafasının arkasına vurmak. Ya da olabileceği konusunda ne kadar endişelendiğimi. "Tamam, bana neden Josh'ın Chad'i öldürmediğini düşündüğünü söyle." Sesi neredeyse özür diler gibiydi.

İçgüdülerim mi? Babam ona inandığı için mi? Bana bile saçma geldi. "Şundan bundan parçalar."

Trey başını eğdi. "O da ne?"

Elimi salladım. "Ardith Nine de böyle söylerdi. Mantıklı bir sonuca varmak için küçük nedenler var demektir."

Başını iki yana salladı.

Gösterge paneline dokundum. "Başka kimin bir sebebi vardı?"

Trey'in cevabımdan hoşlanmadığı belliydi. "Her zaman karısı vardır."

Bunu düşündüm. "Neden Chad'i öldürmek için bu kadar zahmete girsin ki?"

Trey yumruğunu havaya kaldırdı ve bir parmağını çevirdi. "O bir şehir kızı ve ıssızlığın ortasında yaşamaktan bıkmış."

"Boşanabilir."

Bir parmağını daha kaldırdı. "Belki Chad'in bir ilişkisi vardır ve o da buna kızmıştır."

"Tekrar. Boşanma."

Bir parmak daha havaya kalktı. "O tacizci." "Chad mi?"

Trey omuz silkti. "Bazen hiç beklemediğin bir adam olur."

"Öyle bile olsa, neden boşanmıyorsunuz? Bir kocadan kurtulmak için neden bu kadar ayrıntılı bir düzenek kuruyorsunuz?"

Trey bunu düşündü. "Onu daha şüpheli yapan da bu. Bunu kim yaptıysa Chad'den nefret etmiş olmalı. Planlamak ve inşa etmek

makaralar ve vinçlerle kimse görmeden monte etmek tutkuyla yapılan bir şey değildi. Bu, uzun süre demlenmiş bir nefrettir."

"Ve siz Meredith'in bunu yapabileceğini mi düşünüyorsunuz?"

Trey başını salladı. "Pek sayılmaz. Sanırım bu daha çok bir erkeğin işi. Bu yüzden paramı Josh Stevens'a yatırıyorum."

Trey'e arabamı alması için beni adliyeye bırakmasını söyledim. Ogallala'ya kadar iz sürdü ve ben de ailemin evinde durdum. Eğer trafik çevirmesi yapacaksam, birkaç kat daha giysiye ihtiyacım olacaktı.

Mutfağa girdiğimde babamın bacakları yere yayılmış, başı lavabonun altına doğru uzanıyordu. Ayağını dürttüm. "Lavabo sızdırıyor mu?"

Homurdanarak bir boruyu sıktı. "David, Esther'in yüzüğünü lavaboya düşürdü. Günü kurtarıyorum."

David ve Esther, Louise'in çocuklarından ikisiydi. On beş yaşında, iki kızın arasına sıkışmış ve ikizler Zeke ve Mose'dan çok daha küçük olan David'in hobisi kız kardeşlerine sataşmak gibi görünüyordu. "Güzelmış."

Babam lavabonun altından çıktı ve oturdu. Üzerinde gösterişli yeşil bir taş bulunan ucuz bir gümüş yüzüğü havaya kaldırdı. "Davie'nin bunu düşürmek istediğini sanmıyorum. Ama sakardır. Gözyaşları arasında yüzüğün Marcee Bolton'a ait olduğunu ve geri vermezse Esther'in hayatının sona ereceğini anladım."

Babamı ayağa kaldırmak için elimi uzattım. "Josh Stevens hakkında ne biliyorsun?"

Ellerini yıkadı. "İyi bir aileden geliyor. Çoğunlukla içlerine kapanıktırlar; Kara Çorap'ı bilirsin."

Ona bir bulaşık havlusu uzattım. "Onunla Louise bir şey var. Nedir bu?"

Babam benimle göz göze gelmedi. "Onlara sormalısın."

Louise konuşmuyordu. Babam tam bir istiridyeydi. Josh'ı ona soracak kadar iyi tanıımıyordum. Merak etmeye devam etmeliydim. "Josh'un herhangi bir

Chad Mills'i öldürmek için bir nedenin var mı?"

Bu sefer babam bana İsa'ya gelen bakışlarından birini attı. "Hayır."

Babamın söyleyeceğini tahmin ettiğim şey buydu. "Neden onun masum olduğuna bu kadar eminsin?"

Babam havluyu fırın kapağının kulpundan geçirdi.

"O iyi bir adam ve bunu benim kadar siz de ."

Bu hayal kırıklığı karşısında Bill Hardy'nin teklifi oldukça iyi görünüyordu. "Bu eyalet devriyesine ya da mahkemelere yardımcı olmayacak. İtibarımı 'Çünkü babam öyle diyor'a dayandıramam."

Babam bana dördüncü sınıftayken Fransa'yla ilgili raporumu teslim etmediğimde attığı bakışın aynısını attı. Kendimi cüce bir yılandan daha aşağılık hissetmeme neden oldu. "O zaman Chad'i gerçekten kimin öldürdüğünü kendin bulman gerekecek."

Termal iç çamaşırım ve Sorel ayakkabılarımın içine giydiğim iki kat çorap, Ted'in kahverengi şerif şapkası ve en sıcak tutan kış eldivenlerimle isteksizce arabadan ayrıldım ve Milo'nun yanına koştum. Diğer iki ilçe şerifi yakınımnda toplanmıştı.

Spinner County'den Lee Barnett bana doğru bir selam fırlattı. Chester County'den Pete Grainger selamlamak için çenesini eğdi.

Grainger burnunu çekti, ufak tefek bedeninde bir enerji topu vardı. "İki saat veriyorum. Dışarıda durmak için çok soğuk."

Barnett, gözleri kızarmış ve bir tazı gibi şişkin, aynı fikirdeydi. "Bu havada suç işleyen herkes bana kalırsa yoluna devam edebilir."

Karıncalanan burnum daha fazla aynı fikirde olamazdı. Ama bir kadın ve grubun acemisi olarak, Sandhills cesaretimi kanıtlamam gerekiyordu. "Beni nerede istersin Milo?"

Grainger ve Barnett bir şey söylemedi. Dört çeker ilçe şerif araçlarına döndüler.

Milo yolun kenarındaki eski karların üzerine bir tutam tütün tükürdü. "Neden homurdanıyorlar anlamıyorum. Kamyonlarının içine sıkışmış olacaklar. Kısa çöpü çeken biziz."

Başımı salladım ve Grainger doğruya, Barnett batıya doğru araçlarını çalıştırıp uzaklaşmalarını imrenerek izledim.

Ben kahverengi kayak şapkasını takarken, Milo bej rengi keçe kovboy şapkasını tercih etti. Yanakları ve burnu, kırık damarları maviyle vurgulanmış neşeli bir bahçe cücesi gibi parlıyordu. "Broncomla buraya yerleşeceğiz ve bize işaret verene kadar bekleyeceğiz."

Milo'nun rölantide çalışan Bronco'sunda oturup Grainger ya da Barnett'in radarlarına biri girdiğinde bizi uyarmasını bekledik.

"Akademide sana nasıl davrandılar?" Milo biraz ısındıktan sonra sordu.

Eğitmenlerin itip kaktığı ve bize tüm kötü adamlarla nasıl başa çıkacağımızı öğrettiği altı haftalık bir eğitim ve dehşet dönemi geçirmiştım. "Çok şey öğrendim ama muhtemelen yeterli değil."

Başını salladı. "Tecrübenin yerini hiçbir şey tutamaz. Ateş etme/etmeme eğitimi nasıl yaptın?"

Zar zor itiraf etmekten nefret ediyordum. Çekme konusundaki isteksizliğim tetik eğitmenleri endişelendirdi. "Pasifistler tarafından yetiştirildim, bu yüzden silahlar hakkında çılgın kuzenim Bart gibi hissediyorum. Nerede olduğunu bilmek her zaman iyidir ve emniyeti açık tutmak en iyisidir."

Milo kahkahalarla güldü. "Biliyorum Bart. Bu doğru." Beni rahat bırakmadı. "Onu kalçada taşımak ilk başta rahatsız hissettiriyor. Hırlayan bir Rottweiler gibi, ama alışacaksın."

Bu tür bir yakınlık istediğimden emin değildim. Konuyu değiştirdim. "PIT eğitiminde harikaydım." Takip müdahale teknikleri. Kaçan bir şüphelinin arabasını durdurmak için birkaç numara kullanmamız konusunda bizi eğittiler.

Milo güldü. "Herkes bu konuda iyidir. Bu arabaların içinde oynamaktır."

Barnett mikrofonunu tuşladı. "Burada pek bir şey olmuyor; belki de bir şerif yardımcısı hakkında konuşmalıyız."

Grainger söze girdi, "Yakında birini işe almamız gerekiyor. Karım ve ben ay sonunda çocukları Cancun'a götüreceğiz. İki haftam var ve çocuklar güzel bir tatili hak ediyor."

Milo mikrofona uzanırken homurdandı. "Denemediğimizden değil."

Bir şerif yardımcısı şerifin tüm sertifikalarına ihtiyaç duyduğundan, onları bulmak kolay değildi. Dört şerif, her ilçede hafta sonları dönüşümlü olarak bir şerif yardımcısı tutmayı ve hepimize her ay boş bir hafta sonu vermeyi planladı.

Barnett, "Peki ya Conner?" dedi.

Yüzüm seğirmedi ama içim sıkıştı. Grand County'de isteyeceğim son şey Ted'in benim için çalışmasıydı.

Grainger, "Ben buna varım," dedi.

Milo mikrofonu tuşladı. "Bu Meksika gezinizde size yardımcı olmaz. Ted'in durumu pek iyi değil." En azından bu vardı.

Barnett, "Kurşun yaralarının iyileşmesi o kadar uzun sürmez," diye homurdandı. Grainger araya girdi. "Zaten yürüyor."

Benim düşünceme göre, metresinin yatağına girdiği için bir suça karışan ve bu iyiliği yüzünden vurulan bir şerif, bir yıl içinde vekil olarak işe alınmamalıdır. Bu kooperatifteki iyi çocuklar bunu aynı şekilde görmeyebilir. Hemen bir şerif yardımcısı işe almam gerekiyordu.

Radyo sustu ve Milo ile ben sonraki yarım saat boyunca torunları hakkında konuştuk.

Grainger telsizle haber vermeden önce birkaç araba yanımızdan vızır vızır geçti. "Gri Ford

Taurus. Saatte 803 mil hızla gidiyor."

Milo kovboy şapkasını kaptı ve kafasına geçirdi. "Lez git."

Işıklarını yaktı. Kamyonet kenara çekildi ve Milo çenesini bana doğru salladı. "Sen önden git."

Şoförü tanıyordum ve Milo bana hırlayana kadar kendime güvenerek yürüdüm. "Akademide sana bunu mu öğrettiler?"

"Ama bu kardeşlerimin bir arkadaşı."

Milo'nun yüzü sertleşti. "İngiltere kraliçesi bile olsa umurumda değil. Protokole uyun. Eğitiminize güvenmeyi öğrenin."

Azarlanmış bir halde arabanın yanına yaklaştım. Yolun kenarında ölürsem ve arabayı teşhis etmeleri gerekirse diye parmak izlerimin alındığından emin olmak için bir elimi bagajın üzerine koydum. Omuzlarından herhangi birinin koltuğun altına bir şey soktuğunu veya belki de bir silah aldığını gösterecek şekilde eğilmediğinden emin olmak için gözümü Tuff'tan ayırmadım. Yaklaşarak arka koltukta yolcu ya da kaçak mal olup olmadığını kontrol ettim. Sonunda, sürücü kapısına yeterince yakın durdum, böylece kapıyı açıp beni yere düşüremezdi, ama sağ kalçam yeterince uzakta olduğu için silahıma uzanamazdı.

Şoför camından konuştum. "Nasılsın, Tuff. Sigorta ve ehliyet belgelerine ihtiyacım var."

Bana sıırıttı. "Vay canına. Çoktan devraldığını bilmiyordum. Üniformanın içinde iyi görünüyorsun."

İkiz kardeşlerimin arkadaşı olması onu durumdan kurtarmaya yetmedi. "Ehliyet."

Yüzündeki güneş ışığı bulutlandı. "Bir uyarıya ne dersin?"

Yanağıma buz kristalleri püskürten bir rüzgârdan kaçmak için başımı yana eğdim. "Peki ya ehliyetiniz?"

Ayağa kalktı ve cüzdanını çıkardı, ehliyeti çıkardı ve bana uzattı. "Ruhsat ve sigorta," diye sordum.

Dokümanlarını sistemden geçirirken onu on dakika beklettikten sonra da tavırları düzelmedi. Sinirlenmekte haklıydı çünkü bu onun puanlarının geri kalanını kullanacaktı. Ehliyetini, ruhsatını ve ceza makbuzunu uyuşmuş parmaklarımdan kaptı ve "iyi günler" bile demeden camını kapattı.

Kendimi Milo'nun Bronco'suna geri attım ve ısıtıcının önünde toplandım.

Başını salladı. "Gördün mü? Pek bir şey yok. Ama şimdi ciddi bir şekilde başlıyor." "Ne başlıyor?"

Bir Mountain Dew kutusunun içine tükürdü. "Geri adım atıyorsun Kate Fox'tan Şerife."

Başımı salladım. "Böyle bir şey . Herkes beni tanıyor."

Bana *bakarız* kafasını eğdi ve ben de bıraktım.

Birkaç kez daha hız molası verdik. Milo, rutini uyguladığımdan memnun görünüyordu ve Bronco'nun sıcaklığında kaldı. Duraklardan ikisi Grand County'den tanıdığım insanlardı. Tuff'tan biraz daha iyi karşıladılar ama ikisi de bana hayal kırıklığıyla baktı.

Barnett telsizden seslendiğinde kapıyı zar zor kapattım. "Şüpheli araç. Son model Chevy Malibu, paslanmış beyaz."

Milo cevap verdi, "Hız mı?"

Barnett: "Hayır. Kızılderili. Garip görünüyor."

Milo bana mahcup bir bakış attı ve hiçbir şey söylemedi. Arabayı durdurduk ve Milo Bronco'dan inip otoyolun kenarında rölantide duran arabaya yaklaştı.

Eski arabanın içindeki adam otuz yaşlarında göstermiyordu. Evraklarını açık penceresinden uzatmaya hazırdı. ama ne aradığımı bilmiyordum. Plakası, Grand'in kuzeybatı komşusu olan ve Güney Dakota sınırına kadar uzanan Spinner County'den olduğunu gösteriyordu.

Bana beyaz, düzgün dişleriyle gergin bir gülümseme verdi. "Durak ne için?"

Milo öne çıktı. "Rutin trafik durdurması."

Adamın yüzü şüpheli bir sırıtışa büründü. "İrksal profillemeye değil mi?"

Milo bunu elinin tersiyle itti. "Herkesi kenara çekiyoruz. Ehliyet ve kontrolü gibi şeyler." Milo belgeleri elimden aldı.

Elini. "Bunları alıp hemen döneceğim."

Arabanın yanında durdum, Sorel ayakkabılarım ve Ted'in şapkası yanaklarımı koruduğu için şükreliyordum. "Spinner County'nin neresindensin?"

Ön camdan dışarı baktı. "Kuzey. Sınırdan. Rez."

Bu tavrından dolayı onu suçlayamazdım. "Çorak Topraklar mı? Seni buraya getiren nedir?" Konuştuğum için pişman oldum. Sadece havadan sudan konuşmaya çalışırken onu sorguya çekiyormuşum gibi gelmişti. Belki de beynim donarak aptal bir çamura dönüşüyordu.

Bir an cevap vermedi. Sonra bana baktı. "Gerçekten mi? Antelope County'de bir iş görüşmesine gidiyordum."

"Oh?" Sıradan olmaya çalıştım. "Ne tür bir iş yapıyorsun?" Sesim hâlâ şüpheliyi sorgulayan bir polis gibi çıkıyordu.

Bundan hoşlanmıyordu. Zorlukla kontrol altına alınmış bir düşmanlıkla, "Şeriflik için atanacaktım," dedi.

Antelope ilçesinin mevcut şerifi hazineye para geçirmekle suçlanmıştı. Eyalet çapında bir skandal olmuştu. Elimi uzattım. "Tanıştığımıza memnun oldum. Ben Kate Fox. Grand County şerifi olarak yeni yemin ettim. Etrafta başka bir aceminin olması iyi olacak."

Tekrar ön cama döndü. "Ben olmayacağım. İş alamadım."

Buzparamparça olmadan önce elimi cebime geri soktum.

Rüzgar. "Bunu duyduğuma üzüldüm." Milo'yu kontrol etmek için döndüm. Mikrofonu ağzına dayamış, sıcak Bronco'nun içinde oturuyordu.

"Akademiden geçtin mi?" Başını salladı.

"Sertifikalı mı?"

Bizim konuşma aldı a daha fazla ilginç dön
önce Milo döndü. Kyle Red Owl'a kâğıtlarını uzattı.

"İyi günler dilerim."

Hepsi bu kadar mı? Kyle başıyla onayladı ve belgeleri aldı. Elimi tekrar onun arabasına attım ve o da elimi sıktı. "Sizinle tanıştığımıza çok memnun oldum."

Yüzüne hafif bir gülümseme yayıldı. "Aynen öyle." Camını açtı, flaşörünü yaktı ve otoyola çıktı.

"Pekâlâ," dedi Milo ve Bronco'ya geri dönüş yolunu açtı.

Bu sırada dudaklarım uyuşmuştu ve gülümsedim mi yoksa yüzüm bir ölüm maskesine mi benziyordu anlayamıyordum. Soğuk botlarımın ve çoraplarımın içine işlemişti ve parmaklarım mecbur kalsam bile bilet yazamayacak durumdaydı.

Statik sesler havayı tırmaladı ve Barnett'in siniri telsizden yayıldı. "Bu saçmalık. Geri dönüyoruz."

Milo bana sırtıttı. "Yakında iptal edeceklerini biliyordum. Yapamazdık Bilirsin işte. Ben yaşlı bir adamım ve sen bir adam değilsin." Milo mikrofonu aldı. "Siz iki yumuşak başlısınız. Son bir mola vereceğiz ve buna iyi diyeceğiz."

Barnett mikrofonu tuşladı. "İsterseniz bütün gün bir tane daha yapın. İşimiz bitti."

Milo bana göz kırptı ve mikrofonu yüzüne tuttu. "10-4."

Çok beklememize gerek kalmadı. Doğudaki tepeden altın rengi bir Monte Carlo fırladı, onu turkuaz bir araba izledi. Milo farlarını yaktı ve kenara çektiler.

Prosedürü takip ettim. El bagajda, arkadan yaklaş, arka koltuğu kontrol et.

Earl camı indirirken ben de cama yaklaştım. Kokuyu alınca geri çekildim. Ya misk sıçanlarının derisini yüzüyordu ya da bir yıldır duş almamıştı. Keskin esinti bile ölü sıçanın kalıcı kokusunu silememişti.

Earl camı indirmeden önce konuşmaya başladı. "Hız sınırını aşmadığımı biliyorum. Bu eski araba elli beşten hızlı gitmiyor bile."

Bir kaşımı kaldırdım. "Bunun doğru olmadığını biliyorum. Ama standart bir durdurma yapıyoruz. Herkesi kontrol ediyoruz."

Newt arabasından çıktı. Sol gözünün etrafında siyah bir çürük vardı.

Elimi kaldırdım. "Arabana geri dönmen gerekecek, Newt."

Durdu ama arabasına dönmedi. "Uyuşturucu kontrolü mü yapıyorsun? Çünkü buranın uyuşturucu sokağı olduğunu biliyorum. İnsanlar buradan sürekli marihuana taşıyor."

Earl Newt'e uyarıcı bir tıslama gönderdi. "Kapa çeneni, igit. Ağzını açarsan bizi katır sanırlar."

Newt'in ağzı açık kaldı. "Asla yapmayacağız."

Earl bana gülümsedi, dişleri margarin rengindeydi. "Kardeşimin kusuruna bakma. Çoğu zaman neden bahsettiğini bile bilmiyor."

Arka koltuğun envanterini çıkardım. Birkaç hantal siyah çöp torbası, plastiğinin bir tarafı kırılmış bir çocuk araba koltuğu, yarılmış bir yığın paslı demir boru, yel değirmeni için kırık bir vantuz çubuğu gibi görünen bir şey, yığınla kağıt, bir VCR oynatıcı ve 1995 dolaylarında kutu gibi bir bilgisayar monitörü. "Bugün nerelerdediniz çocuklar?"

Earl profesyonel bir tavır takındı. "İş yapıyorduk."

Başımı salladım. "Hurdacılık işi mi?"

Earl gücenmiş görünüyordu. "Geri dönüşüm."

Newt öne doğru eğildi. "Yeni terim yeniden kullanım."

Dayanamadım. "Bu ne yapıyorsun?"

Newt arka koltuğa göz gezdirerek hurdaları inceledi. "İşte orada, iyi çelik ve demir var. Bunları Ogallala'ya götürüp nakit para karşılığında satabiliriz. Bunların çoğu fazla para etmez ama yine de belli olmaz. Yapacağımız anlaşmaya göre hepsini senin elinden alacağız."

Earl kaşlarını çatarak Newt'e baktı. "İnsanlar sahip oldukları hazinelerin farkında değiller."

Gerçekten de değerli bir hizmet veriyorlardı. Belki sadece başkalarının evlerindeki çöpleri kendi çiftliklerine taşıyorlardı ama en azından çöpler tek bir yerde toplanmıştı. "Bu sefer çatıya bir şey bağlamadığınızı gördüğüme sevindim."

Earl başını salladı. "Dersimizi aldık, orası kesin."

Newt de . "O merdiveni kaybetmek gerçekten utanç verici olurdu. Kolay olmadı ve bizim için kullanışlı olacak."

Earl Newt'e tekrar tısladı, "Kapa çeneni."

Kolumu açık pencerenin kenarına dayadım ve kokuyu duyunca geri çekildim. "zordu da ne demek?"

Earl kıkırdadı. "Bir şey demek istemedi. Bilirsin işte, hepsi çöp. İnsanların barakalarını temizliyoruz ve bu zor bir iş."

Newt uzandı ve Earl'ü itti. "Bu bir barakadan gelmedi ve sen de bunu biliyorsun."

Earl homurdandı, "Kapa çeneni."

Newt Earl'ü tekrar itti. "Bunu bir çöplüğün dibinden çıkarmak zorunda kaldık."

Her ne kadar hükümet son zamanlarda bu konuda kısıtlamalara gitmiş olsa da, nesiller boyunca her Sandhills çiftliğinin kendi çöplüğü vardı. Herhangi bir ihtiyarın çiftliğine gidip bir çöp yığını oluşturması kulağa korkunç geliyor, ancak işler bu şekilde yürümüyordu. Çiftçiler genellikle bir patlak seçerlerdi. Burası açıkta kalan ham bir kum parçasıydı. Aralıksız esen rüzgarla birlikte küçük bir yara izi kum tepesine dönüşebilir ve arazinin büyük bir kısmı açık kum çölü haline gelene kadar artan bir hızla aşınabilirdi. Bir çiftçi, küçük bir alana lastikler, eski aletler, hatta bir araba veya çiftlik aleti atarak bunu başlamadan durdurabilirdi. Bu, kumu stabilize ediyor ve erozyonun yayılmasını engelliyordu. Artık çiftlik sahibinin dev bir kum havuzu yerine küçük bir çöplüğü, özel bir çöp sahası vardı ve çevredeki tepeler çim örtüsünü koruyordu.

"Birinin çöplüğünü mü kazıyordun?" Newt'e sordum. Earl

Newt'e kötü kötü baktı. "Hayır efendim. Kazmıyorduk."

Newt omuz silkti. "Zaten oradaydık, büyük bir mesele gibi görünmüyor."

Earl başını yasladı. "Bezelye beyinli."

Neredeyse Earl kadar ben de Newt'e sinirlenmiştim. Kardeşleri temizlemek, onları yollarına göndermek ve kendimi geri almak istedim.

arabama kadar geldi. "Birinin kulübesini temizledin ve eve dönerken çöplüğünde mi durdun?"

Newt sorumu kabul etti. "Eşyalarını istemiyorlar, yoksa çöplükte bırakmazlardı."

"Ve merdiveni buldun mu?" Ben sordum.

Earl başını kaldırıp bakmadı, sadece başını direksiyona sürttü.

Newt başını salladı. "Çok iyi bir merdiven."

O anda önemsediğim tek şey burnum yüzümden donup ayaklarımın dibine düşmeden rüzgârdan kurtulmaktı.

"Pekala, çocuklar. Benimle üçüncü vuruşunuzu yapıyorsunuz.

Kendinize çeki düzen verin. Başkalarının arazisinde avlanmak yok, çöplükleri karıştırmak yok. Güvenli tarafta olmak için, arabanızın tavanına hurda bağlamayın. Hız yapma-"

Earl kendini koltuğuna geri attı. "Asla." "Bu çok iyi.

Böyle devam et."

Arabayla uzaklaşmalarını bekledim. Newt geçip gittiğinde, Sinyal lambasından yararlanmadan otoyola çıkarken, arka koltuğuna baktım. Doğru görmediğimden eminim ama Dell logolu bir yığın kutu gibi görünüyordu. Ve hiç açılmamış gibiydiler.

16

Ben aceleyle eve girdiğimde Louise ve annem mutfaktaki piknik masasında oturuyorlardı. Paltomu çıkardım ve Smith Wesson'ımı kilerin üst rafındaki silah kasasına kilitledim. Yaklaşık bir ay boyunca çok sıcak bir duşun altında durmak istiyordum ve belki o zaman kanım yeniden hareket etmeye başlardı.

Annemin derin bir yas halindeyken yaptığı ağır çaydanlık, baykuş motifiyle boyadığı ağır fincanlarla birlikte aralarında duruyordu. Bu takımı yılda en az bir kez getirirdi.

Görmezden , zaten üzgün hissediyordum.

Louise kırmızı çerçevele gözlerini bana çevirdi. "Otur ve bizimle bir fincan çay iç."

İlk kez, sıcak demlemenin yanında şekerli ikramlar yoktu. Tereddüt ettim, içimde bir suçluluk hissettim. Annem yanında başka bir kızının biraz rahatlayabilirdi. Louise her zaman bir beden rahatsızlığı için aileyi savunurdu. Ama bu tür bir buluşma beni bütün gün başarıyla görmezden geldiğim gri kaybın içine çekmekten başka bir işe yaramayacaktı.

Kollarıma sarıldım. "Ben duş alacağım."

Annem başını salladı, gri bukleleri ince sırtından aşağı yukarı kayıyordu. Elimi omzuna koydum ve sıktım. Hangi kelimeler

sürekli acıyla sızan yarayı iyileştirebilir miydi?

geçerken elimi Louise'in başının üzerinden kaydardım.

İç çekti. "Bazen ailene sırtını dayasan ölmezsin."

Beni öldürmek mi? Muhtemelen hayır, ama kasvetli anılar içinde oturmak yardımcı olmazdı. Mutfaktan oturma odasına doğru yürüdüm.

Ruth, David ve Esther ekrandan gelen mavi tonlarla aydınlanan karanlıkta otururken, iki sarışın ve açık saçık giyimli yirmili yaşlardaki kız televizyonda tartışıyordu.

Ruth kanepede uzandığı yerden doğruldu. "Hey, Kate."

Tavanda bir gümbürtü ve ardından kıkırdamalar bana ikizlerin üst katta kaos yarattığını söyledi. Erkeklerin odasındaymışlar gibi geldi, belki de eşyalarımı karıştırmamışlardır. Belki de.

Bir saniye olmasını umduğum bir süre için durdum. "Gelecek hafta Chester County için hazır mısınız?"

Ruth kemiksiz bir kamburluğa büründü. "Koç bizi rüzgar sprintleriyle öldürüyor."

Merdivenlere doğru ilerledim. "Muhtemelen iyi bir fikir. Bu Bosch ikizleri bütün takımı yere serebilir."

David gözlerini televizyondan ayırmadı. "Kaç tane olduğu önemli değil Hodgekiss kızları Chester County'yi yenemeyecek. Böyle bir şey olmayacak."

Ruth zar zor bir karşılık verdi. "Kapa çeneni. Boscheler bu yaz şişmanladı. Eskisi kadar iyi değiller."

Bir ayağım ilk merdivendeydi, kaçmaya hazırdım. "Güzel. Şans. Eğer maça geleceğim."

Ruth kalkmadan önce merdivenleri yaralamıştım. Kafamı çocukların odasına soktum. "Hey, küçük dostlar. N?"

Mose ve Zeke yataklardan battaniyeleri kaldırmış, destansı bir çadır kurma aşamasındaydılar. Mırıldanarak merhaba demeyi başardılar,

Yaşlı bir teyzeyle uğraşamayacak kadar görevleriyle meşguller. Benim için yeterli.

Odama girdiğimde Ruth yatağımın üzerinde yüzüstü uzanmıştı bile. En fazla dokuz ay önce, kendi evimde kendi odamın olduğu günleri düşündüm. Sadece ben ve eski boksörüm Boomer'ın olduğu bütün akşamlar vardı. Carly buraya taşındıktan sonra bile kolayca yalnız kalabiliyordum.

Babası Brian öldüğünde Carly on dört yaşındaydı. Louise ve Norm'un Carly'nin yaşlarında çocukları olduğu için hepimiz en iyi planın Carly'nin onların yanına taşınması olduğunu düşünmüştük. Bu işe yaramamıştı ve Carly'yi seve seve almıştım. Ted'den asla tam anlamıyla nefret edemeyecektim çünkü Carly'yi evimize kabul etmiş ve bizimle yaşamasından keyif alıyor gibi görünüyordu.

Carly Kasırgası'na rağmen, tutkusu ve çoğu zaman patlayıcı enerjisiyle Frog Creek benim sığınağım olmuştu. Grand Central Fox aynı hissi vermiyordu.

Kahverengi gömleğimin açtım ve omuz silkerek çıkardım. Pantolonumu çıkardım.

"nefret ediyorum." Ruth sırt üstü yuvarlandı ve gözlerini tavana dikti.

Uzun iç çamaşırlarımı ve yün çoraplarımı çıkarma düşüncesi içimi ürpertti. Odamı her yeğenimle paylaşmak zorunda kalabilirdim ama tüm benliğimi vermek zorunda değildim.

Ruth sessizliğimi fark etmedi. "Yani, evet, hepimiz Glenda'yı özlüyoruz. Ölümü falan tam bir trajedi. Ama her yıl bu üzüntü olayını yapmak gerçekten berbat bir şey."

Ruth, Louise'in ritüellere olan derin bağlılığını miras almadı. Elbette tüm yeğenlerimi seviyordum ama bazılarını diğerlerinden daha çok seviyordum. "Her yıl bir gün büyükannen ve annen sevdiğimiz birinin kaybını hatırlamak ve yasını tutmak için zaman ayırıyor. Bunu o kadar da kötü bir şey olarak görmüyorum."

Ruth bana ihanet dolu bir bakış fırlattı. Belli ki yetişkinlerin tarafını beklemiyordu.

Sanki hızlı soyunmada dünya şampiyonluğu için yarışıyor muşum gibi, son katmanı da attım, kabarık bornozumu üzerime sardım ve banyoya doğru yola koyuldum.

Ruth doğrulup oturdu. "Gerçekten kimin için üzülüyorum biliyor musun? Carly için."

Evet. Ben de öyle. Carly annesini kaybetmiş, iki yıl sonra da babası ölmüştü. Büyükbabası öldürüldüğünde kendini yeni yeni toparlıyordu. Şimdi de kim bilir nerede, aptalca gizemli bir görevdeydi.

Buzum çözülüp cildim pembeleştiğinde, Ruth televizyondaki kedi dövüşüne geri dönmüştü.

Annem ve Louise hâlâ mutfakta oturuyorlardı ve Diane de babamın dizüstü bilgisayarını aracılığıyla onlara katılmıştı. Ekranın önünden geçtim ve el salladım. "Merhaba, Diane."

Bana kaşlarını çatı. "Kapüşonlu mu? Ne, misin sen?" Dilimi ona doğru uzattım.

Gözlerini devirdi. "Güzelmış. May'in göl evine ne zaman taşıniyorsun?"

Annem şaşkın gözlerini bana çevirdi. Louise bankta döndü ve üzerime atladı. "Bana söylememiştin. Orası senin için mükemmel bir yer olurdu."

Annem hiçbir şey söylemeden beni izledi.

Mutfak kapısının yanındaki kancadan kanvas ahır paltomu çektim. "Gitmem gerek."

"Seni korkak," dedi Diane.

Louise sanki Diane'i gerçekten tokatlamak istiyormuş gibi masaya vurdu. "Çocuklarım yan odada. Lütfen konuşun."

Diane kıs kıs güldü. ", sıkı göt."

Louise yumruk yemiş gibi geri çekildi. "Buna hiç gerek yoktu."

Paltomun fermuarını çektim ve nemli saçlarımı eğreti bir topuz yaptım. Parlak mor ve kırmızı yün bir şapka askıların üzerindeki rafın üzerine devrildi ve ona uzandım.

Diane Louise'i yemlemeye devam ederken ben de başımdaki şapkayı çekiştirdim ve donmasını önlemek için saçlarımı . Annem kupasını göğsüne yakın tutuyordu. Kız kardeşlerimi izlerken dudaklarında belli belirsiz bir gülümseme belirdi.

Kapı koluna uzandım ve Diane'in sesi kafamın arkasına çarptı. "Hayır, yapamazsın. Bana May'in evini alacağını söyleyene kadar gidemezsin."

Annem gülümsemesini kaybetti ve yüzünde hiçbir ifade olmadan bana baktı.

Louise piknik bankından kalktı ve kolumdan tutarak beni bilgisayar ekranının önünde durmam için geri çekti. "Ona Ted'i unutmasının zamanı geldiğini söyle."

Diane güldü. "Tanrı aşkına Louise, bırak onu." Louise bırakmadı. Paltomu avuçladı.

Diane iç çekti. "Erkek , Kate. Tanrı aşkına, senin psikoloji var."

Louise'in nefesi kesildi ve yemin ederim annem gülmemek için çayını yudumladı.

Diane'in CEO'luk büyüğü harekete geçmişti ve ben de buna izin verdim. "Biliyorsun

kontrolü ele almalısın. Kendi evini al. Birleriyle yat. Belki bir köpek bile alırsın."

Louise beni bıraktı. Ellerini kalçalarının üzerine koydu. "İşte bu kadar. Şimdi yüzüne kapatıyorum. Çocuklarımla önünde böyle konuşamazsın."

Annem elini klavyenin üzerine koyarak Louise'in Diane'i sonsuzluğa bıraktım. Kapıya doğru koştum ve dışarı çıkarken annemin göz kırpışını yakaladım.

Görevde olmadığım için silahımı kilitli bıraktım ve 1973 model Ranchero'm Elvis'i tercih ettim. Adliyeye giderken fazla vücut ısıyı kaybetmedim. Adliyeden hantal bir tahta sandalye sipariş ettim.

toplantı odasına götürdüm ve ofisime sürükledim, kapıyı kapattım, kaloriferi açtım ve seramik ısıtıcıyı turbo moduna ayarladım. Ortalık hâlâ darmadağın edilmiş bir suç mahalli havasındaydı ama dosyalama ve düzeltme işleriyle uğraşacak enerjim yoktu.

Komiser koltuğunun sert tahtasına gömüldüm. Bu korkunç yıldönümünde, annem ve kız kardeşlerim Glenda'nın ölümünü anmak için her zaman garip bir anma töreni düzenlerdi. Louise gibi olsaydım, ağlayabilir, dua edebilir, hatta annemin mutfağında oturabilirdim. Tüm duyguların bir kompost yığını gibi yanmasına ve erimesine izin vermek yerine, kendini ters yüz etme yeteneğini kıskanırdım.

Eğer yapabilseydim, Glenda'dan özür dilerdim. Bana sevgili kızını bırakmıştı. Ve ben başarısız olmuştum. Carly dışarıda bir yerdeydi. Yalnızdı, belki de bir çeşit tehlike içindeydi.

Carly'yi kendime çekmek için can atıyordum. O gün genellikle birlikte kanepeye kıvrılır ve film izlerdik. Bazen *hüzünlü* bir aşk filmi ama genellikle Salak ile Avanak gibi *aptal* bir ergen filmi. Onlardan nefret ederdim. Ama Carly'ye yakın olmayı seviyordum.

Kalbimle dayanışma içindeymiş gibi yumruklarımı sıktım. Bıraktım ve bilgisayarımı açtım. Çok özlediğim iki insanın kaybından dikkatimi dağıtacak herhangi bir şey.

Google'da "demiryolu kazaları" diye ve görmek isteyeceğimden çok daha fazla arabanın geçitlerde parçalandığı sahneler buldum. "Demiryolu suçları" yazınca da birkaç cinayet çıktı ama çoğunlukla demiryollarında yaşayanlar ya da onları avlayanlar tarafından işlenmiş.

Bir makale dikkatimi çekti ve trenlerdeki hırsızlıklar hakkında okumak istediğim için tıkladım. Masamın kenarındaki dava dosyasına uzandım ve karıştırdım. BNSF müfettişinin kartvizitini buldum ve demiryolu güvenlik görevlisinin numarasını tuşladım. Saate bir göz attım. Çok geç değildi.

"Burke." Cevap verdi, tamamen işle ilgiliydi.

Onun işaretini aldım. "Kate Fox, Grand County şerifi. Nebraska'da."

Durakladı. "Nebraska mı? Bu kafa kesme olayı mı?" Sanki bir arabanın içindeymiş de radyo haber yayını yapıyormuş gibiydi.

Onayladım, konuşmak için uygun bir zaman olup olmadığını sordum ve evet deyince başladım. "Tren soygunları hakkında bana ne söyleyebilirsin?"

Güldü. "Geçmiş Wild Bunch'a mı dayanıyor?"

"Ben biraz daha çağdaş düşünüyordum. Bu cinayet için bir neden bulmaya çalışıyorum."

Radyo kapandı. "İnsanların şüphelendiğinden daha fazla kayıp var."

Clete olası bir sebep olarak hırsızlıktan bahsetmemiştii. "Ne tür bir kayıp?"

Hmmm dedi. "Çoğunlukla konteyner arabalarından gelen mallar."

"Birisi konteyner vagonlarından nasıl hırsızlık yapabilir?" "Birçok hırsızlık olayı yoğun demiryolu gerçekleşiyor. Bazı yerlerde görürsünüz

New Jersey ve Pennsylvania gibi. Temel olarak, kişi arabaya tırmanır, içeri girer ve eşyaları dışarı atar. Eğer bir çeteye sahiplerse, eşyaları taşımak için yerde bir suç ortakları vardır. Eğer tek başlarına iseler, elbette bu kadar çok şey yanlarına kalmıyor."

"Ne tür şeyler çalışıyorlar?"

Bir şeyler yudumladı ve telefona doğru höpürdetti. "Her şey olabilir. Demiryollarında onlara vagonlarda ne olduğunu söyleyen içeriden birileri olmadıkça, vur kaç yaparlar. Elli kiloluk pirinç çuvallarından oluşan bir konteynır bulabilirler ya da mikrodalgalar veya akıllı telefonlarla turnayı gözünden vurabilirler."

Louise'in Chad'in basketbolcu çocuklarına harika hediyeler verdiğini söylediğini hatırlayarak parmaklarımın arasından bir kalem geçirdim. "Buradan bir sürü kömür taşıyorlar ama bu raylardan başka ne geçiyor?"

"Aklınıza gelebilecek hemen her şey. Demiryolu büyük bir kara köprüsüdür. Eskiden gemiler Avrupa'dan Asya'ya ya da başka bir yere gitmek Panama Kanalı'ndan geçerlerdi. Ancak gemiler daha büyük ya da trafik çok yoğun ve şu an için bir kıyıda yük boşaltmak, konteynerleri demiryoluna bağlamak daha ucuz ve daha hızlı.

raylardan geçirin, ülkenin diğer ucuna götürün ve diğer taraftaki bir gemiye yükleyin."

Victoria's Secret için bir sipariş formu olduğunu fark etmeden önce Ted'in eski postasından gelen bir zarfın arkasını karaladım. Sanki bir örümcekmiş gibi elimi ondan çektim. Zarfı sardım ve fırlattım. "Arabalar, kurcalanmadıklarından emin için ne sıklıkla denetleniyor?"

Kıkırdadı. "Öyle değiller."

"O zaman bir hırsızlığın nerede gerçekleştiğini nasıl tespit edebilirsiniz?" "Onları suçüstü yakalamadığınız sürece, bunu gerçekten yapamazsınız."

"Bu pek akıllıca bir sistem gibi görünmüyor."

Gürleyen kahkahası telefonu kulağımdan çekmeme neden oldu. "Bazen şansın yaver gider. Needles'ın dışındaki çölde olanlar gibi."

Bekledim ve devam etmeyince "Ne oldu?" diye sordum.

"Ah, . Az önce garaj yoluma girdim ve iki yaşındaki çocuğum uyuşturucu almış bir teriyer gibi el sallıyor."

Bir ailesi, eve gereken bir hayatı vardı. Gecesine devam etmesine izin vermeliydim.

"Aslında bir çete vardı. Adamlardan biri demiryolunda çalışıyordu, bu yüzden tekerlek raporları dedikleri manifestoları ele geçirmişti. Yani hangi trenin ne taşıdığını biliyordu. Bir otoyol kavşağında raylara bir sürü moloz attılar ve tren acil duruma geçip durdu. Sonra üç adam ayağa fırladı ve kamyonetin arkasını yükleyen diğerlerine bir şeyler atmaya başladı ve beş dakika içinde bir ton büyük ekranla kaçtılar."

"Yakalandılar mı?"

Arabanın camına vuran küçük eller gibi gümbürtüler ve mutlu bir bebek sesinin bağırışları telefonun içinde kıpırdandı. "Evet. Hey, . *Saunders, BNSF'ye karşı*. Geçen hafta mahkemeye çıktılar."

. "Başka bir şey var mı?"

Sesi hafiflemişti, sanki gülümsüyordu. "Demiryolcunun bir vagonu kurcaladığı ve yolun aşağısında bir yan hatta bırakmak zorunda kaldıkları bir vaka duydum. Böylece hırsızların malları çalmak için daha fazla zamanı olmuş, çünkü vagon tamir edilene ya da başka bir tren gelip onu kadar orada beklemek zorunda kalmış."

Çocuğuna dişlek bir sırıtışla bakan genç bir baba hayal ettim. "Teşekkürler, Burke."

"Emin olabilirsin. Daha fazlasına ihtiyacınız olursa yarın arayın."

BNSF'deki hırsızlıkları düşündüm, ama kısa sürede zihnim demiryolundan uzaklaştı ve bilgisayar ekranıma baktım, sessizlik üzerime kapandı. Glenda'nın ciyaklayan Carly'yi sırtında zıplattığı, annemin arka bahçesinde dörtmala koşturduğu görüntüleri bir kenara ittim. İkisi birbirlerine tapıyorlardı ve ben ikisini de o kadar çok özlemiştim ki kemiklerim ağrıyordu.

Saunders v. BNSF davasını ve mahkeme tutanaklarıyla ödüllendirildim; dikkatimi dağıtmak ve somut bir şeyler öğrenmek için bu tutanakları inceledim.

Burke benim için en önemli noktalara değindi. Bu çete, her biri yaklaşık 3.000 dolar değerinde kırk beş adet 52 inç Sony HDTV çalmıştı. Ama yakalanmışlardı ve hapse gireceklerdi. Burke'ün söylediği gibi başarılı olsalardı, işin içinde büyük para olduğunu anlamak için matematik dehası olmaya gerek yoktu.

Raporu okumayı bitirdiğimde, muhtemelen uykuya dalabilecek ve bu korkunç günü bir yıl daha sona erdirebilecek kadar yorgun hissediyordum.

Ayağa kalktım, ahşap sandalyenin ayaklarının fayansa sürtünmesi omurgamı ürpertti. Telefonuma uzandım. Parmaklarım üzerine kapandığında şingirdadı. Daha 714 alan kodunu görmeden kafa derim karıncalandı. Kendimden şüphe etmedim ve cevap verdim, "Carly?"

Şaşkınlıkla ciyakladı. "Nereden bildin?"

"? ? Eve gel. Hemen. Lütfen." Kalbim bir Ağustos fırtınası gibi gümbür gümbür atarken bu kadar çok kelimeyi söylemeyi nasıl başardım bilmiyorum.

Keskin bir nefes aldı. "Oh, Kate. Seni özledim!"

Masamın kenarını kavradım. "İyi misin?"

Başını salladığını göremedim. "Evet. Ben iyiyim. Büyükbabamdan kalan bir miktar param var ve bazı şeyleri çalışıyorum."

"Onları evde çözün."

Burnunu çekti, belki de ağlamamaya çalışıyordu. "Genelde iyi geçinirim. Ama bugün çok zordu."

"Neden kaçtın?" Ona ne kadar kırılmış hissettiğimi söylemeyi kısa kestim. Uzakta olmak istemiyordu, bunu biliyordum.

"Babamın ölümü bir kaza değildi." Sanki tüm duygularını bastırmış gibi duygusuzca konuştu.

Carly'nin babası Brian, uçağıyla bir yamaca çarptığında ölmüştü. Elbette bu bir kazaydı ama Carly bunu kabullenemiyordu. "Eve gel. Sana yardım edeceğim."

"Şu anda açıklayamam. Elimde kanıt yok. Sadece bana güven, tamam mı?"

İçgüdülerine güvenmemi mi istiyordu? Aynı şeyi Trey'e söylediğimi duyunca irkildim.

Arka planda bir motor sesi duyuldu. Bir şehir mi? Daha çok izole, trafik gibi değil. Belki küçük bir kasaba ya da kırsal bir . Günün saatine ve alan koduna bakarak Batı Yakası olduğunu tahmin ettim. Ama belki de Doğu Yakası'ndaydı ve gece geç saatti. Carly kalbine çöken keder yüzünden uyuyamıyordu.

"Annemi özlüyorum," dedi. "Babamı ve seni özlüyorum. Büyükanne ve büyükbabamı. Ve Eldon Dedeyi."

Carly çok şey kaybetmişti. "Eve gel o zaman. Sana aileni ya da Eldon'ı geri veremeyiz ama geri kalanımız seni bize daha fazla dayanamayacağın ana kadar seveceğiz."

Carly gözyaşlarının arasından güldü. "Biliyorum. Ama yapamam."

"Neden? Her neyse, bunu birlikte çözebiliriz."

"Henüz eve gelemem. Bu iş düşündüğümde daha büyük ve öğrendiklerim arttıkça daha çok şey öğrenmem gerekiyor."

Onu kendime çekmek için yumruğumu sıktım. "Sana yardım edeceğim. Lütfen."

Carly'nin sesi sanki yüzünü telefondan çekmiş gibi geliyordu. "Bana yardım edemezsin. Bu sadece seni tehlikeye atar."

Ne? "Bu senin de başın belada demek. Seni korumama izin ver. Artık şerif benim."

"Ha! Bahse girerim Roxy buna çok sinirlenmiştir." Carly'nin sesini bir gülümseme aydınlattı.

Yüzünü güneş ışığında, ilk düğünçiçekleri ve çan çiçekleriyle bezeli bir bahar çayırının yeşil çimenlerinde hayal ettim, onu pek çok kez gördüğüm bir sahne. Sarı saçları yazın ışıltısını almış, yanakları pembeleşmiş ve çiftlikteki özgürlüğün verdiği mutlulukla gülümsüyordu. "Eve gel. Seni seviyorum."

Başka bir motor sesi duyuldu ama geçip gitmedi. Carly'nin sesi sertleşti. "Gitmem gerek."

"Hayır. Bekle."

Hızlıca konuştu, "Dinle, ben iyiyim, o yüzden endişelenme. Ama anlamam gerek. Kimseye güvenemezsin."

Onu tekrar kaybediyordum. Sanki ellerim bir şeyi kavramış gibiydi. ama kayıyorlardı. "Babanın neden öldürüldüğünü düşünüyorsun? Bırak yardım edeyim."

"Aradığımı kimseye söyleme. Hiç kimseye." Ağzı tekrar telefondan uzaklaştı ve bir erkek sesi bir soru sordu. Ne dediğini anlayamadım. Ses boğuk olduğu için mi yoksa başka bir dilde mi konuşuyordu? İspanyolca mı? Başka bir dilde mi?

"Carly. Bekle. Ben-"

Telefon . Tekrar aramaya bastım. Hiçbir şey çıkmadı. Tekrar aradım.

Lanet olsun! Ayağa fırladım, iki adım attım, ve yumruğumu masama vurdum. Sert sandalyeye geri yaslandım ve

alnımı kollarıma indirdim. Vücudumda dolaşan tüm işe yaramaz hayal kırıklığı onu geri getiremedi.

Ona şerif olduğumu söylediğimde şaşırmış gibi davranmamış, hatta Roxy'nin peşinden gitmişti. Kaçtığından beri onunla konuşmamıştım ama yine de Ted'i, sevdiği birini sormamıştı. Ortadan kaybolduğunda Ted hâlâ komadaydı ve bir daha yürüyebileceğinden şüpheliydim. Sanki Roxy ve Ted'in evlendiğini biliyor gibiydi. Büyükbabasını kimin öldürdüğünü sormadı. Carly bir şekilde Grand County'den haberdar olmuştu. Nasıl olmuş?

Telefonumu elime aldım ve hızlı aramaya bastım. Baxter ilk çalışta cevap verdi. Sesi aynı anda hem endişeli hem de memnun geliyordu. "Ne oldu?"

Sandalyemde arkama yaslandım ve bastırdığım havayı boşalttım. Kimseye güvenme, demişti Carly. Babası öldürüldü. Tereddüt ettim.

"Kate? İyi misin?"

"Um." Baxter hakkında ne biliyordum? Yirmi dört saatlik en büyük kablolu haber ağının sahibiydi. Tanrı'dan daha fazla parası vardı, çevreyi savunan açık sözlü biriydi. Beşinci sınıftan mezun olana kadar Carly'nin babası Brian'la birlikte askeri okula .

Baxter'ın sesi neredeyse çıldırmış gibiydi. "Kate, konuş benimle. Bir sorun mu var?"

"İyiyim," diyebildim ama daha fazlasını söyleyemedim. Glenn Baxter hakkındaki bilgilerimi tartıya koyarken nabzım hızlandı. Geçen bahar Carly'nin büyükbabası Eldon'a yardım etmek için Sandhills'e gelmiş ve Brian'ın bir yığın parayı nasıl bulduğunu anlamıştı. Eldon öldürüldükten sonra Carly'yi bulmak ve korumak için kalmıştı. Bana Carly'yi bulacağına söz vermişti ve o zamandan beri onunla her hafta en az bir kez konuştum.

"Sesin iyi gelmiyor." Sesinde uzun zamandır duymadığım bir güç vardı.

"The tedaviler gerekir olmak çalışıyorum." I gerekli daha fazla zaman Baxter'ı düşünmek için. Ona Carly'den bahsetmeli miyim? Kimseye güvenme dedi. "Ciğerlerimde belirgin bir iyileşme var, evet. Ama ne oluyor? ne oldu? Üzgün müsün?"

Bu bana pek bir şey kazandırmadı. "Burası soğuk." İçgüdülerim Baxter'ın özünde iyi olduğunu söylüyordu. Ama sonra, neredeyse en başından beri bana yalan söyleyen Ted'le sekiz yıldır evliydim.

"Konuş benimle, Kate. oluyor?" Baxter'ın sözlerinde endişe vardı. Ama Ted'le ilgili içimde hep bir huzursuzluk vardı. Her ne kadar İnkârın derinliklerine gömülmüştüm, Ted hakkındaki şüphelerimi bir kenara itmek zorunda kalmıştım.

birlikte. Baxter'da böyle bir tedirginlik yaşamadım.

Carly'nin yardıma ihtiyacı vardı. Onu bulamazsam yardım edemezdim. "Baxter?" Bir kedi yavrusunun miyavlamasına benziyordu ve irkildim.

"Dört saat içinde orada olabilirim. Ben havaalanına varana kadar jet hazır olur." Kelimeleri sanki koşmuş gibi karmakarışıklı.

"Hayır." Bunu biraz zorlayarak söyledim. "Ben iyiyim." Hiçbir fikri yoktu Sesim neden kesilmiş süt gibi çıkıyordu, ama nedeni önemli görünmüyordu. Bir şeylerin ters gittiğini biliyordu ve yola çıkmıştı. "Carly aradı."

Bir sessizlik. "Carly?"

Başımı salladım ve sandalyeme çöktüm. "Uzun konuşmadık. Telefondaki alan kodu 714'tü."

Endişesi ses tonunu derinleştirdi. "Sesi iyi geliyor muydu? Neden gittiğini söyledi mi? Eve dönüyor mu? Her neredeyse oraya uçabilirim. Benimle Broken Butte havaalanında buluş, birlikte gidelim."

Onu durdurmak için elimi salladım. "Eve gelmiyor. Brian'ın öldürüldüğünü ve bir şeyler öğrenmeye çalıştığını söyledi."

Baxter'ın balonundaki hava boşaldı. "Sınıf arkadaşlarımızdan bazılarını görmeye gitti. Neyin peşinde?"

"Keşke bilseydim. Ama onu tanıyorum.

Vazgeçmeyecektir." "Neden aradı?"

Ona Glenda'nın ölüm yıldönümünü ve arka plandaki sesleri, adamın sesini anlattım.

Uzun bir süre konuşmadı. "Tamam. Bunu müfettişe devredeceğim. Aradığı numarayı bana mesaj at, gerçi bahse girerim tek kullanımlık bir telefondur."

Sert koltuğumda büzüldüm. "Teşekkürler."

Baxter'ın sözleri telefondan duyulana kadar ikimiz de bir iki saniye sessiz kaldık. "Burada seninleyim. Onu bulacağız."

Bir şekilde ne kadar yalnız hissettiğimi biliyordu. Onun güvencesine yaslandım. "Ya haklıysa? Brian öldürüldüyse ve o da etrafı kurcalıyorsa, katil onun peşine düşebilir."

Baxter içini çekti. "Eğer dedektifim o küçük kaçış sanatçısının yerini tespit edemiyorsa, saklanmakta oldukça iyi olduğunu söyleyebilirim. Endişelenmemeye çalışın."

Güldüm. "Ya da nefes almak ya da kalp atışı."

Kıkırdaması kendimi bir rakun tüyü kadar iyi hissetmemi sağladı. "Tamam. Bana başka neler olduğunu anlat, belki dikkatini dağıtabilirim."

Sandalyeme geri oturdum ve ayaklarımı masanın üzerine koydum. Ona May'in göldeki evinden, yeğenlerimden ve annemin son krizinden bahsettim. Bana New York'taki St. Regis'te düzenlenen ışıltılı bir bağış gecesinden ve vahşi yaşamın korunmasını savunduğu ve etkinliğe parlak bir ışıltı getireceğine inandığı için Hollywood'dan bir amatörünü nasıl davet ettiğinden bahsetti. Ama paparazzilerin yeni tasarım elbisesini doğru ışıltıda fotoğraflamasından daha çok endişe duyduğunu ve sonra çok fazla şampanya içtiğini ve çıkışta dört inçlik topuklu ayakkabılarından düştüğünü, tabii ki bu fotoğrafın ertesi hafta *People*'i süslediğini.

Bir durgunluk oldu ve ben bir anda saatin dokuzu geçtiğini fark ettim. Bu da Baxter'ın bulunduğu yerde saatin on biri geçtiği anlamına geliyordu ve henüz görüşmemizi sonlandırmak için herhangi bir hamle yapmamıştı.

"Teşekkürler," dedim.

Gülümsediğini hissettim. "Ne zaman istersen."

Baxter'la konuşmak iç organlarımla etrafındaki ipleri gevşetmiş ve kafamın içindeki düğümleri çözmüştü. Ama telefonu kapattığım anda yumruklarım masamın üzerinde sıkıştı ve kalbim güm güm atmaya başladı. Carly, Chad, Bill Hardy'den gelen çiftlik işi teklifi, hayatımla ne yapacağım? Asla uyuyamayacaktım ve buna şiddetle ihtiyacım vardı.

Diane taşınmamı, Sarah çıkmamı istedi. May'in bir evi, Bill Hardy'nin bir işi vardı. Ve ben ufalanan çıkıntıda sallanıyordum, kaya parçaları dipsiz kanyona yuvarlanıyordu. Sonsuza kadar böyle kalamazdım. O kadarını biliyordum.

Uyumak için hiçbir umut olmadığından, yapılacak tek şey Elvis'i ay ışığında bir tura çıkarmaktı.

Bir başka fırtına, Elvis'i döven soğuk rüzgârın uğultusuyla gelişini haber veriyordu. Öğleden sonraki soğuk, bu gece için sadece buz kırıcı olmuştu.

Rancheroyu on dört yaşımdayken, yasal olarak sürebilmemden birkaç yıl önce satın aldığımdan beri, Elvis benim mutlu yerimdi. Frog Creek'ten bile daha çok, çünkü onu birkaç yaz boyunca samanlıkta kazandığım parayla satın almıştım ve kimse onu benden alamazdı. Onu doğuya doğru sürdüm ve kasabanın dışına çıktım, sıcağın beni ısıtmasına ve motorunun gürültüsünün bana ninni izin verdim.

Glenda'nın eski bir Beatles kasetini mırıldandım ve zihnimin karanlık kış gökyüzüne sürüklenmesine izin vermeye çalıştım.

Şerifin telefonu çaldı ve ona uzandım. Arayanın kimliği beni kendi adımla korkuttu. Sonra telefonu kimin programladığını anladım. "Merhaba, Ted."

Güldü. "Şimdiden harika bir dedektif oldum."

Eski kocamla konuşmak istemedim. Ama tanıdık bir bölgeye düştüm. "Kate'in Frog Creek olduğunu anlamak beni Mensa üyesi yapmaz. Ne istiyorsun?"

"Bugün trafik çevirmesi yaptığınızı duydum. Earl ve Newt, her zaman eğlencelidirler."

"Polis telsizini dinliyor ?"

"Pek dinlemiyorum. Açık ve bazen bir şeyler yakalıyorum."

Onun karısı olarak geçirdiğim onca yıldan sonra, şimdi onunla nasıl konuşacağımı gerçekten bilmiyordum. "Kes şunu. Eminim Roxy yeni şerifi takip etmenden pek hoşlanmıyordur. O nasıl bu arada?"

Ted tereddüt etti. "O her zaman yorgun. Aslında o çoktan yattı, ben de dükkândayım."

Telefonu kulağımdan çekip yumruklayarak kapattım. Kapıyı çarptım. Elimin topuğu direksiyonda. "Lanet olsun." Üzerime bir suçluluk tabakası çöktü. Ted ilişkisini yaşarken geceleri dükkâna gider ve Roxy ile telefonda konuşurdu. Az önce onunla konuşmaktan büyük bir zevk almıştım. Ama dükkândan gizli bir telefon aldığımı bilmiyordum.

Düşünmemek için müziğin sesini açtım. Batıya giden bir trenin farları gözüme çarptı ve raylarda ilerlemeye devam etti. Kırmızı bir ışık yanıp sönene ve gözden kaybolana kadar karanlık geceye karşı siyah gövdesini izledim. Bakışlarım bir kenarda park etmiş başka bir tren vagonuna takıldı. Tek başına duruyordu, ne motoru vardı ne de başka bir vagon bağlıydı. Muhtemelen hayatım boyunca böyle zilyon tane görmüştüm. Rayların kenarında oturuyorlardı. Bunu hiç düşünmemiştim.

Bobby, Chad'le birlikte 67. Otoyol'daki üst geçitten bir süre önce bir arabayı kenara çektiklerini söyledi. Bu o olmalı. Burke'ün hırsızlıklar hakkında söylediklerini düşündüm. Bunun Chad'in cinayetiyle bir ilgisi olabilir mi?

Otoyoldan ilk sapağa girdim, ilçenin bakımını yaptığı çakıllı bir şeritti ve Elvis'i yoldan çıkarıp demiryoluna inen yan yola doğru yönlendirirken direksiyonu kavradım. Rayların kuzey tarafında dik bir sırt yükseliyordu. Yarım mil sonra, konteyner vagonu yan hattın rayları üzerinde görüldü.

Bu çift katlı bir arabaydı. Otoyollarda dolaşan büyük on sekiz tekerlekli kamyonların römork parçaları, bir tür çelik yumurta sandık tabanının içine iki derin istiflenmişti. Alttaki römorkun arka kapıları, demiryolu vagonunun çıkıntısına çarpmadan önce bir metreden fazla açılmazdı. Ancak biri alttaki römorka tırmanırsa, üstte istiflenmiş römorkun kapıları tamamen erişilebilir olurdu. Kapıların kurcalanıp kurcalanmadığını görebilirdim.

Fren yaptım ve motoru durdurdum. Kruvazörü kullanmıyor olmam çok kötü. Koca Dick'im ve muhtemelen Smith Wesson'ım olurdu. Silahı o kadar da özlediğimi söyleyemem.

Sıfırın altındaki sıcaklıklara tırmanmak beni heyecanlandırmadı. Fermuarımı çektim, kasketimi taktım ve eldivenlerimi giydim. Trey'in taktığı gibi bir kar maskesi almalıyım. Ya da belki eski Elmer Fudd şapkamı diriltmeliydim. Rüzgara karşı hazırlandım.

Neden Ocak ve Şubat ayları boyunca açık havada işlenen suçlar için bir moratoryum koyamıyoruz? Kapıyı açtım ve dışarı çıktım, vakit kaybetmeden konteynırlara doğru ilerledim.

Farlarım arabanın bir ucunda parlayacak şekilde park etmiştim. Bunun ön taraf olduğunu düşündüm çünkü iki konteynerin bu tarafta kapıları yoktu. Demiryolu vagonunun her iki ucunda da askılar vardı, böylece vagon her iki yöne giden bir trene bağlanabiliyordu.

Ay ışığı, gece gökyüzüne doğru elli metre yükselen kirli beyaz konteynerleri belirginleştiriyordu. Rengârenk grafitler yanlardaki Maersk logosunu neredeyse kaplamıştı. Kabarcık harflerin ne geldiği hakkında hiçbir fikrim yoktu ama arabaları işaretlemek suç olsa da parlak kırmızılar, sarılar ve mavilere aldırmadım.

Demiryolu römorkunun düz yatağı göğüs hizamdaydı ve yüklü römorkları yerleştirmek için sağlam bir kuyu oluşturmak etrafında üç metrelik metal duvarlar uzanıyordu. Bir kişi, askının yanındaki bir basamağı kullanarak öndeki veya arkadaki düz vagona tırmanabilirdi.

Raylara bakan bir evde büyüdüğüm için trenlere çok yaklaşmamam konusunda uyarılmıştım. Geçitlerde, yanıp sönen kollar alçalır, çınlama ve vahşi, patlayan ışıklarla sürücülerini güvenli bir mesafede tutardı. Sadece bu kadar yakın olmak bile, araba bir motora bağlı olmasa bile, bebeklikten beri eve dövülmüş korkuyu getirdi.

Şimdiye kadar burun kıllarım birbirine yapışmıştı ve gece havası ısıracı soğuktan neredeyse yanaklarımı yakıyordu. Kayalık yol çatırdıyor ve uzaktan bir 'yote' uluyordu. Raylar boyunca yürüdüm, yavaşça arabanın yanına ilerledim, yanları inceledim, yukarı aşağı taradım, altına bakmak için eğildim. Bir demiryolu vagonunun üstündeki dev yük taşıyıcıları gibisi yoktur, çelik üstüne çelik, her bir cıvata veya perçin yumruğunuz büyüklüğünde, kendinizi kırılğan bir porselen heykelcik gibi hissetmenizi sağlar.

Arabanın arka tarafına doğru yerde bir şey dikkatimi çekti. Hemen oraya koştum ve yerde siyah saplı sarı cıvata kesicilerin yanında bir cıvata buldum. Üst üste dizilmiş römorkların arkasına bakmak için döndüm.

Daha önce internette yaptığım gezintide, nakliyecilerin kullandığı mühürlerin dayanıksız kilitler olduğunu görünce şok olmuştum. Bazıları, sırik fasulyeleri bahçedeki iskeleye sabitlemek için kullandığım fermuarlı bağlara benziyordu. Bazıları ise bavullardaki değersiz kilitlere benziyordu.

Bu römorkta daha sağlam bir cıvata contası kullanılmış. Bu durumda, birini dışarıda tutma konusunda fermuarlı bir bağdan daha etkili değildi. Kilidin bir ucu, üst römorkun arkasındaki çift kapılardan birine gevşekçe dolanmış bir zincirden sarkıyordu.

İçindekileri çalmayı aklından her kimse, cıvatayı kolayca kesip atarak kısa sürede işini bitirmişti. Ve o kişi şu anda hâlâ karavanın içinde olabilirdi.

Nefesimi tuttum ve dinledim.

Hayal mi gördüm, yoksa üst römorkun içinden hafif bir gümbürtü mü duydum? Eğer gerçekten bir ses varsa, bu bir buz saçağı olabilir.

dudaktan düşüyor. Ya da adrenalininin çıkardığı sesler de olabilirdi. Yerimde donma tehlikesi geçirene kadar hareketsiz kaldım ve gecede sadece ürkütücü bir sessizlik vardı.

Arka tarafa gizlice geçtim, burada metal tutma demirleri arabanın askısının yanına kaynaklanmıştı. Demiryolu dorsesinin tırmandım ve metal platformun üzerinde durdum. Konteyner vagonlarının her ikisinde de treylerin tabanına doğru açılan çift kapı vardı. Konteyner bir yarı kamyonun arkasında olsaydı, yerde duran bir adam mandalı gevşetip kapıyı açabilirdi. Konteynerin yanında durdum ve başımı üstte istiflenmiş olana doğru eğdim.

Ay bana yeterince ışık vermiyordu. Soğuk metal, yuvalarından çıkan yavru örümcekler gibi tüylerimi diken diken etti. Bir kamyon şoförünün tepeye tırmanabilmesi için römorkun yan tarafına birkaç metal basamak kaynaklanmıştı. Gerçekten bir ses duymuş olsaydım, en üstteki araçtan gelirdi.

Kementlerimin deri tabanlarının basamaklarda kaymamasına dikkat ederek tırmandım. Her nefes verişimde nefesim kesiliyordu. Eldivenlerim basamakları tutmayı zorlaştırıyordu ama onlar olmasa parmaklarım saniyeler içinde uyuşurdu. Altı kez kaygan tabanlarım metal parmaklıklara kaydı. En üst basamağa tüneyene kadar kendimi yukarı çektim, üst üste yığılmış ikinci römorkun kapı mandalına bir kol mesafesindeydim. Basamakta dengede durup en üstteki konteynerin yan tarafına tutunurken nefesim kulaklarıma buhar makinesi gibi geliyordu.

Büyük eldivenlerle üstteki konteynerin yan tarafını kavradım ve ne yapacağımı düşündüm. Smith and Wesson'ı getirmiş , onu çıkarır ve "Kimildama!" diye bağırırdım. Şerif!" diye bağırırdım.

Şu anda en iyi seçeneğim aşağı inmek ve telefonumu almak için gizlice arabama dönmek gibi görünüyordu. Trey'i arayıp hırsızın ortaya çıkmasını bekleyebilirdim. Silahsız, kelepçesiz ve sadece şerif olarak benim yetkimle, dışarı çıktığında ne yapacağımı bilmiyordum.

Geri ve basamakları görmek için başımı eğdim, ancak bir adım bile atmadan başımın yanındaki römorkun içinden korkunç bir çarpma sesi geldi. En üstteki römorkun arkasındaki çift kapının sol tarafı, yani benim tutunduğum kapı açıldı.

Geriye doğru eğildim; botlarımın buzlu metal basamaklardaki kaygan derisi eğilmeme neden oldu. Sol kolum yuvasından çıktı ve parmaklarımı eldivenimden çıkarmayı başardım. Karavana doğru hamle yaptım, sol elim bir yere tutunmak için çılgınca çabalıyordu. Ama kapı sanki içeriden biri itmiş gibi genişledi. Kafamın gibi beyaz bir acıyla alnıma çarptı. Geriye doğru düşmemek için çaresizce sallanan çelik kapıya tutundum. Uyuşmuş parmaklarım kapının kenarına tırmandı ve onu ancak geri kanatlandıracak kadar uzun süre kavradı.

İçerideki adam konteynerin yarısına kadar dışarı çıkmıştı ve kapı parmaklarına çarptı. Acı içinde bağırdı. Belki de karavanın kenarında asılı kaldığım için şaşırılmıştı. Kapı tekrar üzerime doğru uçtu. Hırsıza zarar vermeyi bırakıp kendimi kurtarmaya odaklandım. Bir eldiven taktım, bir eldiven çıkardım, kapıya ancak kayan ayaklarıma son dokunuşu yapacak ve beni göletin üzerinde ipte sallanan çocuk gibi dışarı atacak kadar tutunabildim.

Dar bir basamaktan yelken açmak için sadece bir göz kırpmak yeterli olabilir. Ama yaşamak bir ay gibi geldi. Kalbim neredeyse derimden fırlayacaktı, uzanıyordum, dengeliyordum, savaşı kaybettiğimi biliyordum, kurtarma noktasının ötesinde geriye doğru devriliyordum. Ellerim havaya açılıp kapanıyor, zaten geriye doğru ivme kazanmış olan bedenimi ileri doğru itmeye çalışıyordu.

Serbest düşüşe geçtiğimde bir an paniğe kapıldım ve sonra gözlerimi sıkarak donmuş zemine çarpmayı bekledim.

Sırtım betona benzeyen bir şeye çarptığında yavaş hareket durdu. Hava ciğerlerimden vınlıyarak kaçtı ve

Göğsüm sıkışırken ağzım açıldı. Felç halinde debeleniyor, bacaklarımın ve kollarımın hareket etmesini, ciğerlerimin hava almasını istiyordum. Ama bedenim dediğim et yığını, bir torba sığır yeminden daha az tepki veriyordu.

Konteyner vagonunun arka tarafındaki kapı kapandı, çerçeveye çarptı ve kuvvetle açıldı. Gölgelelerin arasından karanlık bir figür çıktı. Ağır paltosu, kapüşonu, eldivenleri ve çizmeleriyle ve bu kadar uzaktan, bu tuhaf perspektiften onu tanımamın imkânı yoktu. Bir eli diğerini kavriyordu. Beceriksizce bir hareketle tutamakları kavradı ve kendini metal merdivene attı. Botları basamaktan kaydı ve boğuk bir *oooof* sesiyle yere inmeden önce bir saniye sallanıp durdu!

Hâlâ nefes alamıyordum, sırtımda bir kaplumbağa gibi debeleniyordum. Benim

Bacaklar ve kollar zar zor hareket ediyordu. Adam kendini ayağa kaldırıp hantalca koşmaya başladığında çaresiz bir şekilde hava almak için başarısızca emdim. Rayların üzerinde tökezleyerek tepeye çıktı.

"Dur!" Bir haftalık bir köpek yavrusu kadar güçlü bir şekilde bağırdım. "Şerif.

Dur!"

Tepeye ulaştığında kendimi dizlerimin üzerine itmeyi başarmıştım. Alnımdan kan fışkırıyordu, tüm Nebraska eyaletindeki tek bu. Gözlerimi silerek titreyen bacaklarımın üzerinde doğruldum. Daha tepenin yarısına bile gelmemiştim ki bir dizel motorun gürültüsü içime bir hüsrân dalgası gönderdi.

Tepenin diğer tarafına kanla yıkanmamış gözlerimle bakabilecek kadar ilerleyebilmem için birkaç dakika daha mücadele etmem gerekti. O zamana kadar orada her kim varsa donmuş bir anıya dönüşmüştü.

Elvis'in yolcu koltuğunun arkasında bir havlu bulup ağrıyan alnıma bastırdım ve sıcaklığın sağ elimi eritmesini bekledim. Hasarı değerlendirmek için havluyu her çektiğimde, daha bakamadan kan akmaya başladı. Dikiş atılması gerekiyordu. Seçeneklerim sınırlıydı.

Ben bastırıp silerken ve kan damlarken bir saat uzaklıktaki Broken Butte'ye acil servise gitmek mantıklı gelmiyordu. Kurtarma ekibini alarma geçirip birkaç kişiyi yataklarından kaldırmak istemedim.

Sarah'nın bana bahsettiği yeni veterinere kendimi tanıtmak için iyi bir zaman olabilir. Heath Scranton. Hodgekiss'e geri döndüm, ailemin evini geçip kasabanın sonuna kadar gittim. Sokak, veteriner kliniğinin önündeki açık alana kadar uzanıyordu. Birkaç yıl önce, uzun süredir yapan Doc Bunner, bir tarafında ahır ve klinik, arasında bir ofis ve diğer tarafında iki yatak odalı bir ev bulunan bir Morton Binası inşa etmişti. Sonra da öldü. Birkaç ay boyunca Grand County'deki çiftçiler veteriner bulmakta zorlandılar. Şimdi bu yeni adamla işimize geri dönmüştük.

Klinik tarafında ışıklar parlıyordu ve alnıma havlu bastırarak kendimi ofise bıraktım. Bir hastane gibi, veteriner hasta

bakım dokuzdan beşe çalışılan bir iş değildi. Klinik antiseptik ve at kokuyordu, biraz da paslı doğum sıvısı. Yaşlı siyah bir labrador, köşedeki köpek yatağından başını kaldırdı ve kuyruğunu bana doğru salladı.

"Doktor Scranton?" Tezgâhın arkasına, paslanmaz çelik masalı, tavandan tabana dolapları ve tezgâhları olan muayene odasına doğru yürüdüm ve açık kapıdan geçerek ahırın ışıklarına doğru ilerledim.

Ahırın betonundaki hızlı ayak sesleri bana doğru yöneldi ve otuzlu yaşlarının ortasında, kaslı yapılı, sarışın bir adam köşeyi döndü. "İşte."

Vay canına. Sarah haklıydı. Heath Scranton ateşliydi. Cızırtılı. Altı dört boylarında, geniş omuzlu ve Disney prensi gibi bir yüzü vardı. Ama alnım zonkluyor ve acıyordu ve kolum havluyu tutmaktan yorulmuştu. Onu kadınsı cazibemle başka bir zaman etkilemem gerekecekti. "Şerif Fox. Kate. Beni dikebilir misin?"

Dostça sırtışı yüzünden akıyordu. "Dikiş mi? Senin için mi?" Alnıma odaklandı, şüphesiz kana bulanmış havluyu ve kızarmış parmaklarımı görüyor ve neler olduğunu merak ediyordu.

Mümkün olduğunca normalmiş gibi gösterdim. "Muhtemelen sadece birkaç tane alacaktır."

Yalıtımlı tulumuyla, yakışıklı ve şaşkın bir şekilde önümde duruyordu.

"Bir kapıya çarptım. Önemli bir değil."

Gözlerini yaramdan ayırmadı. "Ama ben veterinerim. İnsanlar üzerinde çalışmak için lisansım yok."

Elimi çektim, kanamanın tekrar gözüme akmayacak kadar durmuş olmasına sevindim. "Elbette. Ve kimseye söylemem. Ama halletmem gereken bazı işler var ve Broken Butte'a kadar koşamam. Sokağın aşağısında büyüdüm. Bir sürü

kardeşlerim. İnanın bana, Doktor Bunner'ı yıllar boyunca sağladığı tüm dikişlerle puro içinde tuttuk."

Yine de Scranton kıpırdamadı. "Ama bu senin yüzün."

Omuz silktim ve alnımdan aşağı süzülen kan damlasını sildim. "Bana karakter veriyor. Bana yardım edebilir misin?"

Mose ve Zeke'i yatmaya ikna etmek için daha fazla ikna etmek gerekti ama sonunda kabul etti. Beni kliniğin muayene odasına yerleştirdi ve ben irkilmemeye çalışırken yarayı temizledi.

"Bir kapiya çarptığını mı söylüyorsun?" Sesi şüpheli geliyordu.

"Kötü bir adamı kovalıyorum. Bu yüzden işe geri dönmem gerekiyor." Topikal anesteziyi sürerken dişlerimi sıktım.

"Bu tüm ilkelere aykırı. Bir insan üzerinde hekimlik yapmamalıyım." Kaşlarının arasında endişe çizgileri dans ediyordu. Ama ben onun mavi gözlerine odaklandım. Bunun bir şans ya da sıkıntı olduğunu düşünse de, Grand County'deki her bir kadın ve bazıları bekâr olmasa da, patates püresinin üzerine dökülen sos gibi onun üzerine dökülürdü.

"Bir suçlunun yakalanmasına yardım ediyorsunuz. Bu tamamen yasal."

Kendine rağmen sıırttı. "Gerçekten mi?"

Kafama üç dikiş attığında, beşte bir Jack Daniel's içmeye ve iyileşene kadar uyumaya hazırdım. Ne yazık ki, gecem bitmemişti. Heath para kabul etmiyordu ve ben de bu etiğe saygı duyuyordum. Onu telafi etmenin bir yolunu bulacaktım. Ama bu onu biraz daha yakından tanımam gerektiği anlamına geliyordu.

Lanet olsun.

Bu planı daha sonra bir ya da iki kız kardeşi yatıştırmak için bir konuşmanın arasına sıkıştırabilirdim ama şu anda birini tanıma fikri bana pek cazip gelmiyordu. Tanrım, başım ağrıyordu.

Bir sonraki durağım şehrin diğer tarafına kısa bir yolculuktu. Saat on biri geçiyordu, bu yüzden ışıkların yanmasını beklemiyordum. . I

Kapıyı çaldı ve bekledi. Kapıyı çaldı ve bekledi. Kapı çalındı ve sonunda kapı açıldı.

Clete Rasmussen mor bir bornoz giymiş kızgın bir boz ayı gibi kapıyı doldurdu, beyaz saçları gün batımına kadar altı yöne uzanıyordu. "Ne?" Kan lekeli alnımı ve şişmiş olması gereken etimi görünce ağzı bir karış açıldı.

Arkasından karısının sesi yükseldi. "Kim o?"

Clete başını omzunun üzerinden çevirdi. "İlçe işi. Yatağına dön." Beni içeri almak için kapıyı daha geniş açtı.

Sadece koridor lambasının aydınlattığı girişte durdum.

"Aslında, bu demiryolu işi."

Kaşlarını çattı ve beni bir köşeden mutfığa yönlendirdi. Büyük bir şehirde Clete'in evine orta yüzyıldan kalma tuğla bir bungalov diyebilirlerdi. Hodgekiss'te ise, yenilemek için pek bir şey yapmadıkları eski bir tuğla evdi. Mutfak, ön kapının diğer tarafındaki oturma odasından ayrılmıştı. Pencerenin altında bir kabin olduğundan tezgahlar için fazla yer kalmamıştı.

"Bu da demek oluyor?" Clete, sahip olduğunu bilmediğim bir ses tonuyla fısıldadı.

Raylardaki maceramı anlattım. "BNSF güvenliğini arayıp soruşturma yapmalarını sağlamalısın. Onlarla buluşmaya gideceğim."

Clete elini koluma koydu, bu ondan gördüğüm en şefkatli jestti. "Hayır. Biraz dinlenmen gerek. Ben telefon oraya gideceğim. Müfettişin gelmesini bekleyeceğim."

İstemedim ama Clete'n halletmesine izin verdim. Tren şefi olarak, bu onun işiydi.

Bunu kendim yapmalıyım. Muhtemelen Trey'i arayıp onu buraya . Her şeyi enine boyuna düşünmek ve dışarıda kimin olduğunu, Chad'i kimin öldürdüğünü bulmak istiyordum. Ama başım zonkluyordu ve faydalı olabilmem için önce biraz uyumam gerekiyordu.

Soğuk sabah ışığı mutfacı benim hissettiğim kadar kasvetli bıraktı. Botlarım mutfak zemininde takırdıyor, sessiz evin içinde gürültü çıkarıyordu. Sanki biri bana balyozla vurmuş gibi hissediyordum. Sırtım özellikle hassaslaşmıştı. Bir dahaki sefere çift katlı bir vagonun tepesinden kuğu dalışı yaptığımda, birilerinin ağ sağladığından emin olurdum.

"Güzel görünüyorsun." Alçak sesle söylenmiş olmalarına rağmen bu sözler beni ürküttü. Annem masaya çökmüş, başını bir elinin üzerine koymuş, dirseğini yüzeye dayamıştı. Gözlerinin altında koyu halkalar oluşmuştu. Görünüşümle ilgili renk sıçramasından başka bir ayrıntı kaydettiğinden şüpheliyim. Üç günlük yol ölüsüne benziyordu. "Teşekkürler. Cenaze."

Dağınık sesiyle uyumlu belirsiz bir ifade takındı. "Ah. Şu demiryolu kazası."

Çalışma dönemlerinde annem gerçek dünyaya pek dikkat etmezdi. "Yeni parça nasıl?" diye sordum.

Başının masaya çarpmasını engellemekten sorumlu olmayan elini salladı. "İvır zıvır. Sanırım kaybettim. Bilemiyorum. Belki de heykel yapmayı bırakmışımdır."

Bu mera iyice çiğnenmişti. Ancak normal düşük döngüsünün Glenda'nın ölüm yıldönümüne denk gelmesi çifte darbe oldu. "Bahse girerim harika bir parçadır."

İskelenin kolunu düzeltti ve başını yastık olarak kullanmak için eğdi. "Asla bilemeyeceğiz. Milyonlarca parça halinde stüdyonun zeminine dağılmış durumda."

Bu da onun sürecinin bir parçası gibi görünüyordu. "Bir tane yapacaksın." Gözlerini kapattı. "Hiç sanmıyorum."

Bir iniltiyi bastırarak kendimi onun yanındaki sandalyeye bıraktım. Elini uzattı ve bir parmağını ceketimin işlemelerinde gezdirdi. "Bu olağanüstü bir çalışma."

Bu yün ceketı bana birkaç yıl önce Santa Fe'deki bir butikten almıştı. Bir galeride sergi açıyordu ve İlk Cuma Sanat Yürüyüşü'ne nadiren katılıyordu. Ceketin onu plazanın karşısından söyledi. Yapıldığı kadını arıyormuş ve onu bana getirmesi için yalvarıyormuş. Annemin dünyasında böyle şeyler olurdu. Eminim serginin komisyonunun büyük bir kısmını ceket için harcamıştır. Çok sevmiştim. Eğer bir kızım olsaydı, muhtemelen da severdi. Bu tür bir zamansızlığı vardı.

Elimi yumuşak yünün üzerinde gezdirdim. "Ted cenazelerde hep üniformasını giyerdi." Bunu düşünmüştüm. Doğru gelmemiştir.

Annemin eli düştü ve eleştirel bakışlarıyla orta boy kloş eteği ve kovboy çizmelerini inceledi. "Cenaze için giyinmek bir saygı göstergesidir."

Kahve yapmak için kalktım. "Çay ister misin?"

Cevap vermedi, ben de kahvem demlenirken ona bir fincan hazırladım. Fincanlarımızı masaya koydum.

Bir süre sessizce oturduk. Misery annemden uzaklaştı. Birkaç gündür duş almamıştı, muhtemelen fazla bir şey yememiştir ve belki de Louise dün gece gittikten sonra yatağa bile gitmemiştir. Onu tüketen ve sonra da umutsuzluğa sürükleyen parça şu olabilirdi

Harika. Ama onun durumunda birkaç gün geçirdikten sonra yargıç olamazdı. Birkaç kez onu bu sersemlemiş durumdayken bir şeyleri yok etmemesi için ikna etmeye çalıştım. Diğer taraftan çıktığında ve az çok akıl sağlığının bahçesine ekildiğinde, manik dalgalanmalarının kuyruk ucundayken bakış açısının çarpık ve sanrılı olabileceğini kabul etti. Ama bu kaymayı asla önleyememiş gibi görünüyordu.

Tilkiler, akıl hastalığının annelerinin sosunun acılığını yutmayı öğrenmişlerdi.

"Evin bu kadar sessiz olabileceğini hiç düşünmemiştim," dedim.

Gözlerini kapattı. "Kükrüyor, değil mi?"

"Onca yıl çocuklar kavga edip oynadıktan sonra bu huzuru seviyor olmalısınız. Eminim biz yokken daha iyi çalışıyorsunuzdur."

Annem gözlerini açtı ve devasa görünen bir çabayla ayağa kalktı ve yerçekiminin onu sandalyesine geri yatırmasına izin verdi. "Gürültüyü seviyorum. Sessizlik beni yutmasın evi çocuklarla doldurmaya çalıştım."

"Ama stüdyonuzdaki kaostan saklanıyorsunuz."

Annemin elmas gibi bir gülümsemesi vardı. Onun yüzünde bu gülümsemeyi görmek beni tavasında servet parıltısı gören bir maden arayıcısı gibi hissettirirdi. Bu sabah, gülümsemesi yorgunlukla mücadele ediyordu. "Saklanmıyordum. Eğer yapabilseydim, mutfağın ortasında gelip gidenlerin arasında heykel yapardım."

"Ama stüdyonuza girmemize bile izin verilmedi."

"Bu benden çok senin güvenliğinin için. Baban ısrar etti ve ben de kabul ettim."

"Neden?"

Etrafına gevşekçe sarılmış ipek kimonoyu gösterdi. "Ben insan formunun güzelliğine inansam da, babanız biraz daha çekingen. Daha da ötesi, bu kasabanın baskıcı bir yapısı var.

izgi. alışırken kıyafetlerle uğraşamayacağıma göre, kendime ait bir alanım olması gerektiğini düşündü."

"Seni çıplak görmeyelim diye mi orada çalıştın?" Nasıl olup da donarak ölmediğini hiç anlamamıştım. Bodrum katındaki stüdyosu evin altında yer alıyordu ve yan verandası dışarıya doğru kazınarak bir pencere sırası oluşturulmuştu, bu da ona ışık veriyor ve kendini açık hissetmesini sağlıyordu. alışırken sanki içinde bir ateş yanıyor gibiydi. İşin yoğunluğu azaldıkça, yavaş yavaş daha kalın katmanlar ekledi, ta ki hepimiz gibi o da kışın hayatta kalmak için ağır kazaklarla dışarı çıkana kadar.

"Hepiniz okula gittiğinizde bundan nefret ederdim. O saatler için, duvarlar gıcırdardı ve hayaletler fısıldardı. Ama sonra ayak seslerin tavana vururdu ve sen hepsini kovardın."

Hiçbir fikrim yoktu.

"Bugünlerde hayaletlerle barış yapmak zorunda kaldım. Çoğunlukla işbirliği yapıyorlar. Sonra bir günlüğüne ya da birkaç saatliğine geri geliyorsunuz. Torunlar koşuyor, siz çocuklar tartışıyorsunuz ve ruhum sakinleşiyor."

"Her zaman dikkatinizi dağıttığımızı ve çalışırken etrafta olmamamızı dilediğinizi düşündüm."

Annemin bitkin gözleri yüzüme kaydı, sanki çok yorgunmuş gibi boynunu çevirdi. "alışabilmemin tek sebebi siz ocuklardınız. Alevlerin etrafımda sıçramasını mümkün kıldınız. şimdi, gittiğiniz için, işimi dolduran ateş evin geri kalanını ısıtmak zorunda."

Onu kusurlu ve belki biraz deli olarak düşünmüştüm -tamam, birazdan da fazla. İhmal ettiği dönemleri kabul ettim ve aileye yeniden katıldığında sevgisini hoşgörüyle karşıladım. Başından beri, ilişkimizde daha istikrarlı ve yetişkin olanın ben olduğumu, onun kendi programına göre sevdiğini anladığımı düşündüm.

Sık sık neden bu kadar çok çocuğu olduğunu merak ederdim. Artık biliyordum. Onu dünyaya bağlamak için bize ihtiya ı vardı. Tüm g r lt m z ve dramımızla ruhunu bedenine geri tıktık.

Kedicik saati tik tak etti. Sandalyemi geriye ittim. " z r dilerim. Gitmem gerekiyor. Biraz uyu anne. Delirmek ."

Gözlerini bana dikti. "Yüzüne ne oldu?"

Parmak u larımla hiç düşünmeden alnımdaki dikişlere dokundu. "Demiryolu vagonundan düştüm."

Olur böyle şeyler der gibi omuz silkti. "Yara izi kalacak ama dikişler e it."

"Belki sonra perçem takarım."

Kıkırdadı. "Adaşın gibi maceraperestsin."

Ona doğru eğildim ve alnından öptüm. Ne kadar Kate Hepburn gibi davrandım bilmiyorum ama onun boyuna ve asaletine sahip olmayı diledim - ve onun birkaç dolarının da zararı olmazdı.

Gençlerin cenaze törenleri kalabalıkları çeker. Hiçbir kilise, hatta Lejyon salonu bile Chad'in töreni için beklenen iki ya da üç yüz kişiyi alamazdı. Bölge okulu sabah için iptal etti ve lise tiyatrosunu kullandı; töreni uzaktan izlemek için gelenler spor salonundaki ahşap tribünlere toplandı.

Spor salonunun kapısında durdum ve tribünlere baktım. Sarah ve Robert, Michael ve Lauren ile birlikte oturuyordu. Jeremy Irons'ın adını taşıyan en küçük ikinci Fox olan Jeremy de onların yanına çöktü. Louise ve Norm, en büyük iki çocukları Ruth ve David'le birlikte bir sıra oluşturmuşlardı.

Bir kol omuzlarıma dolandı ve başımı Douglas'a doğru eğdim. Annemin şansı ikizlerin doğduğu yıl Michael Douglas'ın En İyi Erkek Oyuncu ödülünü kazanmasıyla yaver gitmişti. Douglas, asla Doug ya da Tanrı korusun Dougy değil, beni kendine çekti. Benden beş yaş küçük olan ve genellikle benim gözetimim altında bulunan Douglas fazla konuşmazdı. Nazik bir ayı gibiydi. Küçük bir çocukken bile ne zaman desteğe ihtiyacım olduğunu bilir ve sihirli bir şekilde yanımda belirirdi. "Long Branch'ta bayıldığında yüzüstü mü düştün?"

Tribünleri taradım. "Boğaya binme kazası."

Bundan nadiren bahsetse de, annemin Chicago'da statü takıntılı bir ailede büyüdüğünü ve hippilerin izini erken sürdüğünü anladık. Babamla Vietnam gezisini bitirdikten sonra San Francisco'da tanışmışlar. Onları babamın memleketine, taşralı ve klancı Fox'ların ve onların geniş, eksantrik akrabalarının arasına geri dönmeye iten konuşmaları hayal bile edemezdim, ama annem Sandhills geleneklerine çok az taviz verdi. Cenazelere, düğünlere ya da lise spor müsabakalarına katılmak zorunda hissetmiyordu.

Babam, tam tersine, bir Tilki'den ne beklendiğini bilirdi. Hepimizin de bilmesini sağladı. Denver'a kaçan Diane dışında, babamın gece yarısı şişelerimize damlattığı yükümlülük duygusu damarlarımıza kadar işlemişti.

Douglas ve ben ailenin geri kalanına katılarak Müdür Barkley'nin bir el arabasıyla getirdiği televizyondan hüzünlü töreni izledik. Yüzüm için çeşitli açıklamalar yaptım; karanlık bir sokakta May Keller'a çarpmaktan gece yarısı paraşütle atlamaya kadar. Aile üyelerimden hiçbiri birkaç çürük konusunda çok endişeli görünmüyordu. Benim için standart operasyon prosedürü.

Sarah'nın yanına yerleştim. Kapı aralığındaki hareket dikkatimi çekti. Gıcır gıcır eyalet polisi üniformasıyla Trey Ridnoir boşluğu doldurdu. Kalabalık tribünleri inceledi. Belki de şüphelileri tarıyordu. Onun bizi izlediğini gördüm. O kadar uzaktaydı ki gözlerini göremiyordum ama keskin ve değerlendirci olduklarını biliyordum.

Ted olayların kapısında dururdu, tıpkı bunun gibi. Üniformasıyla güvenliği ve otoriteyi sağlardı. Gözlerimi eteğime ve işlemeli ceketime diktim. Kafamı kaldırdığımda Ted ve Roxy spor salonunun kapısını doldurmuştu. Bastonundan destek alan Ted, Trey'in yanına eğildi ve ciddi bir yüz ifadesiyle konuştular.

Uzun eteği ve deri pardösüsü içinde normal standartlarına göre solgun ve silik görünse de Roxy yine de bir yıldız gibi parlıyordu.

neon bar tabelası. Salona girmeye çalışan herkesi öptü ve kucakladı.

Dikkatimi dağıtmam gerekiyordu ve Sarah'ya döndüm. Çok solgun görünüyordu ve belki de solungaçlarının etrafı biraz yeşildi. Kestane rengi saçlarını at kuyruğu yapmıştı. Bu her gün için alışılmadık bir şey değildi ama at kuyruğunun tembellik olduğuna inanırdı. Süslenmek için saçlarını genellikle fön makinesiyle düzleştirirdi ki bu kalın telli saçları için asırlar süren bir işlemdi. Gözlerinde ve gülümsemesinde beni endişelendiren bir gevşeklik vardı. "Kendini iyi hissediyor musun? Hâlâ o böcek var mı?"

Tribünün koltuğunu kavradı ve bir mide bulantısı dalgasının geçmesini bekler gibi dudaklarını sıktı. "Sana bir şey söylemem gerekiyor."

Tam o sırada Roxy'nin tiz kahkahası salonun öbür ucundan bize çarptı. İkimiz de kafalarımızı çevirip baktık. "Şimdiye kadar bebek sahibi olan tek kadınmış gibi davranacak" dedim.

Sarah bana doğru döndü. "Roxy hamile mi?"

Başımı salladım, ilgisiz görünmeye çalışmama rağmen ağzımın küçümsemeye kıvrıldığını biliyordum.

"Oh," dedi Sarah. Bir dizi küfür ya da esprili bir hakaret bekledim ama Sarah Roxy'ye düşünceli bir bakış attı.

Müdür Barkley kontrolleri kurcaladı. Statik ekran boyunca kar fırtınası esti ve hoparlörlerden kükredi. Yüzü kıpkırmızı oldu. Birkaç ayar daha yapıldı, lisenin şu anki bilişim uzmanı Marty Jean Stavick'le aceleyle konuşuldu ve org müziğinin kederli tınıları üzerimize bastırdı. Canlı yayında Chad'in beyaz güllerle kaplı tabutunu çevreleyen iki mor iris ve glayöl demeti görülüyordu. Ekran görüntüsü sabitti, ailenin ya da salonda bulunanların görüntüsü yoktu.

Ted ve Roxy kapının yanındaki ilk sırada bir yer buldular. Herkes sustu.

Chad'i iyi tanı mıyordum ama bu, etrafımdaki herkesin kederini içime çekmeme engel olmadı. Kırkıncı yaşını asla kutlayamayacaktı.

Doğum günü. Çok fazla potansiyel ezildi.

Başka bir töreni boyunca oturmaktan nefret ederek yere çöktüm ve tören sona erdiğinde ayağa fırlayıp koridorları dolduran ailemin geri kalanına katıldım. Spor salonunun hemen içinde durup yas tutanların çıkışını izleyen Trey'e doğru yöneldim.

Lauren, baldızım, aile grubumuza fısıldadı, "Defin ve cenaze yemeğinden bahsetmediler. Yemek vermiyorlar mı?"

Robert şaşkın görünüyordu. "Onlar Omaha'dan. Belki böyle şeyler yapmıyorlar."

Douglas omuz silkti. "Herkesi öylece göndermek pek saygılı bir davranış gibi görünmüyor."

Louise tısladı. "Evinde sadece davetlilerin katılabileceği bir resepsiyon düzenliyor."

Sarah, "Bunu nereden biliyorsun?" diye sordu.

Louise'in dedikoduya olan düşkünlüğü ortaya çıkmıştı. "Twyla davet edildi. Sanırım Meredith onu Long Branch'tan tanıyor." Bize Mose ve Zeke'in yarın akşam sezonun son basketbol maçını oynayacaklarını hatırlattı. Maçtan sonra annemle babamın evinde toplanıp pasta önerdi, tabii ki kendisi pişirecekti.

Biz de ona her zamanki gibi söz vermedik. Birkaç gün önce bu öneri, sessiz bir okuma akşamını bozacak istilacı orduları düşününce depomda bir galon dehşet yaratırdı. Artık evinin hayatla dolu olmasının annem için ne kadar önemli olduğunu bildiğimden, biraz daha hoşgörüm vardı.

Trey'in beklediği yere doğru ilerledim. Ben yaklaştıkça yüzü daha da bulanıklaştı. "Ne oldu sana böyle?"

Onu görmezden geldim. "Soruşturmada yeni bir şey var mı?"

Bir hayatın sonunu ciddi bir törenle kutlamıştık ve şimdi kendi hayatlarımıza geri dönüyorduk. Aile buluşmaları için planlar yaptık, işe daldık, kendi sorunlarımıza yeniden odaklandık. Bu

adil ya da doğru görünmüyordu. Yine de başka ne yapabiliriz ki? Ne zaman bir cenazeden çıksam içimde filizlenen suçluluk duygusuyla savaştım. Ve Glenda'yı hatırladım.

Trey'in odağı yüzümde kaldı. "Anlat bana."

İnsanların hâlâ dolanıp kapı aralığından birkaç adım geri çekildim. "Bobby'nin söylediği arabayı kontrol ettim. Hedefin Chad olduğunu sanmıyorum. Treni durdurmak istediler."

"Sen neden ?"

Her şeyi ofisimde ona anlatmayı tercih ama detayları öğrenmek için beni bağlamaya hazır görünüyordu. Kısık bir sesle ona arabayı ve kaçan adamı anlattım. Burke'ün tren hırsızlıkları hakkında anlattığı detayları da ekledim.

Arka dişlerini birbirine vurdu. "Neden beni aramadın?"

Geri adım attım. "Clete ile konuştum. BNSF müfettişiyle temasa geçecekti. Bizden yardım arayacaklar."

Soruşturmadan vazgeçtiğim için öfkelenmesine hazırlandım. Yüzü bükülmüş bir lastik bant gibi gerildi. "Oraya tek başına gitmemeliydin. Yaralandın ve daha kötüsü de olabilirdi."

"Bu benim işim."

Yumruklarını sıktı. "Ama sen tecrübeli değilsin. Ya kaçmak yerine sana saldırıyordu?"

Şimdi ateşim yükseliyordu. "Beni koruman gerektiğini mi düşünüyorsun?"

Spor salonu boşalırken birbirimize baktık. Yavaş yavaş sakinleşti ve rengi normale döndü. "Tamam. Bitti. Ama hedefin Chad olmadığına ikna olmadım. Biraz daha araştıralım. Meredith Mills'in evinde bir toplantı olduğunu duydum. Gitmelisin."

Elimi kaldırdım. "Bunu yapamam. Ben davet edilmedim. Chad'i çok az tanıyorum ve Meredith'i de hiç tanımıyorum."

Trey bunu düşündü. "Anlıyorum. Ama Meredith'in babasının beni kapıdan geçirmesine imkân yok." Çenesini eteğine doğru eğdi. "Bir arkadaşına benziyorsun."

"Ne bulacağımı düşünüyorsun?"

Trey başını eğdi. "Herhangi bir şey, belki de hiçbir şey."

"Bobby Jenkins herkesin Meredith ve Chad'in birbirlerine ne kadar bağlı olduklarını bildiğini söyledi."

Başını salladı. "Ama bağlılıklarını gösteren avlu ışığı o gece yanıp sönmedi."

Durakladım. Beni orada yakaladı. Arabayı sürdüğümde ışık yanıyordu. sonra orada.

Trey omuz silkti. "Hayır, Meredith'in kocasını öldürdüğünü sanmıyorum. Ama onu iyi olur. Belki Chad hakkında ailesinden işe yarar bir şeyler öğrenebilirsiniz."

Spor salonunun kapısından dışarı baktım. Sarah ve Robert kalabalığın geri kalanıyla birlikte koridorda ilerliyorlardı. Sarah kolunu Robert'ın koluna doladı ve ona doğru eğildi. Robert başını eğdi ve onun saçlarını öptü. İçimde bir endişe zonkladı. Şefkat onların kamusal yüzü değildi.

Trey cevabımı bekledi. "Oraya gidip bir şey bulabilecek miyim diye bakacağım. Ama senden yapmanı istediğim bir şey var."

Muhtemelen ona bir sipariş vermeme karşılık olarak kaşını kaldırdı. "Neymiş o?"

"Dün bir vatandaşın arabasının arkasında yeni Dell kutuları gördüğümü sandım. Burke'ün bahsettiği şey genellikle demiryolu vagonlarından alınan bir şey olduğu için, bence bunu araştırmalısınız."

Çok sinirlendi. "Bunu bana ne zaman söyleyecektin?" "Şimdi."

Ona Newt ve Earl'ün evinin yolunu tarif ettim. "Newt ve Earl'ün Adliyede buluşalım ve notlarımızı daha sonra karşılaştıralım."

Görevinden memnun görünmüyordu ama onunla memnuniyetle yer değiştirebilirdim.

Meredith'in evine vardığımda, beyaz çitin önündeki çakıllı yolda pahalı yabancı sedanlar ve Omaha plakalı parlak, zevkli spor arabalar sıralanmıştı. Çamur ve tozla kaplı kamyonetler ve Grand County plakalı SUV'ler de bu şık sürünün arasına karışmıştı. Elvis'in kapısını çarptım ve vücut ısım kaybolmadan önce içeri girmeyi umarak eve doğru koştum.

Emily kapıyı açtı ve beni içeri çekti. Üzerinde siyah bir kılıf elbise vardı - elbisenin adının olduğunu biliyorum çünkü kız kardeşim Diane bana elden düşme elbiselerinden birini vermeye çalışmıştı ve adını koymuştu. Diane'in elbisesi beni Emily'nin ince kıvrımlarını kucaklayarak ona taptığı kadar sevmemişti. Üzerinde parıldayan bir elmas bulunan aynı narin gümüş zincir boynunu çevreliyordu. Solgun bir el uzattı. "Kate, bu doğru değil mi?"

İsimleri hatırlayabilmesine imreniyordum, özellikle de son birkaç gün içinde muhtemelen bir sürü Sandhiller ile karşılaşmış olduğu için. "Seni görmek güzel Emily."

İnsanlar oturma odasının etrafında ve yemek odasına doğru dolanıyordu. Sandhills'den gelenler rahat kot pantolonlar ve botlar giymiş, bir ya da iki kadın da elbise giymişti.

Siyah yün elbiseler ve takım elbiseler giymiş, topuklu ayakkabılar ya da parmak uçları takmış, kravat ya da külotlu çorap giymiş insanların Meredith'in ailesi olduğunu tahmin ediyordum. Topuklu ayakkabılar pırıl pırıl parke zemin üzerinde gümbürdüyordu. Kanepenin üstünden kahvaltı köşesine kadar uzanan güney pencerelerinden gökyüzünün ölü beyazı ve azalan güneş ışığı sızıyordu.

Şömineden gelen yanık çam kokusu, demlenen kahve ve alışılmadık parfüm kokusuna . Para gibi kokan narin bir parfüm. Tanıdığım Sandhiller'lar da en az benim hissettiğim kadar yersiz görünüyorlardı. Geleneksel cenaze sonrası protokolümüz, kasabadaki beş kiliseden birinde verilen bir yemeği içeriyordu. Kızartma tavalarında gecedен pişirilmiş biftek, kovalar dolusu patates püresi ve kahverengi sos.

Her zamanki cenaze törenlerimizde, yemeğe ev sahipliği yapmayan kiliseler tatlıları ve salataları paylaştırır ve çeşitli cemaatlerin hanımlarına cenazeye katılınsınlar ya da katılmasınlar teslim edecekleri katkı payları verilirdi. Bazı durumlarda, biftek jambonla değiştirilebilir, bu durumda tavaları dilimlenmiş patates, krem peynir, ekşi krema ve kremalı mantar çorbasından oluşan sihirli bir karışım olan "cenaze patatesleri" ile doldurulur, hepsi ezilmiş mısır gevreği ve eritilmiş Velveeta ile kaplanırdı.

Yiyecekler plastik kaplı uzun masaların üzerine serpiştirilirdi. bezler. İnsanlar kağıt tabakları doldurur, sesleri kilisenin bodrumunda yükselirdi. Herkes hayatları boyunca aynı bodrumlarda bu yemeklere katılmıştı ve ne beklemeleri gerektiğini biliyorlardı. Tabaklarını temizlediklerinde, onları ön kapının yanındaki büyük Rubbermaid çöp kutusuna bırakırlardı.

Burada yemek masasını dantel bir masa örtüsü kaplıyordu. Narin beyaz porselen fincanlar ve tabaklar bir kahve kavanozunun yanında hazırolda bekleyen askerler gibi sıralanmıştı. Gerçekten de pırıl pırıl bir kahve fincanı. Beş galonluk, ılık ve zayıf kahveli, eskimiş bir süzgeç değil. Tam teşekküllü bir bar

Mutfak ile yemek odası arasındaki tezgâhta çeşitli şekil ve boyutlarda kristaller kokteyl hazırlayacak kadar bilgili olanları bekliyordu. Meredith, yağlı ya da yağla aşılarmış konforun lekeli kızartma tavaları yerine, tek tip peynir ve meyve tabakları, çiğ somonlu bir çeşit börek ve Twyla'yı felç geçirecek süslü parmak yiyecekler servis etti.

Dünya kadını olmasam da, suşi ve diğer Asya ve füzyon yemeklerini yeme fırsatım oldu. Baharatlı Tayland yeşil körisini çok severdim. Genellikle yemek çubuklarını atladığım ve çatal isteyerek arkadaşlarımı utandırdığım doğrudur, ancak masayı kaplayan yiyeceklerden kaçmazdım.

Bir porselen tabağa birkaç lokma koydum ve iki pencere arasındaki duvarı tutan Clete'in yanına gittim. Bir elinde porselen bir fincan tabağı tutuyor ve boğumlu bir parmağını bir çay bardağının narin kulpuna doluyordu.

Bana baktı, sonra dikkatini bir kokteyl partisindeymiş gibi neşeli şehirli kalabalığa verdi. "Gerçekten gittiğine inanamıyorum."

"Demiryolu müfettişi ne ?"

Clete höpürdetti ve fincanla tabağı kıracak kadar sinirli görünüyordu. "Bir hırsızlığı doğruladılar ama nerede olduğunu bilmiyorlar."

"Ama cıvata kesiciler ve kesik mühür hemen yerdeydi. Ne çaldılar?"

Clete eğilip fincan tabağını sehpanın üzerine koydu ve fincanı onun üzerinde çınlattı. "On üç kayıp bilgisayar saydılar."

"Dell?"

Clete'in yüzü ve kıpırdandı. "Nereden biliyorsun?"

Clete'in bir soruşturmadan bahsetme konusundaki isteksizliğini anlayacağını umarak konuyu değiştirdim. "Chad'in ailesi burada mı?"

Clete's eller sıkı. "Çok meşgul olmak

Misyonerler içinde Oğullarının cenazesine gitmek için Amazon'a ya da Allah'ın belası bir yere gittiler."

Artık Chad için pek bir şey fark etmezdi. "Başka ailen yok mu?"
Clete başını salladı.

Twyla tepinerek geldi. Saçlarını topuz yapmış, göz kalemi ve mavi far sürmüştü. Hatta siyah bir etek ve inci düğmeli Western bir gömlek giymişti. Tabağıma bakarken dudaklarını büktü ve Clete'in kolunu okşadı. "Senin için üzücü bir gün. Ron ve Chad'in ne kadar yakın olduklarını biliyorum. O nasıl karşılıyor?"

Clete'in kaşları daha da çatıldı. "Ron ve Chad'in o kadar iyi arkadaş olduklarını sanmıyorum. Ron ise işiyle oldukça meşgul. Bunu bildiğinden emin değilim."

Twyla şok içinde gözlerini kırıştırdı. "Onu hiç aramadın mı?"

Clete'in başı omuzlarına gömüldü. "Onunla konuşan çoğunlukla annesi. Muhtemelen ona haber vermiştir."

Durumu yumuşatmaya çalıştım. "İnsanlar uzaklaşır. Bağlarını kaybederler." Twyla Clete'e baktı, o da boğazını temizledi ve yaprağı inceledi-

tabağımda dolmades sarılmıştı. "Bu da ne?"

Twyla burnunu çekti. "Süslü püslü hord-de-vores."

Beyaz porseleni ona uzattım. "Üzüm yaprağına sarılmış gerçekten iyi bir şey. Bir dene."

Eski üniversitedeki oda arkadaşım gibi gözlerime baktı.

Ona "bu çorabı kokla" derdim ya da kız kardeşlerimden biri bana "şunun tadına bak ve bozuk olup olmadığına bak" derdi. Sanırım bende güvenilir bir şeyler görmüş olmalıydı. Büyük bir budaklı elini tabağıma uzattı ve sanki zehirli olabilirmiş gibi iki parmağını kullanarak dolmayı ağzına götürdü ve bir ısırık aldı. Bir saniye içinde hepsini ağzına attı ve çiğnedi. Ağzı hâlâ , "Vay canına. Bu çok iyi bir yemek."

Başımı salladım, iyi yıllanmış bir peynir lokmasını çiğniyordum. Clete benden uzaklaştı ve masaya yöneldi.

Twyla onu izledi. "O gerçek bir pislik."

Ben daha yorum yapamadan, yemek getirmeleri istenmemiş olan diğer kırgın kilise kadınlarıyla konuşmak için uzaklaştı.

Tanıdığım birkaç kişiyle konuştum. Birkaçı yeni pozisyonum için beni tebrik etti. Çoğu dikişlerimle ilgili kötü bir şaka yaptı. Kimse soruşturma hakkında bir şey sormadı ama hepsinden merak kokusu geliyordu. Tanrıya şükür Chad'in öldürüldüğünü bilmiyorlardı.

Spor salonunun bir tarafında erkeklerin, diğer tarafında kızların olduğu bir ortaokul dansı gibi, Sandhills grubu açık yemek alanında dolaştı ya da daha ağır setten uzaktaki kahvaltı barının duvarına yaslandı. Fısıldaştılar. Kimse gülmedi. Birden fazlası, nezaket gereği kalmaları gereken minimum süreyi merak ediyormuş gibi saatine baktı.

Emily ve Bayan Sterling gizli bir işaretle ayağa kalktılar ve dişi aslanlar gibi mutfağa süzöldüler. Ben de onları takip ettim. Yaşlı kadın mırıldanarak ve başını sallayarak Emily'ye Meredith'in Sandhills'deki komşularının getirdiği yemeklerle dolu kapları ve güveçleri toplamasını söyledi. Bayan Sterling lavaboyu köpüklü suyla doldurdu ve lavabonun altındaki dolabı aradı. Sarı plastik eldivenlerle çıktı. Emily sıra sıra dizilmiş budaklı ceviz dolaplardan kapları çıkarıp yiyecekleri orijinal kaplardan Meredith'in plastik kaplarına aktarırken Bayan Sterling de orijinal kapları yıkamaya başladı.

Bayan Sterling kız kardeşlerin olgun modeliydi. Birkaç ton daha koyu sarı olan saçlarını zevkli bir Fransız kıvrımıyla toplamıştı. Kişisel bir antrenörün yönetiminde şekillendirildiğine şüphe olmayan vücudu, genç versiyonlarla aynı zarif çizgileri izliyordu. Siyah yün bir ceylan çerçevesi üzerine dökülmüş, iki uzun inci dizisiyle vurgulanmış ve kulak memelerinde eşleşen inci kümeleri vardı.

Bir koluyla lavabonun dibine dayandı ve "Patates ve Peynir Mükemmellik" kalıntılarının üzerine bir fırça attı. Bu Twyla'nın uzmanlık alanıydı. Cenaze törenlerinde ve

tencere yemekleri. Chad'in cenazesinin yabancı doğasına rağmen, Sandhiller'lardan bazıları yiyecek olmadan gelmeyi hayal bile edemezdi.

Bayan Sterling duraksadı ve tabağı inceledi. Köpüklerin içinden çıkarıp kaldırdı, ters çevirdi ve gözlerini kısarak dibine baktı.

Annem bazen bunu yapardı, sanatçının parçayı imzaladı. Bayan Sterling'in eski tabağın orijinalliğiyle daha çok ilgilendiğini hayal ettim.

Yaklaştığımda Bayan Sterling, fırın kabını incelerken yakalandığı için utanmış gibi tabağı tekrar suya sıçrattı. Emily koşarak geldi ve tabağı benden aldı. "Dur, ben alayım."

Yaşlı kadın başını omzunun üzerinden çevirdi ve göstermelik bir gülümseme sundu. "Oraya koyabilirsin, Emily. Bulaşık makinesine koyarsak büyükannem mezarında ters döner. Altın plaka aşınacaktır."

Emily tabağı tezgâhın üzerine koydu ve sanki seçici annelerin tuhafliklarını anlıyormuşuz gibi bana göz kırptı.

Twyla mutfağa girdi. "Ah, tatlım." Bayan Sterling'e bir kalça fırlattı, neredeyse onu Choker County'ye düşürecekti. "Şimdi bunları yapmak için endişelenmene gerek yok. Üzerlerine biraz folyo at ve derin dondurucuya koy. Bunlar Meredith için ve kimse uzun süre tabaklarını geri almayı beklemiyor."

Bayan Sterling sol elini sağ elinin altında tutuyor, birinden damlayanları yakalıyor ama diğer elinin ahşap zemine sıçramasına izin veriyordu. "Temiz tabakları bugün eve göndermek çok daha kolay görünüyor."

Twyla ellerini bulaşık suyuna daldırdı ve Bayan Sterling'in ancak ima edebileceği bir kas gücüyle yanmış patatesi güveçten temizledi. "Oh, hayır. Mesele tam olarak yemek değil. Meredith'e evden çıkıp insanlarla görüşmek için bir bahane veriyor. Ya da bazen, bulaşıkları geri getirme görevi insanları kendilerinden uzaklaştırır. Ne demek istediğimi anlıyor musunuz?"

Bayan Sterling eldivenli elini lavaboya doğru kaldırdı, tıpkı annelerin frene ön koltuktaki çocuğun üzerine otomatik olarak bir kol atmaları gibi. "Dikkatli olun. O bir antika."

"Bu, büyükannemin küçüklüğümde beri sahip olduğum eski tabağı." Tabağı sudan çıkardı ve sırtarak baktı. "Mavi çiçekleri her zaman sevmişimdir. Beni mutlu ediyor ve büyükannemi hatırlatıyor. Ayrıca Patates ve Peynir Mükemmelliği için doğru boyutta."

Emily geri çekildi ve sanki patlamanın tam anını ölçüyormuş gibi gözlerini annesinden ayırmadı. Bayan Sterling yere damladı.

Twyla bulaşık makinesinin kapağını çekiştirdi, onunla boğuştu ve yanlışlıkla dışarı kaydırıldı. "Vay canına." Heyecanlı bir yüz ifadesiyle bana baktı. "Bunu gördün mü Kate? Dev bir çekmece gibi. Ne kadar zekice, değil mi?"

Tabağı aldı ve alt rafa yerleştirdi. Ardından hızla başka tabaklar geldi. Üst rafı çekip çıkardı ve birkaç kristal kokteyl bardağını yerleştirdi. Bayan Sterling dehşet içinde felç olmuş gibi duruyordu.

Muhtemelen Twyla için gerçekten endişelendiğinden ve belki de günü başka bir cinayetten kurtarmak için Emily kendini Bayan Sterling ile Twyla'nın arasına soktu. "Lütfen, burada misafirsiniz. Bulaşıkları yıkamanızı beklemiyoruz."

Twyla ona el salladı. "Tatlım, elimizden geldiğince yardım etmek için buradayız. Şimdi sen ve annen içeri dönüp Meredith'le oturun. Ben mutfağı temizleyip yemekleri hazırlayacağım. Sen merak etme."

Emily Twyla'yı çekti. Lavaboya uzandı ve tıpayı çekiştirdi. "İsrar ediyorum. Bu işi senin yapman bizi rahatsız eder. Gerçekten. Bırak ."

Durumu ustalıkla ele aldığı için Emily'yi takdir etmek zorundaydım.

Mutfak görüşmelerini Emily'ye bıraktım ve bir banyo aramaya koyuldum. Elbette, bu evde, bu kalabalıkta, doğru isimlendirme muhtemelen "tuvalet odası" idi. Merdivenlerin bir tarafında mutfak, oturma odası ve yemek odası bulunan bu evin düzenine bayılmıştım. Yatak odaları muhtemelen ikinci kattaydı. Merdivenlerin diğer tarafında, cilalı maun dev bir masa kuzey pencerelerinden meraya bakıyordu. Merdivenlerin altındaki boşluk bir çamaşır odasına ve geniş bir koridora açılıyordu. Keşif gezimin buralarda bir yerde bir banyo ile sona erdiğini varsaydım.

Meredith köşede durmuş, başını duvara yaslamıştı. Eğer saklanmak istiyorsa, daha iyi yerler vardı. Sadece durmuş gibi görünüyordu.

Meredith'in annesi merdivenin diğer tarafında belirdi. Ayağa kalktı ve nefesi kesildi. Pek fazla insanın gerçekten soluğunu tuttuğunu duymamıştım, o da ancak hayatlarını tehdit eden bir şey olduğunda. "Misafiriniz var!"

Teknik olarak misafirdik, ancak cenazelerin farklı bir dizi ev sahibi sorumluluğu olduğuna inanıyorum. Bu durumda insanlar yas tutanlara yardım etmek için uğrarlar, eğlenmek için değil.

Meredith yüzünü buruşturdu. "Evet. Tabii ki."

Bayan Sterling Meredith'i değerlendirdi. Başparmağını diliyle ıslatıp Meredith'in sağ gözünün altına sürdü, sonra da havadan bir ruj çıkardı. "Bu renk sana çok yakışacak."

Belki de gizli bir cebinde saklıyordur. Bu numarayla onu gizli silahlar için aramalıydım. Meredith'in dudaklarına sürdü ve Meredith onu taklit edene kadar kendi dudaklarını birbirine yapıştırdı. "Karakterin gerçek testi iyi zamanlarda nasıl davrandığımız değil, trajedi altında nasıl dayandığımızdır."

Meredith annesinin elini tokatlayarak uzaklaştırmak ister gibi görünüyordu. Gözlerini kapattı ve burnu alevlendi. Tekrar açtığı anda dudaklarını birbirine sürttü ve gülümsedi. "Haklısın, tabii ki anne."

Bayan Sterling geri çekildi. "Önce siz çıkın, ben de birazdan geleceğim, böylece sizi almaya gelmişim gibi görünmeyecek."

Meredith, şeffaf siyah hortumunun içindeki uzun bacakları ve topuklarındaki üç inçlik sivri uçlarıyla annesinin etrafından dolaştı. Saten bir elbise giyip yalınayak dolaşıyordum bu kadar yumuşak bir hassasiyet ve zarafetle hareket edemezdim.

Meredith'in kürek kemikleri sırtındaki iyi aşınmış yuvaya yerleşerek omurgasını dikleştirdi.

Sanki olay yerine yeni gelmişim gibi köşede dolaştım. "Tuvalet odasına yakın bir yerde miyim?"

Bayan Sterling beni gördüğüne pek sevinmiş gibi görünmüyordu ama yine de hoş bir ifadeye yakın bir şey takınmayı başarmıştı. "Doğru yere geldiniz."

Biraz geriye yaslandım. "Çok güzel kızlarınız var." Gushy, biliyorum. Bunu asla söylemezdim ama Sevgili Anne'nin yumuşak karnına dokunabileceğini düşündüm. "Annelerine çekmişler." demekle yetindim. Bayan Sterling gibi bir diva için bile bu aşırı olabilirdi.

Bayan Sterling de aynı fikirdeydi ve bana ısındı. "İyi genlerle kutsanmışız."

"Kızlar belli ki yakınlar." Belki de yakın olmanın bir anlamı vardı. Omaha'da Hodgekiss'te olduğundan farklıydı. Fox klanı için yakın olmak, davetsizce gelmek, kıyafetleri, arabaları, evleri, çocuk bakımını, parayı, zamanı ve desteği paylaşmak anlamına geliyordu. Aynı zamanda yıkıcı kavgalar ama dünyanın geri kalanı için birleşik bir cephe anlamına geliyordu. "Meredith için hepinizden bu kadar uzakta olmak zor olmalı."

Bayan Sterling derin bir iç çekti, bu açıkça yalan değilse bile abartmanın kesin bir işaretiydi. "İtiraf etmeliyim ki, Chad'le ciddileşmeye başladığında ve Chad buraya taşınmaktan bahsettiğinde, babası ve ben onu ikna etmek için elimizden yaptık."

"Chad'i sevmedin mi?"

Bayan Sterling kötü bir koku gibi ahlaki ve sosyal bir üstünlük yayıyordu. "Çocuğunuz yok, değil mi?"

Ona yeğenlerimden bahsedebilirdim ama umursamadığından şüpheleniyordum. Başımı salladım.

Her şeyi bilerek, "Çocuklarınızı seviyorsunuz elbette ve onların mutluluğunu istiyorsunuz. Ancak, dünyayı yaşamış ve deneyimlemiş biri olarak, romantik aşk kavramlarının heyecan verici olsalar da kalıcı bir memnuniyet sağlamadıklarını bilirsiniz. Ben her zaman iyi bir eş bulmanın romantizmin baş döndürücü telaşından daha fazlasını içerdiğine inandım."

Annemle babam hayat hakkında ders vermedikleri için, kederli bir kızı teselli etmekten çok dış görünüşle ilgilenen bir kadından yüce bir felsefe dinlemeye hazır değildim. "Görünüşe göre Meredith ve Chad iyi ortaklarmış."

Bayan Sterling eridi. Kaşlarından başladı, yanaklarına doğru indi. Omuzları çöktü ve küçüldü. Kulağa pek hoş gelmese de gözleri yaşlarla doldu. "Yanılmışım. Meredith'in Chad'den ve kırsal yaşamdan bıkacağını sanmıştım. Kısa sürede Omaha'ya dönmek için yalvaracaktı. Ama burada çok başarılı oldu. Chad'le gerçekten mutlu olduğuna inanıyorum."

Ona kaybı için üzgün söyleyebilirdim. Ya da bunun ne büyük bir trajedi olduğu, Chad'in çok genç olduğu, Meredith için ne kadar korkunç olduğu hakkında bir şeyler mırıldanabilirdim. Tüm karton yorumları gözden geçirdim. Doğal tepkim onun koluna dokunmak ya da omzuna nazikçe elimi koymak, belki de elini sıkmak olurdu. Ama ona dokunmak bir akrebi okşamak gibi olurdu.

Yıkıldığı kadar hızlı bir şekilde asil tavrına geri döndü. Göbeğinden ve omuzlarından çenesine kadar ve nihayet kaşları kalktı. Dönüşümün tamamlandığını işaret edercesine nefes aldı. "Sanırım bu kadar tehlikeli bir pozisyonda çalışırken böyle bir kaza kaçınılmaz."

Kaza mı? Meredith annesine Chad'in öldürüldüğünü söylememiştir. Bunun için onu suçlayamazdım. Muhtemelen Bayan Sterling'in bu skandala nasıl tepki vereceğini benden daha iyi biliyordu, ama böyle bir haberin annemi yörüngeye fırlatacağını hayal edebiliyorum.

Bayan Sterling hafifçe titreyen parmaklarını kaldırarak topuzunu sıvazladı. "En azından Meredith hayatını yeniden kuracak kadar genç. Artık taşrada yaşama macerasını yaşadığına göre, daha uygun bir eş bulabilir."

İnsanlar gerçekten böyle mi düşünüyordu? Ve bir yabancıyla böyle özel görüşler hakkında konuşmak gerçekten tuhaf görünüyordu. Belki de benimle konuşmak bir kedi ya da doldurulmuş bir hayvanla sohbet etmek gibiydi. Bayan Sterling ailesine ya da arkadaşlarına karşı dürüst olamayacak kadar kontrollüydü ama benim gibilere içini dökebilirdi.

Ona kayıtsız bir gülümseme ve baş sallama kombinasyonu verdim ve banyoya girdim. Çıktığımda misafirlerle ilgilenmek için oturma odasına çekilmişti. Meredith'i mutfak lavabosunda su bardağını yarıya kadar kaldırmış halde buldum. Pencereden dışarı bakıyordu.

"?" Bunun ezik bir açılış olduğunu biliyordum. Glenda'nın ölümünü takip eden günlerden de biliyordum ki, bu bir insanın otomatik pilotta cevaplayabileceği bir soruydu.

Bardağındaki suyu içmeyi unutmuş gibiydi. Belki de zorlu günü atlatmasına yardımcı olması için bir hapla güç almıştı. Boğazını temizledi. "Kate." Kendini o ana geri çekmiş gibiydi. Pencerenin ötesindeki hülyalı düşüncesinden döndü ve bizi kimin izlediğini kontrol ediyormuş gibi bakışlarını benim öteme kaydırды.

Sessiz bir sesle bana tısladı, "Burada ne yapıyorsun?"

Düşmanca bir tavır beklemiyordum. "Başsağlığı dilemek için uğradım."

Endişeyle etrafına bakındı. "Özel davetlere katılmak şerifin görevi değil, değil mi?"

Belki ilaçları paranoya yaratıyordu. Ya da belki bir şey saklıyordu.

Meredith'in gözleri sanki iradesi dışında pencereden dışarı kaydı. Emily içeri girdi, ince topuklu ayakkabıları ahşap zeminde kesik kesik vuruyordu. "Bay ve Bayan Carstenson gidiyorlar." Neredeyse hiç vurgu yapmadan konuşmuştu ama ses tonunda az da olsa bir küçümseme vardı.

Meredith sanki az önce bana dişlerini göstermemiş gibi sakın bir şekilde hafifçe gülümsedi. "Hemen geliyorum." Bir an pencereden dışarı baktı, sonra tekrar bana döndü. Sözleri son derece kibar olmasına rağmen düşmanlığı içimi yakıyordu. "Geldiğiniz için teşekkür ederim."

Boğazından bahar suyu gibi akan bir cümleydi bu. Sanırım son birkaç gün içinde binlerce kez söylemiştir. *Güzeldi. Geldiğiniz için teşekkür ederim.* Başka ne vardı? Çünkü artık ağlayamıyordun. Kendinizi yere atıp çığlık atamaz ve sevdiğiniz kişiyi geri getirmesi için Tanrı'ya yalvaramazdınız. O kişi sonsuza dek gitmişti ve size *Fine* kalmıştı. *Geldiğiniz için teşekkürler.* Ve çok geçmeden bu da kaybolacaktı. Sonra elinizden geldiğince bu boşlukla başa çıkmaya çalıştınız.

Tanrım, Glenda'yı özledim. Ve bugünkü gibi günler acımı daha da derinleştiriyordu. Ölümünden sonraki günler hayatımın en kötü günleriydi. Kim bilir o sırada ne kadar şaşkın ve kaba şeyler söylemiş olabilirdim? Meredith'in tepkisine çok fazla anlam yüklüyordum. Ne de olsa Chad'in korkunç ölüm haberini getiren bendim. hoşlanmamasına şaşmamalı.

Gözlerimi pencereye kaldırdım. Meredith'in ölü çayirlara baktığını sanıyordum. Ama onun daha somut bir konusu vardı.

Josh Stevens sırtı eve dönük bir şekilde duruyordu. Parmaklarından içi dolu beyaz plastik bir çöp torbası sarkıyordu. Üzerinde ekose bir gömlek ve deri yelek vardı ama mont giymemişti. Sert rüzgâra karşı şapka ya da eldiven de takmamıştı ama yine de çıplak pamuk ağaçları gibi hareketsiz duruyordu.

Huzursuz havaya kapılmış kahverengi ot ve toprak parçaları dışında hareket eden tek şey, bir ahır kedisi olduğunu tahmin ettiğim devasa bir gri kürk topuydu. Toprak çiftlik avlusundan Josh'a doğru fırladı.

Kendimi soğuğa karşı hazırladım. En azından eteğimin altına uzun bir iç çamaşırı giymiştim ve ceketimin altına da birkaç kat giysi saklamıştım. Arka kapıdan çıktım ve çardaktan gelen soluk güneşle çizgili beton verandaya geçtim.

"Merhaba Josh." Kımıldamadığı için onu yaklaştığım konusunda uyarmalıyım diye düşündüm.

Seğirdi ve başını benden yana çevirdi. Başını kaldırdı. serbest kolunu ve yüzünü koluna sildi. Bana döndüğünde gözleri nemli ve kırmızıydı.

Soğuk havayı içime çektim ve sarılı sağ elini gördüğüm anda kalbim kaburgalarımın çarptı.

"Hey." Elindeki çantayı fark etmiş gibiydi. "Sadece çöpü çıkarıyorum."

Kedi geldi ve Josh'un kot pantolonuna sürtünerek ince bir gri tüy izi bıraktı.

Kendime gelmek için bir saniye vermek amacıyla kedinin sırtını ovmak için uzandım. İpeksi kürkü titreyen parmaklarımı ısıttı. Rahat bir ifade takındım. "Eline ne yaptın?"

Tüylerim diken diken olmuş alnıma başıyla işaret etti. "Görünüşe göre bir ayıyla karşılaşmışsın. Dün Shorty Cally'de düveleri kontrol ederken biraz fazla yaklaştım. Ya sen?"

Eğer bir demiryolu kenarından bilgisayar çalışıyor olsaydı, gerçekten bu kadar rahat olur muydu? Shorty'yi kontrol etmek kolay olurdu. "Buzda kaydım."

Yüzünde bir şüphencilik belirdi ama buna izin vermedi. "Soğuk, gevşemek istemiyor gibi görünüyor."

Kediyi okşamayı bıraktım ve bacaklarıma sürtündü, ben de tekrar başladım. "Bir arkadaşı kaybetmek zordur."

Gözlerini kırpmıştırmadan önce bir damla yaş gözlerini tehdit etti. "Evet."

Bekledim, sohbeti içeriye taşımayı diledim ama Josh'un içeriye girince susacağından şüphelendim. Açık alanda kalmak daha iyiydi.

Altın sarısı kararmış çimenlere karşı donuk kahverengi bir yuvarlanan otu seyretti. "O bir kasabalıydı." Bunun ne anlama geldiğini biliyordum. Kasabalılar olarak Fox'un evi, balo ve mezuniyet hazırlıkları için Grand Central, basketbol antrenmanları ve oyun provaları arasında çiftlik çocukları için hızlı yemekler, okuldan sonra ebeveynlerin sığır çalışarak geçirdikleri bir günün ardından kasabaya gelmeden önce uğradıkları bir mola yeri olarak hizmet veriyordu.

"Eskiden okulda beklerdim. Annem her zaman öğleden sonra kasabaya gelemezdi. Ama Chad taşındıktan sonra hafta boyunca onun evinde takılıyordum. Bu bir çeşit rutin haline geldi. Okul yılı boyunca sanırım onlarla evde geçirdiğimden daha fazla zaman geçirdim."

Kelimelerin akışı beni şaşırttı. "Hiç senin evine geldi mi?"

Kedi uzun ve yüksek sesle miyavladı. Josh'un bacaklarına dolandı ve ağlamaklı bir miyavlama daha çıkardı. Josh çöp torbasını yere bıraktı ve elini kedinin sırtında gezdirerek onu kamburlaştırdı. "Eminim kimse seni beslememiştir."

Çöpleri topladı. "Hadi gel." Kediyle mi yoksa benimle mi konuştuğunu bilmiyordum, bu yüzden yine de takip ettim.

Josh akıcı hareketlerle çiftlik avlusunu geçip ahırın arkasına geçti. Kedi önden koştu, sonra hızla etrafımızda dolandı ve arkamızdan koştu. Çılgın kediler için tipik bir davranış. Evin merkezi ısıtmasından daha uzağa gitmenin ne kadar akıllıca olacağını düşünerek peşlerinden yürüdüm. Bir ilçe çöplüğü ve yükseltilmiş bir yakıt deposu, evden korunaklı çelik ahıra yakın bir yerde duruyordu. Çöp bidonunun kapağını kaldırdı, çöp poşetini içine attı ve çınlayarak kapanmasına izin verdi.

Kedinin ya da benim onu takip edip etmediğimi görmek için ahırın  n tarafındaki kapıdan içeri girdi. Dev sürgülü kapılar kapalı kalmıştı ama bu insan boyundaki kapı kolayca açıldı. Eğer bir şey varsa, binanın i i dışarıdan bile daha soğuktu. Zayıf güneş biraz sıcaklık sağlıyor olmalıydı. Kedi bacaklarımın arasından fırladı ve coşkusundan neredeyse Josh'a çelme takıyordu. Miyavladı ve öyle bir gürültü ki sanki aylardır a  kalmış gibiydi. Josh metal bir çöp kutusunun kapağını kaldırdı ve içeri eğildi. Kuru mama metal bir mama kabının içine tıkırdadı. Kedi düştü ve Josh kep eyi atıp kapağı tekrar kırdı.

Kapıdan geçmesine yer açmak için geri çekildim. Kapıyı arkasından kapattı ve durup  l  otlaa baktı. Sanki bir planı varmış, onu uygulamış ve gücü tükenmiş gibiydi.

Daha çok donmamı engellemek için, ama aynı zamanda konuşmamızı başlatmak için onu kışkırttım. "Demek Chad'in evinde çok zaman geçirdin. O hiç seninkine geldi mi?"

Josh'un gözleri odağını kaybetti. "Evet. Hafta sonları. Hafta sonları. Ama dışarı çıktığında genellikle çalışırdık. Eskrim ya da sığır. Ona ata binmeyi öğrettim, ama hiç sevmezdi. Ama eski bir Honda 350 Scrambler'ımız vardı. Onu kurcalar, çalıştırır ve havalanırdık. On dört yaşında olduğumuz yaz, bizimkiler uyuduktan sonra gizlice ka ardık. O eski 350'liği ilçe yoluna kadar iter, sonra da  alıştırırdık. Roggin Gölü çok uzakta değildi. Chad ve ben motoru park eder ve gizlice kıyıya inerdik. İnsanlar kamp arabalarını oraya  eker ve soğutucularını dışarıda bırakırlardı. Birkaç soğutucudan bir ya da iki bira aşırırdık. Soyulduklarını anlayacakları kadar değil. Muhtemelen ertesı sabah soğutucuya bakarlar ve bir gece önce bu kadar çok içtiklerine şaşırırlardı."

Bunun mantığına hayran kaldım. Bu, Long Branch'a teslimat yapan Miller kamyonundan bir kasa  almaktan daha mantıklıydı. Bu hüner beni, Robert'ı ve Sarah'yı bir sürü

Babamın Broken Butte'de avukat olan kuzeni bizim adımıza yargıçla konuşmasaydı sorun olurdu.

Josh burnunu çekti. Belki de soğuk onu da etkilemeye başlamıştı. "Ama motosiklet bozulduğunda iş işten geçmişti. Kasabaya kadar yürüdük ve Chad'in babası beni ve motosikleti eve götürmek zorunda kaldı. Bira konusunu hiç öğrenemediler ama bizimkiler biraz katıydı. Ondan sonra Chad'in çiftliğe gitmesine izin verilmedi."

"Ama yine de onunla şehirde takılıyorsun?"

Isındı, ki bu benim için söyleyebileceğimden daha fazlasıydı. "Evinin yanında boş bir arsa vardı ve koş-kaç-öldür-yağmala diye kendi uydurduğumuz bir oyun oynardık." Uzaklara dalan yüzü bana güzel zamanları yeniden yaşadığını söylüyordu. "Bir keresinde, muhtemelen altıncı sınıftaydık, annesi dışarı çıktı ve bize akşam yemeği vaktinin geldiğini söyledi. Bütün gün havanın sıcak olduğu ama güneş batmaya başlar başlamaz havanın soğuduğu sonbahar günlerinden biriydi. Bir oyun daha oynamak istedik. Ne olduğunu bilmiyorum ama Bucky Volks bana sertçe vurdu. Kolumu kırdım."

Soğuk, ince katmanlarına nüfuz etmiyor gibiydi. Parmaklarım uyuşmuştu.

"Annesi beni Broken Butte'ye götürmek zorunda kaldı çünkü bizimkiler çiftlikteydi. Chad McDonald's'ı ne kadar çok sevdiğimi ve orada yemek yeme fırsatını neredeyse hiç bulamadığımı biliyordu." Dikkatini bana verip bir kenara çekilmesi beni şaşırttı. "Ailem şehre pek sık . Çok çalışırlardı ve fast food'dan nefret ederlerdi, bu yüzden Broken Butte'a gittiğimizde annem genellikle öğle yemeği hazırlardı."

Black Socks hakkında bildiklerime göre, tutumlu ve sade olmayı tercih ediyorlardı.

"Chad'in, ben kol setimi aldıktan sonra annesini bizi McDonald's'a götürmesi için ikna ettiğini hatırlıyorum."

Futboldan bahsetmesi belli belirsiz bir anıyı canlandırdı. "Sen ve Chad eyalet şampiyonu olan Danbury takımında oynamamış mıydınız?"

Küçük de olsa bir gülümsemenin dönüşümü onu neredeyse yakışıklı yapıyordu. "Ne yıldırı ama. İlk yılımda fena değildik, bölgeyi kazanmamıza üç puan kalmıştı. Ama son senemizde Koç bizi değiştirdi ve Chad'i oyun kurucu, beni de alıcı olarak oynattı. Durdurulamazdık."

Artık ayaklarımı hissedemediğim için hala ayaklarım olduğundan emin olmak için aşağıya baktım.

Arka kapı çarparak açıldı. Meredith'in babası hışımla dışarı çıktı. Verandadaki mobilyalara işgalci bir ordu gibi baktı ve onları yok etmekle tehdit etti. Öfkeli bir boğanın yürüyüşüyle avludaki basamakları ikişer ikişer çıktı ve bize doğru ilerledi. "Beni bu lanet olası kara delikten çıkarabilecek bir tank ya da ağır hizmet tipi dört çeker nerede ki bir f-" Durdu ve birkaç desibel daha alçak sesle konuşmaya başladı. "Bir telefon görüşmesi. Evde sinyal alamıyorum."

Kollarımı kendime doladım, bu duruma tahammül edemedim. Soğuk.

Josh ahırını gösterdi. "Beyaz Dodge'u al. Yakıtını yeni doldurdum."

Bay Sterling ilk kez hava durumunu fark etmiş gibiydi. "Lanet olsun. Chad Nisan'da ölemezdi. Piç her zaman işleri zor yoldan yapmak zorunda kalırdı."

Ne Josh'ın ne de benim buna söyleyecek bir şeyimiz vardı.

Bay Sterling başını Josh'a doğru eğdi. "Merhaba. Siz Josh Stevens'sınız." Telefonunu sol eline geçirdi ve sağ elini uzattı. "Sizi gördüğüme sevindim."

Josh onun elini sıktı. "Efendim."

Bay Sterling ne söyleyeceğinden emin değilmiş gibi bir süre daha onu inceledi. "Peki. Tamam." Çelik ambara doğru yürüdü ve biz de onun büyük kapıyı açmak için verdiği mücadeleyi izledik.

Josh titrediğimi fark etti. "Eve dönsen iyi olur. Muhtemelen çoktan bir çöp torbası daha doldurmuşlardır, uzun zamandır burada toz topluyorum."

Josh'un evden uzakta, ahırın yan tarafına doğru attığı kararlı adımları izledim. Çöp bidonunun nerede saklı olduğunu bilmesi, ahıra girip kediye beslemesi, kilitli yakıt deposundan pikabı doldurması tanıdığını gösteriyordu. Peki Josh Bay Sterling'i nereden tanıyordu?

Kendimi arka kapıdan içeri attım ve sıcaklık dalgası karşısında inlemek istedim. Emily lavabonun üstündeki pencerede Meredith'in yerini . Bana bir fincan kahve uzattı ve ben de donmuş parmaklarımı minnetle fincana sarıp buharın burnumu eritmesine izin verdim. "Tanrı seni korusun."

Kusursuz teni ve bembeyaz dişleriyle mükemmel gülümsemesi beni kendine çekti. "Anneme Mere'nin porselenleri yerine sana o kupayı verdiğimi söyleme."

Dudaklarıma fermuar taklidi yaptım.

Emily arkasına yaslandı ve evi inceledi. "Bu küçük evi seviyorum, ya siz? İlk başta, 'Bir insan burada nasıl tam zamanlı yaşayabilir ki' diye düşünüyorsunuz. Daha çok şirin bir kulübe gibi, gerçekten. Ama her şeyin sadece birkaç adım ötede olması güzel."

"Meredith nasıl?" Aptalca bir soruydu ama Emily'den biraz kardeş dedikodusu koparmak istiyordum, bu yüzden yavaşça konuya girdim.

Emily arkama baktı ve sesini alçalttı. "Gerçekten mi?"

Başımı salladım. Bu kolaydı.

Emily gözlerini devirdi. "Tüm bu gözyaşları ve drama çok . Mere için bile."

Büyükanne Ardith uyurken Meredith'in bugün gösterdiğinden daha fazla dram görmüştüm. "Sevdiğiniz birini kaybetmek zordur."

Emily kulak misafirlerine karşı gözlerini dört açtı ve komplocu modunda devam etti. "Oh, lütfen. Bugüne kadar bağırıp çağırıyor ve devam ediyordu. Şimdi ise sadece iç çekiyor ve trajik bakışlar atıyor, gözlerinden yaşlar süzülüyor. Sempatî kazanmak için üretilmiş. Mere ilgi odağı olmayı seviyor."

Onu kışkırttığım için kendimi aptal gibi hissediyordum ama daha fazlasını duymak istiyordum. "Yıldız olmak iyi hissettirebilir. Biraz yalan söylemek zorunda kalsan bile."

"Doğru mu?" Emily'nin coşkusu arttı. "Her zaman yalan söylemeyi sevmiştir, gerçek işe yarasa bile. Geçen gün size babasının ona sanat eseri alması için para verdiğini söylemesi gibi."

"değil mi?"

Emily güldü. "Babam ikimiz için de en son düşünlerimizde para harcadı. Kocalarımıza aynı konuşmayı yaptı, kısaca 'O artık senin' dedi. Ve bunda ciddiydi."

Tablolar ve bronz heykeller güney pencerelerinden gelen ışığı yakaladı. Bunların hepsi Chad'in maaşıyla mı? "Hiç mirası yok muydu?"

Emily gözlerini devirdi. "Henüz değil. Babam ve annem öldüğünde ikimize de miras kalacak ama muhtemelen tadını çıkarmak için çok yaşlı olacağız."

"Bazı güzel şeyleri var." Emily'yi ateşlemek için bu cümleyi bir parça acılıkla bıraktım.

"Meredith'in her zaman pahalı zevkleri vardı. Bu yüzden üniversitede mühendislik okudu."

Mühendislik mi? İlginç. "Böylece iyi bir yaşam sürebilir mi?"

Emily başını geriye attı ve güldü. "Mere'yi hiç de iyi tanıımıyorsun."

Sorgulayan bakışım onu harekete geçirdi.

"Bir koca bulmak için makine mühendisliğine girdi. O matematik derslerini geçecek kadar zeki değil. Benim hukuk fakültesine gitmemle aynı sebepten."

Emily yüzündeki dehşete düşmüş ifadeye güldü. "Biz profesyonel eşler olmak için yetiştirildik. Eskiden olsa, bitirme okuluna giderdik. Şimdi ise. Artık bu konuda daha zeki olmamız gerekiyor."

Ted'le evlenmemiş olsaydım, onu yargılamak için daha cazip olabilirdim. Onunla Frog Creek'te yaşayıp çalışacağım için söyledim. Yine de benim için gerçek bir avantajdı. "Ama Meredith sonunda bir demiryolcuyla evlendi. Bunun pek kazançlı olduğu söylenemez."

Emily büyük gözlerle sözlerini vurguladı. "Biliyorum!"

"O zaman Chad'i sevmiş olmalı."

"Dinlemiyorsun. Mere'in tek derdi dram." "Ve demiryolu drama mı?"

Emily başını salladı ve tekrar eğildi. "Hayır. Babam."

Dörtnala başka bir otağa gitmişti ve ben daha kapıyı bile açmamıştım. "Takip etmiyorum."

İç çekti. "Üniversitede, Mere Nebraska Üniversitesi'nde mühendislik okulundaydı. Babam onunla ilgili sınırlarını çoktan aşmıştı çünkü Creighton'da sınıfta kalmıştı, orada daha çok..." zenginliği anlatmanın kibar bir yolunu arıyormuş gibi duraksadı, "bizim gibi olan. Bu yüzden, babasının torpil yapıp onu daha iyi bir okula sokabileceği bir sonraki döneme kadar UNL'de sürünüyor. Ve diğer mühendislik öğrencisi Josh Stevens ile tanışır. Çıkmaya başlıyorlar ve ciddileşiyorlar."

İçimde bir elektrik çarpması oldu. "Josh Stevens buradan mı?"

Emily başını salladı. "Seni onunla konuşurken gördüm. Neredeyse tanıyamayacaktım. Mere onunla çıktığında canlı ve mutlu gibiydi."

Şimdi deli, üzgün ve çok zayıf görünüyor. Ama o zamanlar bomba gibiydi."

"Meredith ve Josh'a ne oldu?"

Emily hikâyesini düşündü. "Nişanlanana kadar her şey yolundaydı."

Vay canına. Josh ve Meredith, ikisi de mühendislik eğitimi almış.

Nişanlandık.

Emily devam etti, "Doğal olarak babam onun geçmişini araştırdı. Buradan geldiğini ve ailesinin hiçbir şey olmadığını öğrendi. Meredith'in Josh'la çıkmasını yasakladı."

Bu tür bir ebeveyn müdahalesini hayal bile edemezdim. Annem ve babam hepimizin kendi bağlamamıza izin verirdi.

"Aman Tanrım. Gözyaşlarına, çarpılan kapılara ve histeri krizlerine inanamazsın. Kimse Meredith'ten daha iyi drama yapamaz."

Bahse girerim Roxy bir yarışmacı olabilir.

"Mere, 'O bana bakacak' diyordu. Mühendis olmak ve tüm fırsatlar yüzünden. Ama babam onu dinlemedi. Aslında onu görmezden geldi. İşte o zaman aniden Chad'le nişanlandığını açıkladı."

"Bu hiç mantıklı değil. Eğer baban Josh'u kabul etmediyse, Chad hakkında neden farklı düşünsün ki?"

Emily'nin bakışları Meredith'in Twyla'nın kucağına dayandığı oturma odasına kaydı. "Bazen deliriyor. Ne olduğunu bilmiyorum. Bence gerçek bir akıl hastalığı var. Ama sırf başkasını incitmek için kendine zarar verecek şeyler yapabiliyor."

"Büyükannem yüzüne inat burnunu kestiğini söylerdi."

Emily bilgece başını salladı. "Kesinlikle."

"Yani Chad ile babana inat olsun diye mi evlendi?"

Emily diline kederli bir tıkırtı verdi. "Evet. Sanırım yaptığı tam olarak buydu. Yani, Josh yeterince kötüydü. Ama iyi bir kariyeri olabilirdi. Hayatını biraz yumuşatması gerekebilirdi, mesela büyük bir evi falan olmazdı ama idare ederdi. Ama Chad, tarım bilimi gibi bir şeydeydi. Sanırım babası gibi FFA öğretmeni olmak istiyordu. Hepimiz bunun umutsuz olduğunu düşünüyorduk."

"Yine de durumu iyi görünüyor. Yeni ev, güzel sanatlar, pahalı bir araba." Büyük bir buzdolabı ve diğer tüm seksi aletlerden bahsetmiyorum bile.

Emily şaşkın görünüyor. "Evet. Bazı iyi yatırımlar yaptıklarını ve burada yaşamının maliyetinin gerçekten düşük olduğunu söylüyor."

"Josh mühendis olmadı ."

Emily'nin gözleri bu değişiklik karşısında parladı. "Chad ve Meredith evlendikten hemen sonra Josh okulu bıraktı ve buraya geri döndü. Onu o kadar çok seviyordu ki orada devam edemezdi."

Josh, son sekiz ya da dokuz yıldır üniversitedeki sevgilisinden sadece birkaç mil uzakta yaşıyor ve nesillerdir ailesine ait olan araziye onlara satıyordu.

"İnsanlar Chad ve Meredith'in birbirlerine sadık olduklarını söylüyor." diye sordum.

Emily pürüzsüz sarı saçlarından bir tutamı döndürdü. "Bu sadece Mere'nin şekilde. Herkesin her şeyin en iyisine sahip olduğunu düşünmesini istiyor. Chad'le aralarındaki ilişkinin harika olmadığını kimsenin bilmesine izin vermez. Ama ben gerçeği biliyorum çünkü onları birlikte gördüm." Bana doğru eğildi. "Ayrı odalarda uyuyorlardı."

"Belki de zor bir dönemden geçtiler, yedi yıllık kaşıntı. Bunu çözmeye çalışıyor olabilirler."

Emily bana baktı. "Bundan çok daha uzun süredir kaşınıyorlar."

Kimse bir başkasının evliliğinde gerçekten neler olup bittiğini bilemez. Benim durumumda, bazen evliliğinizde neler olup bittiğini bile bilemezsiniz.

kendi. "Eğer Meredith Chad'i sevmiyorsa ve Sandhills'de yaşamaktan mutlu değilse, neden kaldı?"

Emily sanki bu gelmiş geçmiş en aptalca soruymuş gibi davrandı. "Para."

Ev güzeldi tabii. Sanat eseri ve araba da... Ama eş desteği alacaktı ve bir şehre dönerse daha da iyi bir maddi imkân şansı olacaktı. "Chad o kadar kazanıyor olamaz."

Emily güldü. "Oh, Chad'in parası değil. Babamın."

"Anlamıyorum."

Emily diliyle sinirli bir tıkırtı çıkardı. "Hepimiz Meredith'in Chad'le inadına evlendiğini ve bir yıl kadar sonra ondan boşanacağını düşündüğünü biliyorduk. Chad'den sonra Josh, babamın standartlarına göre iyi görünecek ve babam da onu onaylayacaktı. Ama sakın babanızı alt etmeye çalışmayın."

Kahve fincanımı topladı ve lavaboya koydu. İğneleyici bir gülümsemesi vardı ve sormamı istediğini anladım.

"Nedenmiş o?"

Kaşlarını kaldırdı. "Düğünden hemen sonra, hediyeleri açmak için annemlerde küçük bir çay içtiğimizde, babam biz kızları ofisine getirdi ve oturttu. Mirasımızın bir kısmını bize vereceğini düşünmüştük. Meredith'in evlenmesi ve benim de nişanlanmamla birlikte, ikimiz de bir yığın parayı kullanabilirdik."

"Ve yaptı mı?"

Kızgınlıkla başını salladı. "Tam tersi. Bize yatırımları ve bizim için açtığı hesapları gösterdi, tabii ki hâlâ kendi adına. Sonra da eğer ikimizden biri boşanarak onu utandırırorsa, planı değiştireceğini ve bizim payımızı hayır kurumlarına bırakacağını söyledi."

Yani Meredith Chad'den boşanırsa, tüm o tatlı paradan mahrum kalacaktı. Bir sonraki en iyi seçeneği Chad ile evcilik oynamak ve yakışıklı, düşünceli komşusu Josh ile bir ilişki yaşamaktı.

Ama belki de bu numara onlar için çok fazlaydı. Chad'i öldürdüler ve uygun bir süre sonra, babamın

evlilik mutluluğu içinde yaşamak, rahat miras için beklemek.

Josh'u şüpheli alanın bir metre derinliğine yerleştiren, ikinci dereceden de olsa kanıtlarla savaştım. Ama babamın onayına rağmen, onun bir nedeni ve aracı olduğunu görmezden gelmek zordu. Lanet olası yaralı elinden bahsetmiyorum bile.

23

Evde durdum ve kahverengilerimi ve yürüyüş botlarımı giydim. Sterling'in kadın kıyafetleri kadar gösterişli olmayabilirdi ama etek ve ceketten çok daha sıcaktı. Ağrıyan sırtıma ve kollarıma biraz Icy Hot sürmeyi düşündüm ama bütün öğleden sonra berbat kokmak istemedim. Ayaklarımı kalın yün çorapların içine soktum. İyi bir önlem olarak, kahverengi kayak şapkamı dalgalarımın üstüne bile çektim.

Yorganlarıma gömülüp uzun bir uykuya dalmak isterdim. Ama bir şey olmayacaktı.

Adliyede, Trey Ridnoir sayfalarca notun üzerine eğilmişti. Komiserin odasındaki konferans masasının üzerine yayılmıştı. Ben içeri girdiğimde ağır ahşap sandalyesinde arkasına yaslandı.

Ceketimin fermuarını açtım. "Newt ve Earl'ün evinde ne buldun?"

Başını iki yana salladı. "Yüce Tanrım. Evde değillerdi ya da o kadar çok çöpün altına gömülmüşlerdi ki arama kurtarma köpekleri olmadan onları asla bulamazdık."

Bilmem gerekirdi. "Hiç bilgisayar buldunuz mu?"

Başını iki yana salladı. "Arama iznim olsaydı bile nereden başlayacağımı bilemezdim. Yarın oraya birlikte gidebiliriz." Notlarını bir kenara itti. "Ne ?"

Masaya doğru yürüdüm ve sayfalara göz attım. Aklım ve içgüdülerim birbiriyle çekişiyordu. Yapılacak en doğru şeyin Trey'e her şeyi anlatmak olduğunu biliyordum ama bunu yapmak istemiyordum. "Meredith'in ailesi Omaha'nın üst tabakasından ve beklediğiniz her şeye sahip. Ve evet, bunun basmakalıp olduğunu biliyorum. Ama Stepford'da bile baskı altında olurlardı."

Trey güldü. "İnsanlar Meredith'in kendini olduğunu söyleyip duruyor."

Hâlâ ayağa kalkmaya çalışarak volta atıyordum. "'Onların' söylediklerine güvenemezsin. Buradaki insanlar mantarlı şarap içenlere şüpheyile yaklaşıyor."

"Ogallala'dakiyle aynı. Yine de üniversiteye gittin; bu herkes için nasıl bir şey?"

Bunu el sallayarak . "Ben bir Tilki'yim. Buralarda çok eskilere dayanırız, çoğu insan herhangi bir tuhaflığı görmezden gelecektir." Durakladım. "Gerçi annem hala zaman zaman onları rahatsız ediyor."

"Annenin nesi var?"

"O bir sanatçı. Buralarda bu hoşgörü gösterilmesi, hatta acınması gereken bir durum, bir tür sağduyu kanseri gibi."

Trey öne doğru eğildi. "Annen Marguerite Myers mı?"

Ona doğru döndüm. "Marguerite Myers'ı nereden tanıyorsun?"

Küçük sevimli bir çocuk gibi renklendirilmiş. "UNL'deki ilk yılımda sanat bölümündeydim."

İstemedenden de olsa yüksek sesle güldüm. "Bir sanat uzmanı nasıl olur da eyalet polisi olur?"

"Sıkıcı bir hikaye. Sanatla hayatımı kazanmak için yeterince iyi olmadığımı fark etmemle sona eriyor."

Kaşlarımı kaldırdım. "En istikrarlı meslek bu değil."

"Ama heykel eğitmenim büyük bir Marguerite Myers hayranıydı. Sanırım küçük bir Nebraska kasabasında yaşamış olmasını seviyordu ve böyle bir başarı kazanmış olmasının bize ilham vereceğini düşünüyordu."

Annem pek çok insana ilham verebilirdi. Louise'e mükemmel bir olması için ilham verdi, Diane'e kurumsal hayata girmesi için ilham verdi.

kesin bir kariyer yolu. Hatta beni karanlık bir yola sürükleyebilecek olan kalbimin sesini dinlemem için bana ilham verdi.

Trey iri ellerini kâğıtların üzerine koydu ve sırttı. "Vay canına. Marguerite Myers senin annen. Hayret bir şey."

Bana cin şişesinden çıkmışım gibi baktı, ben de ağızımdan kaçırdım "Josh Stevens dışarıydı."

Trey doğrulup oturdu, tüm hayran çocuk havası gitmişti. "Ve?"

"Chad'in ölümüyle oldukça sarsılmış görünüyordu."

Trey ofladı pufladı. "Eminim öyledir. Birini öldürmek çok üzücü."

Tereddüt ederek kendimi bir sandalyeye bıraktım. Josh hakkında yanlış mı düşünüyordum? Ona inanmaya devam edeceksem, sağlam bir şey bulmam gerekiyordu. "O ve Meredith mühendislik okulundaydılar."

"Demiryolu için mi?"

Şapkamı çıkardım ve saçlarımı ovuşturdum, muhtemelen ortalığı ama iyi hissettirmişti. "Tren işletmeciliği değil, üniversitede makine mühendisliği. Meredith ve Chad evlenmeden önce nişanlanmışlardı."

Trey sandalyesine geri oturdu. "Vay anasını. Hâlâ Josh'un Chad'i öldürdüğünü düşünmüyor musun?"

Şapkamı avucumun içine aldım. "Kaynağa güvenmiyorum. Geldi ve Emily'nin Meredith'e karşı bir şikayeti olduğu hissine kapıldım."

Tedirginlik içinde öne doğru oturdu. "Vibe" mı? Josh Stevens'ın harika bir adam olduğuna dair bu inatçı çizgi gibi mi? Onun birine zarar verebileceğine *inanmıyor* musun?"

"Pekala. Evet. Bence Josh iyi bir adam."

Alnında paralel çizgiler halinde küçük kabartılar vardı. "İşte elimizde olanlar: Josh, Chad'e o kadar kızgın ki kafasına demiryolu kravatı geçirmekle tehdit ediyor. Josh eğitilmiş bir makine mühendisi, demiryolu bağını kurabilecek biri. Josh, Chad'in karısına aşık."

Söylemek istemedim ama söylemem gerekiyordu. "Josh'ın sağ eli sarılı."

Trey masaya bir yumruk vurdu. "Dün gece trende kırdığın elin gibi mi?"

Başımı salladım. "Shorty Cally'nin yerinde çalışırken bir kaza geçirdiğini söyledi."

Dün. Shorty'yi aradım."

Trey bana odaklandı. "Ve?"

"İçeride değil. Beni aramanız için mesaj bıraktım."

Trey ayağa fırladı. "Josh'un Chad'i öldürdüğünden ve demiryolundan çaldığından neden şüpheleniyorsun?"

Kollarımı kavuşturdum. "Sığırları çalıştırırken yaralanmak kolaydır ve eğer Josh demiryolundan çalışıyorsa, parayla ne yapıyor? Oldukça basit yaşıyor."

"Muhtemelen Meredith'le kaçmak için para biriktiriyordur."

Trey ona karşı bu kadar çok mücadele ettiği için mi Josh için bu kadar çok mücadele ediyordum? Fox'un inatçı çizgisi Sandhiller'lar arasında iyi bilinen bir şakaydı. İpuçları Josh'a karşı yığıldıkça, topuklarımı kuma daha da gömdüm. Josh'un yaralı eli o telin üzerindeki son diken olmalıydı. Ağzımı açtım ve daha fazla kumu tekmeledim. "Olin Riek'i görmemiz gerek."

Trey elini masaya bıraktı. "Gerçekten mi?"

Avucumda sıkıttığım şapkayı sallayarak açtım ve dışarı çıktım. Trey sandalyesinin arkasından ceketini aldı. "Bu tam bir zaman kaybı."

Onunla tartışmanın bir anlamı yoktu. Buzhava, kendimi Trey'in arabasına atmam için geçen on saniye boyunca beni hırpaladı ve sonra boynumdaki ve yanaklarımdaki çıplak tene baskı yaptı. Mayıs ayında, tepeyi tırmanıp Olin'in bungalovuna giden bloğun etrafından dolanmaktan mutluluk duyardım. Ama bugün, ısıtıcıdan uzakta geçireceğim zamanı birkaç saniye kısaltmak için ne gerekiyorsa yapardım.

Trey'i yeşil kenarlı imal edilmiş eve yönlendirdim. Olin'in karısı Jan bahçe sanatı koleksiyonu yapıyordu. Gerçi "sanat" plastik fırıldaklar, hayali çitlere yaslanmış siluet halindeki kovboyların kontrplak heykelleri ve donmuş bahçeyi süsleyen parlak boyalı metal Huskers tabelaları için gevşek bir terimdi.

Trey daha arabasının kapısını çarpmadan önce aceleyle ön kapıdan çıktım ve zili çaldım. Ağır adımlarla kapıya doğru ilerledim ve kapı açıldı. Etli kolları ve iki katlı karavan gibi kalçaları olan yaşlı bir kadın olan Jan, sırtarak perdenin kilidini açtı. "Katie! Bir buzula dönüşmeden önce içeri gir."

Trey ve ben antresine doluştuk, o da kapıyı çarparak kapattı. Yağmur sonrası Honduras gibi hissediyordum. Sıcak ve nemli hava üzerimi örtüyor, binlerce yemeğin ve pastanın kokusu kafamın içine doluyordu.

Jan'ın sesi ağır işiten birine aitti. "Yüzüne ne oldu böyle?"

Güzel hissetmek her zaman güzeldir. "Bir kapıya çarptım."

Jan buna inanmış görünüyordu ve dörtmala koşmaya başladı. "Aman Tanrım, ne soğuk bir hava. Yılın bu zamanlarında genelde Ajo'da oluruz. Keşke şimdi orada olsaydık. İçeri gel, içeri gel. Sana kahve getireyim. Dün ekmek yapmıştım ama hepsi bitti. Ama biraz kurabiyem var. Siz oturma odasına yerleşin, ben hemen döneceğim."

Sonunda onunkinden daha yüksek bir sesle söze girdim. "Çok naziksin Jan. Bu asker Trey Ridnoir. Olin'le gerçekten konuşmamız gerekiyor. İçeride mi?"

Kollarını indirdi ve yüzü düştü. "Ziyaret edecek vaktin yok mu? Çoğu insan bu yıl burada kışladığımızı bilmiyor, o yüzden kimse uğramadı."

Babam, Jan'a gününden birkaç dakika ayırmadığım için bana kızardı. Sadece bir suçluluk tuğlası daha. "Özür dilerim. Gerçekten çok meşgulüz." Düşündüm ki

söylediği Şey hakkında. "Neden bu kış Ajo'da değilsin?"

Yüzü daha da düştü. Evin arka tarafına doğru giden koridora baktı ve sesini alçalttı. "Olin bu yıl her zamanki komisyonunu almadı. Bunu karşılayamazdık, biliyorsun. Çok zor oldu, çünkü soğukta kireçlenmem çok kötü oluyor." Kadın neşelendi ve ellerini çırttı. "Yapacak bir Şey yok. En azından merkezi ısıtmamız var."

Trey'e baktım, Olin'in bariz nedeni ve fırsatı hakkında yorum yapmak için bir kaşımı kaldırdım. Soğukkanlılığını korudu.

"Olin buralarda mı?" Tekrar sordum.

Jan kollarını iki yana salladı ve bol bir hırkanın sardığı yağlarını ileri geri salladı. "Elbette." Döndü ve bağırdı, "Olin! Olin!" diye bağırdı.

Bir güm, *güm* sesi duyuldu, ardından daha fazlası geldi ve koridorun sonunda bir figür ortaya çıktı. *Güm, güm. Güm, güm.* Olin Riek yürüteçle yavaşça ilerledi.

Trey omzumu dürttü ve gözleri bana açıkça evet, gerçekten de onun zamanını boşa harcadığımı söyledi. Olin'in dün gece bir vagona tırmanmasına imkan yoktu.

Fuayenin ışığına doğru ilerlerken kocaman satıcı bizi selamladı. "Katie Fox. Seni düşünüyordum. Muhtemelen poliçeni değiştirmelisin. Lehdar Ted Conner ve tahminimce sen farklı birini istiyor olabilirsin. Ve yeni işinle birlikte poliçeni yükseltmek akıllıca olabilir."

Artık ilçe üzerinden sigortalı olduğum için ihtiyacım yoktu. Ama poliçeyi iptal edersem, bu zavallı Jan Nebraska'da bir kış daha geçirmek anlamına gelebilirdi. Bunu ona yapmaya yüreğim elvermedi. Önce Jan'a, sonra Olin'e gülümsedim ve bizi oradan nasıl çıkaracaklarını düşünüdüm. "Chad Mills'i duydun mu?"

Olin'in sırtışı kayboldu. "Bu tam bir trajedi. Keşke benimle birlikte sigortalı olsaydı. şu anda karısı için bir çek yazardım. Ama o

En ucuzu ve şimdi..." diye devam etti.

Trey devam etti. "Chad'e karşı kin besleyen birini tanıyor olamazsın, değil mi?"

Jan'ın ağız açık kaldı ve Olin'e döndü. "Her zaman çok kibar ve tatlıydı. Kimsenin onun hakkında kötü düşündüğünü hayal bile edemiyorum."

Olin üzgün görünüyordu. "Sendikanın sigortayı değiştirmesini sağladığı için ona bir eşek arısından daha fazla kızmam gerektiğini biliyorum. Ama gerçek şu ki, adamları için en iyisini yapmaya çalıştığını biliyorum. Bunun için onu suçlayamam."

Olin'in ifadesinin samimiyetini bilmiyorum ama bir önemi yoktu. Chad'i o öldürmüş olamaz. Ve bu Josh'u tekrar ateşe attı.

Soğuk hafiflemişti ama bunun tek nedeni bulutların alçakta seyretmesiydi. Meredith'in evinin önünden geçtik. Parlak arabaların ve tozlu pikapların çoğu gitmişti. Cenazeden sonraki saatlerden daha üzücü çok az şey vardır. Diğer tarafa, kahverengi otların ve yaban otlarının tıkadığı dikenli tel çitlerin arasından baktım. Birkaç ay içinde diz boyu yeşil çimenlerin yumuşak bahar esintileriyle dalgalanacağına inanmak zordu. Hayat ve mevsimler.

Bu, soğuk bir kış öğleden sonrasında küçük bir kasaba şerifi için fazla felsefi.

Trey bir eli direksiyonda, diğer eli seyahat çantasını tutarak arabayı sürdü. Şeytani adliye demiyle dolu bir fincan.

Millses'lerin evinden birkaç mil batıya gidildiğinde sağa doğru dar bir toprak yol uzanıyordu. Beyaz badanalı iki köşe direği, üzerinde siyah harflerle "Stevens Ranch" yazan kontrplak bir tahtayı tutuyordu. Birkaç mil daha gidince solda "Stevens Çiftliği"ni gösteren ikinci bir ahşap tabelaya ulaştık.

Trey fincanını tutucuya yerleştirdi. "Ogallala oldukça kırsal bir yer ama bu Grand County bambaşka bir boyut."

Her tepeyi ve vadiyi, her sığ gölü ya da tüm otlakların adını bilmiyor olabilirdim ama Grand County benim evimdi. Uzak

Çiftlikler ve bir dönüm noktasından diğerine olan mesafeler eskiden olduğu gibiydi.

Stevens Ranch, Sandhills'deki en etkileyici yer değildi. Pırıltılı, yeni ve geliştirilmiş olmasının eksikliğini, düzenli ve temiz olmasıyla telafi ediyordu. Yeni boyanmış beyaz bir çit, küçük de olsa, pencere ve kapıların etrafındaki orman yeşili süslemelerle yine beyaza boyanmış pitoresk çiftlik evini çevreliyordu. Güneye bakan ön verandada bir salıncak ve iki söğüt salıncak bulunuyordu. Düzenli ön bahçede toz, kir, yaprak ya da çöp yoktu.

Trey arabayı çitin önüne park etti ve biz de buz kristalleri yağarken dışarı çıktık.

Arkasında ağıllar ve bir yel değirmeni yükselen eski bir ahşap ahır evin elli metre uzağında duruyordu. O da sevgi dolu bir ilginin izlerini taşıyordu, beyaz boyası ve yeşil süslemeleri kusursuzdu. Josh'un siyah pikabı kapalı ahır kapılarının önüne park edilmişti.

Ahırın arkasından gelen çınlama ve gürültülere buz topaklarının yerde çıkardığı şingirtiler da eklendi. Trey'e meraklı bir bakış fırlattım ve o yöne doğru ilerledim. Yaklaştığımda homurtular duydum ve gürültü daha da arttı. Ahırın arkasındaki kargaşayı takip ettiğimde Josh'un yel değirmeninin altında durduğunu gördüm.

Yıpranmış ahşap iskele, zemindeki delikten uzanan emici çubukla birlikte başının üzerinde ortalanmıştı. Çubuk kanatlara bağlı değildi, bu yüzden pompa elektrikle çalışıyordu. Evin ana su kaynağı bu olmalı. Bir inçlik PVC boru kuyunun içinde kayboldu.

Eldivenli elleri plastik boruya kenetlenmişti. Yüzü neredeyse morarmıştı ve boynundaki damarlar patlamıştı. Bir tuzağın içinde gibiydi. Boruyu bırakırsa tekrar kuyuya batacaktı ama onu daha uzağa çekecek bir tutamak bulamıyordu.

Koştum ve Josh'un ellerinin altındaki boruyu tuttum. Yaralı eliyle, muhtemelen onu güçlü bir şekilde tutamadı. Benim

Sentetik kayak eldivenleri biraz dokulu olduğu için daha iyi kavradım ama ağrıyan kaslarım acı içinde çığlık attı. Rüzgâr ensemden aşağı küçük buz parçaları savuruyordu.

"Çubukta buz birikiyor." Çekmek için zorladı ve benim de yardımımıla boruyu birkaç santim daha yukarı çekmeyi başardık. "Bu lanet şeyin neden çalışmayı bıraktığından emin değilim ama eski pompadan kaynaklandığından şüpheleniyorum."

Zamanında yeterince kuyu çekmiştim. En önemli kuyular hep kötü havalarda açılırdı. Fikir, boruyu kuyunun dibinden çekmekti. Bu durumda, birkaç PVC uzunluğu birbirine vidalanmıştı, bu yüzden çekmenin en kolay yolu, her bir uzunluğu çıkarken sökmek olacaktı.

İkimiz de çabayla homurdandık ve yüzümün Josh'unki kadar parlak tonlara dönüştüğünü anladım. Thinsulate eldivenlerim bile parmaklarımın uyuşmasını engelleyemiyordu. Trey görünürde yoktu. Etrafa iyice bakıyor olmalıydı.

Josh PVC'nin üst kısmını sökerken ben de destek aldım. Kuyudan yeteri kadar boru çekene kadar tekrar çektik, o da yirmi metrelik bir bölümü daha sökebildi. Sonunda dalgıç pompayı kuyunun üzerine çekmeyi başardık. PVC'den çok daha geniş değildi, yaklaşık iki buçuk fit uzunluğunda paslanmaz çelik bir metal parçasıydı. Onu yere koyduk. Nefes nefese geri çekildik. Bir rüzgâr yel değirmeninin kanatlarını tepemizde şingırdattı.

"Görünüşe göre bir blok ve tackle kullanırsanız bu daha kolay olacak." Biraz kan gelmesi için ellerimi kalçalarımın vurduğum.

"Makarayı bulamıyorum ama bunu çekerken fazla zorlanacağımı sanmıyordum. Sadece elli metre." Eski pompadan siyah, beyaz ve kırmızı kabloları sökerek işe koyuldu.

Aklıma demiryolu bağına bağlı makara geldi. Yeni bir ekipmana benzemiyordu. Josh'un ahırından mı gelmişti?

Josh yerde duran yeni pompayı kaptı ve durdu. Bana sıırttı, çocuksu bir ifadeyle birine zarar verdiğini düşünmek neredeyse imknsızdı. "Teşekkürler. Bunu tek başıma yapamazdım."

Trey kollarını kavuşturmuş bir şekilde durduğu ahırın köşesinden konuştu. Pek memnun olmuşa benzemiyordu. "Siz ikiniz sanki yıllardır birlikte alışıyormuşsunuz gibi görünüyorsunuz. Yaşlı evli bir çift gibi."

Evli olmak huzurlu bir çalışma ilişkisini garanti etmiyordu. Ted ve ben, o bir noktada öfkesine yenik düşmeden, hayal kırıklığı içinde penseleri havada uçurmadan ya da ikimizden biri çekip gitmeden asla bir kuyu açamazdık. Yalnız çalışmayı tercih ederdim ama Trey haklıydı. Josh ve ben oldukça iyi bir takım olmuştuk.

Josh'un kabloları yeniden bağlamasını izledim. "Bir tek başına çalışmak zordur. Yardım almadan idare etmenin pek çok yolunu buldum ama bazı şeyler için fazladan bir çift ele ihtiyaç var."

Josh hâlâ sırtarak, "Seninki için Tanrı'ya şükürler olsun," dedi.

"Joshua!" Emredici erkek sesi azarlama taşıyordu. "Tanrı'nın adını boş yere anmakla ilgili ne dedim ben?"

Josh'un yüzündeki gülümseme kayboldu. Trey ve ben dönüp baktık.

Bir zamanlar uzun boylu ama şimdi beli bükülmüş, göğsü çökmüş, sıırım gibi bir adam, beyaz saçları bir ınar ağacından dökülen tüyler gibi başının etrafında uçuşarak duruyordu. Otorite kkremesinin ondan gelmesi pek mümkün görünmüyordu ama ağzını açtı ve bunun doğru olduğunu kanıtladı.

"Yaratıcına saygı duymanı hatırlatmak için önümüzdeki üç gün boyunca tüm inekleri tek başına sağacaksın." Yaşlı adam beni ya da Trey'i fark etmemiş gibiydi. Josh'a sert bir baş selamı verdi ve dönüp gitti. Kesik kesik hareketlerle ahırın etrafında geri yürüdü.

Josh onun gidişini izledi, yüzüne hüznün çökmüştü. "O benim babam."

Trey polis yüzünü takındı. "Bunamış mı?"

Josh babasını bir buzağıyı izleyen mavi bir heeler gibi izledi. "Çoğu zaman iyi geçinir. Ama arada bir akli kayıyor."

Gözlerimi kısarak Josh'un bakışlarını buz parçacıklarına doğru takip ettim.

"Bugün onun iyi günlerinden biri değil. İzninizle." Josh hızla uzaklaştı ama ahırın etrafında kaybolmadan önce aceleyle geri döndü. "Yardımanız için çok teşekkür ederim. Babamı yerleştirdikten sonra pompayı tekrar bir araya getirebileceğim."

Trey ve ben bir süre hareket etmedik, sonra Trey "Seninle konuşmamız gerek" dedi.

Onları takip ettik ve Josh'un kamyonetinin önünde yakaladık. Josh babasıyla sıradan bir öğleden sonra gibi neşeli bir şekilde konuştu. "Hadi bir fincan kahve içelim."

Yaşlı adam ona ters ters baktı. "Eğer o boğaları meradan çıkarmazsak, Eylül'de buzağılarımız olacak ve kışın yağan kara dayanamayacaklar."

Josh başıyla onayladı ve dokunmadan ya da ikna etmeden babasını yan bahçeye yönlendirmeyi başardı. Üst bir pencere bulunan ahşap bir kapı evin içine, muhtemelen mutfığa açılıyordu.

Trey ve ben bahçeyi geçip temiz bir eve girdik. Josh ve babası paltolarını kapının yanındaki duvarda sıralanan kancalara bıraktılar. Josh'un babası krom çerçeveli gri Formika masaya yerleşirken biz kapıyı kapattık. Trey, Josh'un sağ elinin morarmış tırnaklarına odaklandı.

Yaşlı adam ilk kez bizi fark etmiş gibiydi. "Siz kimsiniz?"

Josh masayla bizim aramıza girdi, tıpkı saldırılarını önlemek için iki köpeğin arasına girebileceğiniz gibi. "Baba, bu Kate.

Tilki. Hodgekiss'teki Tilkileri hatırlarsın." Josh bana baktı. "Kate, bu benim babam, Enoch."

En kibar gülümsememi sundum. "Babam Hank. Sizi tanıdığını söylüyor."

Enoch başımdan çizmelerime kadar beni süzdü. "Neden böyle giyindin? böyle mi?"

"Ben Grand County şerifiyim."

Başını arkaya attı ve kahkahalarla güldü. "Bir kız mı? ne güzel. Sırada ne var?"

Trey sabırsızlandı ve Josh'a seslendi. "Bir göz atmak istiyorum etrafta. Sana birkaç soru soracağım."

Josh kaşlarını çatarak Trey'e baktı. "Zaten yeterince iyi baktığını söyleyebilirim."

Trey ceketinin fermuarını açtı ve not defterini çıkardı. "Pekâlâ. Sen ve Chad Mills ile başlayalım. Tam olarak arkadaş değildiniz, değil mi?"

Enoch'un Formika masaya vurduğu yumruk hepimizi yerinden sıçrattı. "O çocuğun etrafında olmamanız gerekiyor. Size ondan ve Saunders denen çocuktan uzak durmanızı söylemiştim."

Josh'un bakışlarındaki sıcaklık Trey'de üçüncü derece yanıklara yol açabilirdi. Enoch'a döndüğünde yumuşamıştı. "Sorun değil baba. de yanında bulunmadım."

Enoch kollarını kavuşturdu ve ağzını kapattı.

"Bir dakika içinde kahve yapacağım, baba." Josh mutfaktan çıkıp küçük bir oturma odasına girmemizi işaret etti. Kanepe hantal görünüyordu ve şönil bir yatak örtüsüyle örtülmüştü. Kollarında dantel örtüler olan eski kahverengi bir koltuk bir köşeye sıkıştırılmıştı. Birkaç kitap ve okuma gözlüğü, eski kupalar ve kağıt mendiller sehpa olarak kullanılan televizyon tepsilerini kaplamıştı. Televizyon yoktu. Büyük pencereler ön verandaya ve gri öğleden sonraya bakıyordu. Ağzımı kapalı tutarak mutfağa yakın durdum.

Josh durdu ve Trey'in üzerinde yükseldi. "Chad ve ben çocukluğumuzdan beri arkadaşız. Ama evet, bir anlaşmazlık yaşadık. O kadar da büyük bir mesele değildi ama demiryolundaki dedikoducuların bizim ezeli düşman olduğumuzu söyleyeceklerini tahmin ediyorum."

Trey defterine bir şeyler karaladı ve bekledi.

Josh mutfağı işaret etti. "Onu görüyor musun? Chad'in istediği gibi havuz değiştirilirse burada kalamayız. Babamı bir süreliğine bırakabilirim ama o yalnız yaşayamaz. Ben ne yapacağım? İşimi mi bırakayım? O zaman faturalarımı nasıl ödeyeceğim? Taşınayım mı? Bu onu tamamen öldürür."

"Yani çözümünüz Chad'den kurtulmak mıydı?" Trey gerçekleri söyledi.

Josh onunla alay etti. "Neler olduğu hakkında hiçbir fikrin yok." "Neden bana söylemiyorsun?"

Mutfağa baktım ve Enoch'un kıpır kıpır olduğunu fark edip ayağa kalkarak odun sobasının yanına gittim.

Josh'un bakışları önce bana sonra Trey'e kaydı. Bahse giren bir kadın , istediği bir sırrı olduğuna bahse girerdim.

Trey Josh'a yumruk atmak ister gibi görünüyordu ama defterine yazdı. "Meredith Mills ile ilişkiniz nedir?"

Enoch yerde, masanın yanında duran tahta meyve kutusuna uzandı. Soba. Biraz çıra aldı ve ateş kutusuna attı. Birkaç gazete aldı ve onları büktü, sonra bir kibrit yaktı ve kağıtlara tuttu.

Tehdit Josh'un boğazının derinliklerine saplandı. "Meredith'i bu işin dışında bırak. Onun Chad'in ölümüyle hiçbir ilgisi yok."

Sonra ne olduğunu görmedim ama Enoch'un elindeki kâğıtlar alevler içindeydi. Onları salladı ve inledi ama çırayla birlikte ateş kutusuna atmadı.

Mutfağa daldım ve bir kalp atışından daha kısa bir süre içinde Enoch'un kolunu yakalayıp ocağa ve ateş kutusuna doğru ittim. I

Ona bırakmasını söylememe gerek kalmadı ve elini geri çektiğimde boştu, alevler çırının üzerinde çatırdamaya başlamıştı bile.

Bana ters ters baktı ve ben de panik sonrası modunda nefes nefese kalarak sessiz kaldım.

Babamın amcası Chester ve teyzesi Hester'ın da böyle bir sobası vardı. Biz çocuklar için sürekli bir kıkırdama kaynağı olan Chester ve Hester, Choker ilçe sınırının çok ötesinde eski bir kulübede yaşıyorlardı. Bugünlerde onlara "şebekeden uzak yaşamak" diyoruz ve son derece havalılar. O zamanlar yaşlı, eksantrik ve biraz da ürkütücüydüler.

Geri gelen sükûnetle, "Kahve yapmamı ister misiniz?" diye sordum. Dar tezgâhın üzerinde hiçbir kutu , bu yüzden kahve muhtemelen temiz beyaz dolaplardan birinde saklanıyordu.

Enoch bir sandalyeyi muşambaya sürttü ve kendini yerleştirdi. "İşte yapman gereken şey bu. Yemek pişirmek, kahve yapmak. Grand County'de kanun adamı olarak dolaşmaya hakkın yok. Çocuk yetiştiriyor olmalısın."

Josh aceleyle mutfığa geri döndü, Trey de peşindeydi. " oluyor?"

"Enoch biraz kahve istedi." Ve bana hayatımı nasıl yaşamam gerektiğini söylemek için.

Enoch'a sırtını dönüp sesini alçaltırken Josh'un yüzü yeni bir bot gibi gergin görünüyordu. "Babam için üzgünüm. Biraz terbiyesini kaybetti."

Enoch'un romatizmalı parmağı masaya vurdu ve gözleri kısıldı. "Siz Tilkiler hepiniz aynı görünüşe sahipsiniz. Yine de bir süre önce burada olan diğerinden daha yakışıklı olduğunuzu söylemeliyim." Josh'a döndü. "Adı neydi onun?"

Josh benden uzaklaştı ve bir dolabı açtı. "Kahveyi hazırlamak bir dakika sürer."

Enoch arkasına yaslandı ve kirli çenesine vurdu. "Linda. Lou. Lou. Louise. İşte bu . Şimdi bu kız yiyeceklerini nasıl saklayacağını biliyor."

Louise mi? Ne zaman buradaydı? Ben daha soruyu soramadan Josh dolabı çarptı ve beş kiloluk bir Folgers kutusunu tezgâha bıraktı. "Bu kadar soğuk bir günde sıcak kahveden başka bir şey iyi gelmez, değil mi baba?"

Trey oturma odasının kapısında durdu ve ceketinin fermuarını çekti. "Zaman ayırdığınız için teşekkürler." Sesi minnettarlıktan başka bir şey ifade etmiyordu. "İrtibatta olacağız."

Josh'un ifadesi hiçbir şey vermiyordu.

Enoch arkasına yaslanırken sandalyesi gıcırdadı. Trey'in üniformasını küçümseyerek inceledi. "Eyalet devriyesi ve şerif neden burada? İkinizle de işimiz yok."

Enoch önceki konuşmamızın tamamını kaybetmiş olabilir.

Josh babasına cevap verdi ama gözlerini Trey'den ayırmadı. "Şimdi gidiyorlar."

Babamın onayladığı kibar bir gülümseme takındım. "Seninle konuşmak güzeldi, Enoch."

Sertleşti. "Bay Stevens."

"Elbette."

Trey elini göğüs cebine attı ve bir kart çıkardı. Josh'a uzattı.

Josh almadı. Trey mutfak masasının üzerine düşürdü.

Josh mutfak kapısını açtı ve bize bakmadan durdu. Buz fırtınası durmuştu. Trey nemli kasvetin içine doğru yürüdü. Josh'un önünde durdum. "Louise neden dışarıdaydı?"

Yüzü . "Bunu sana söylemeyeceğim."

Josh'un çok fazla sırrı vardı. Belki de ona şüpheyile yaklaşmayı bırakmamın zamanı gelmişti.

Trey'in arabasına binip kasabaya doğru yola çıktığımızda hâlâ Josh ve Louise'i merak ediyordum. Oluyordu?

Köy yolundan otoyola doğru ilerledik ama dönmeden önce Trey telefonunu aldı ve yolun kenarına yanaştı. "Çavuşumla görüşmem gerekiyor."

O tartışmaya başlarken ben telefonumu çıkardım ve hızlı aramayı tuşladım. Louise telefonu açtığında hiç tereddüt etmedi. "Bu, Mose ve Zeke'in maçına gitmemek için bir bahane olmasa iyi olur."

Vay be. Unutmuşum. "Kusura bakmayın. Çalışmam gerekiyor."

Kızgınlık dolu iç çekişi suçluluk duygusunu filizlendirmek için tasarlanmıştı. "Peki. Ama onlardan özür dilemek zorunda kalacaksın çünkü ben dilemeyeceğim."

Mose ve Zeke benim gelip umursamadılar. "Tamam." Onu nasıl ikna edeceğimi bilemediğim için tereddüt ettim. "Sana normalde sormayacağım bir şey soracağım ama bana bir cevap vermen gerekiyor çünkü..." Ona nedenini söylemeli miyim? Yapmak zorundaydım. "Çünkü Josh Stevens, Chad Mills'in cinayetinde güçlü bir şüpheli gibi görünüyor ve ben..."

Sözümü bitiremedim çünkü nefesi çok yüksekti. "Cinayet mi? Bunun bir kaza olduğunu sanıyordum. Aman Tanrım."

Ona yaşadıklarını anlaması için bir an verdim ve sonunda bana doğru döndü. "Josh? Düşünüyorlar. Sence o mu yaptı?"

"Bilmiyorum. Ama durum onun için pek iyi görünmüyor. İkinizin arasında bir şeyler olduğunu biliyorum. Bana ne olduğunu söylemeni istiyorum." Az önceki buz parçacıklarından sonra, öğleden sonra güneşi ön camdan içeri hoş bir sıcaklık yayıyordu.

"Oh." Trey'in çavuşuna baş şüphelinin Josh olduğunu söylediğini duyabileceğim kadar uzun bir sessizlik oldu. "Hiçbir şey. Neden bahsettiğinizi bilmiyorum."

Burnumun kenarını sıktım ve sakın bir tonda konuşmaya zorladım. "Babam biliyor ama konuda konuşmuyor. Josh çenesini kapalı tutuyor."

"Çünkü anlatacak bir şey yok."

"Ama Enoch Stevens çiftliklerine gittiğinizi söyledi. Neden? Josh'un Chad'i öldürmüş olabileceğini düşünmem için bir neden var mı?"

Gıcırdadı. Ondan hiç duymadığım bir ses. Bekledim. Trey kanıt eksikliği hakkındaki soruları yanıtladı ve bir sonraki hamlemizi anlamaya çalıştı.

"Tamam." Louise'in sesi on yaşında bir çocuk gibiydi. "Ama kimseye bir şey söylemeyeceğine yemin etmelisin. Hiç kimseye. Asla."

O kadar ki her şeye söz verebilirdim. "Vermeyeceğim."

Tüm kardeşlerim biliyor ki, eğer söylemeyeceğim dersem, söylemem. Louise tereddüt etti, sonra zayıf bir sesle anlatmaya başladı. Onu daha iyi duyabilmek için bir parmağımı kulağıma tıkadım.

"Bu geçen sonbahardı. İşler iyi gitmiyordu. Kaloriferin söndüğünü ve Ruthie'nin Fort Collins'te bir servete mal olan at kliniğine gitmek istediğini hatırlıyor musunuz? Mose ve Zeke pantolon giyme olayı yüzünden uzaklaştırılmışlardı. Benzin istasyonu Norm'a gitmesine izin vermek zorunda kalabileceklerini söylemişti. Ve Doktor Kennedy göğsümde bir yumru buldu."

Bunların hepsi benim için yeni şeylerdi. Zavallı Louise. "Çok özür dilerim. Bilmiyordum."

Burnunu çekti. "Kimse bilmiyordu. Dürüst olmak gerekirse, sen boşanmanın ortasıdaydın ve Diane de o birleşmeyi yapmıştı. Annem tabii ki bodrum katında bir şeyler yaratıyordu. Kime söyleyecektim ki?"

"Her zaman bana gelebilirsin. Bunu biliyorsun."

Gözyaşları sözlerine karıştı. "Ne kadar istediğimi bilemezsin."

Artık Josh'ı tamamen unutmuştum, sadece iğrenç, aşırı ilgili ablama biraz destek olmak istiyordum. "Ne oldu?"

Yine burnunu çekti. "Bilmiyorum. Sanırım eskiden olsa buna sinir krizi derlerdi. Yaptığım şey kaçmaktı. Broken Butte'a gittim ve kendimi Froggie's Lounge'da buldum."

"Olamaz." Sesi bu kadar kötü çıkmasaydı gülmekten kırılabilirdim. Froggie's, Broken Butte'un en adi batakhanesiydi. Louise'in bara en çok yaklaştığı yerin Long Branch olduğunu sanıyordum.

Gözyaşları devam etti. "Ne olduğunu bilmiyorum. Gerçekten bilmiyorum. Ama Josh Stevens ortaya çıktığında birkaç erkekle eve gitmek üzere olduğumu düşündüm. Beni oradan çıkardı ve evine götürdü. Sabah üçe kadar onun kanepesinde uyudum. Sonra beni eve götürdü. O ve babam arabamı almak için Broken Butte'ye geri döndüler."

"Şimdi nasılsın?"

Sesi ekşidi. "Şimdi mi? Duygusal olarak annemiz kadar dengesiz olduğumu öğrendikten sonra mı? Uygun olmayan bir ebeveyn olduğumu anladıktan sonra mı?"

Bu daha çok tanıdığım Louise'e benziyordu. "Kötü bir büyü geçirdin. Bu senin bir olduğun anlamına gelmez."

Gözyaşları dindi. "Bu benim pul potansiyeline sahip olduğum anlamına geliyor. Bunun için dua ettim ve Norm'la bunu tartıştık. Tanrı'nın yardımıyla bir daha asla o karanlık noktaya gelmeyeceğim."

"Bunun asla gömülmemekle ilgili olduğunu düşünmüyorum, bence işaretleri fark etmeyi öğrenmek ve karanlık olmadan önce yardım almakla ilgili."

"Senin psikoloji lisans derecen var. Benim İsa ile otuz yılı aşkın bir kişisel ilişkim var. Sanırım kendi hayatımı idare edebilirim."

Sırıttım. Tabii ya. bir uzmandı ve bu yüzden her zaman hayatımı yönetmek istiyordu. "Söylediğin için teşekkürler."

"Başka kimseye söylemeyeceğine yemin etmiştin," diye hatırlattı bana abla-kardeş ses tonuyla.

"Yapmayacağım. Josh'un karakteri hakkında bana iyi bir arka plan verdin."

Trey'in dikkatle incelemesi üzerine telefonu kapattım. "Bana söyleyecek bir şeyin var mı?

Josh Stevens hakkında?"

Arabayı vitese takıp otoyola çıkarken kelimelerimi seçtim. "Onun tarzı insanlara yardım etmek."

Trey bana şüpheli bir kaş çattı.

"Ted ve Roxy'nin orada olduğu gece Long Branch'ta bana yardım etti."

"Nasıl?"

Trey'e bunları anlatmama gerek yoktu. "Başka şeyler de yaptı."

"Ne?"

"Sana söylemeyeceğim." İyi ki Bill Hardy'nin teklifine güvenmiştim, çünkü Josh'un karakteri hakkındaki içgüdüsel hislerim yüzünden şeriflik kariyerimi riske atıyor olabilirdim. "Sanırım Chad'in öldürüldüğü gece Meredith'in evindeydi ve tam olarak söylediği şeyi yapıyordu. Ona yardım ediyordu."

"Çok saf."

Çenesine bir yumruk atmak yerine pencereden dışarı, kış kırlarına baktım. Adliye binasının arkasına çektik ve on dakika sonra telefonum tekrar çaldı.

"Hangi cehennemdesin sen?" May Keller'ın hırıltılı bağıırışı o kadar yüksek çıkmıştı ki Trey kaşlarını kaldırdı.

Vay be. "Özür dilerim. Unutmuşum. Gelemeyeceğim."

"Neden olmasın? Tanrı bilir daha ne kadar kasabaya gelmeyeceğim. Kaldır kışını da buraya gel."

Trey arabayı geri vites taktı ve geri geri gitti. "Nereye gidiyoruz?"

Başımı salladım. "Gerçekten, May. Tam ortasıdayım."

"Saçmalık. Bir adamın sana nereye sorduğunu duydum. Kıyafetlerini giy ve buradan çık. Eğlenceni sonra bitirirsin." Ben itiraz edemeden kapattı.

Trey gülerek onun bacağını tokatladı. "Bu da şimdi?"

"Boş ver. Adliyeye geri dön."

Bana ısrarcı bir bakış attı.

"Arayan May Keller ve evini satın almamı istiyor."

"Ne taraftan?" diye sordu. İşaret ettim ve o da otoyola döndü. "Araba sürerken bu dava hakkında ."

Ama . İkimiz de kendi düşüncelerimize çekildik.

Toprak yol donmuştu, bu yüzden arabanın alt tarafına hiçbir çukur ve çukurcuk çarpmadı. Gökyüzü katıksız soğğun süt rengini koruyordu. Trey'i Stryker Gölü'nün doğu tarafındaki iki şeritli toprak yola yönlendirdim.

Gölün derinliği tam ortasından yirmi fitten fazla olamazdı. Bir motorlu teknenin, sıkı bir dönüş yapıp diğer uca yarışmadan önce bir kayakçıyı sudan çıkaracak kadar buhar almasına ancak yetecek uzunlukta idi. Tabii ki Stryker Gölü'nde kayak yapmak yasaktı. May Keller'ın evinde kimin yaşadığına bağlı olarak bu yasağın bir önemi var ya da yoktu. Herkesin en iyi arkadaşı olmak isteyen eğlenceyi seven birinci sınıf öğretmeni orada yaşadığında, tüm yaz boyunca kayak yapardık. Lisedeki ilk yılımda, banka müdürü Bernard Smith karısından ayrılmış ve oraya taşınmıştı. İlk kez kayak yapmayı denediğimizde, kız kardeşim Diane şerifin arabasının arkasında eve götürüldü.

yapılsın ya da yapılmazın, Stryker Gölü gençler için daimi bir parti yeri idi. Yeni bir yer bulmak için verecekleri mücadeleyi düşününce sırtımama engel olamadım. Tabii şerif olarak kalırsam ve evi satın alırsam. İkisi de olası görünmüyordu.

Bill Hardy'nin çiftliğindeki izolasyon benimle dalga geçiyordu. Perde yok, komşular yok, sabahlar o kadar sessizdi ki uçan ardıç kuşlarının kanat çırpışlarını duyabilirdiniz. Acil durum telefonları ya da bilgi almak için dedikodu yapmamı isteyen vatandaşlar yoktu. Cennet.

Doğu tarafına döndük, hala yol için mümkün olan en az bahaneyi takip ettik ve eski bir bükülmüş tel çitin önünde durduk. Ev dar bir beton yolun sonunda duruyordu. Üç geniş beton basamak on ikiye altı ölçülerinde bir ön verandaya çıkıyordu. Donuk pembe sıva ev soğuktan kamburlaşmıştı. Nedense verandanın dış duvarları alüminyum kaplamayla kaplıydı, uyumsuz pembe boya çizilmiş ve oyulmuştu, altındaki gümüş alüminyumunu gösteriyordu.

May'in eski turkuaz renkli Chevy S-10 pikabı çitin dışına park edilmişti. Bahçeyi kaplayan aşırı büyümüş kahverengi otlar, yürüyüş yolunu krema parçaları arasında sarı bir kek tabakası gibi gösteriyordu.

Trey motoru kapattı ve evi inceledi. "Fena değil."

Çitin tamamen değiştirilmesi değilse bile onarılması gerekiyordu. "Kasabadan epey uzakta."

Trey bana sorgulayan bir bakış attı. "Gerçekten mi? Adliyeye benim evimin karakola olduğundan daha yakın."

Bunu onunla tartışmak istemedim. Dışarı çıktım. Sessizlik. Derin bir sessizlik. Bahçenin güney kenarındaki dört yaşlı pamuk ağacının arasından göl manzarası görünüyordu. "Bu ağaçların budanması, hatta önce kesilmesi gerekiyor."

Trey bir fikir belirtmedi. Belki de öğreniyordu.

BNSF düdüğü soğuk havayı yararak geçti. "Çok gürültülü."

Eğer Trey farkındaysa, ailemin evinin kasabadaki raylardan kırk metre uzakta olduğunu söyleyerek bilgeliği göstermişti.

Evin sol tarafında, ölü domates bitkileri ve solmuş sırk fasulyeler, donmuş siyah kabak asmaları ve çürüyen balkabağı yığınlarıyla birlikte çitle çevrili bir bahçeyi dolduruyordu. Bunları temizlemek için çok çalışmak gerekecekti.

Merdivenlerden yukarı çıktık. Kir, yapraklar, örümcek ağları ve hatta buruşmuş bir Cheez-It poşeti ön verandayı kirletiyordu. İğrençti. İhmal edilmiş ve sevilmemiş gibiydi.

Hafif bir esinti saçlarımı karıştırdı ve kulaklarımı ısırdı. Ellerim hemen karıncalandı. Üç köpekli bir geceyi unutun, bütün bir kızak ekibiniz olsa bile yine de donarlardı. Şapkamı düşündüm ama vazgeçtim.

Eski ön kapının renksiz süngerimsi boyası dökülmüş ve cam bölmelerden kalafat parçaları düşmüştü. Perde yok. Yazın göle bu kadar yakinken bu bir sorun olmalıydı. İçerideki manzarayı maskeleyecek perdeler de yoktu. Eski pirinç tokmağı çevve yapışan kapıyı ittim. "May?"

Sesi küçük evin arka tarafından, mutfak olması gereken yerden geliyordu. "Çok kötü durumda değil."

Ön verandaya açılan büyük bir pencere ve güney duvarı boyunca uzanan üç penceresiyle ön oda, öğleden sonraki ağır gökyüzüne rağmen iyi aydınlatılmıştı. Aşınmış ahşap zemin mutfağa kadar uzanıyordu ve sol tarafta iki kapı açılıyordu. Bunlar yatak odaları olacaktı.

Trey kapıyı arkamızdan kapattı ve odayı, hatta mutfak lavabosuna ve üzerindeki pencereye kadar inceledi. "Burası harika. Şu doğal ışığa bakın. Ve şu kemerli geçide." Ön odanın ortasındaki kavisli oda bölmesini işaret etti.

Bunu reddettim. "Muhtemelen buranın oturma odası ve yemek odası olmasını istemişlerdir. Ama onları ayırmak her iki alanı da iyi olamayacak kadar küçük yapıyor."

Bunu düşündü. "Pek sayılmaz. Misafiriniz olduğunda kullanmak için yaprakları olan bir masa burada işe yarar." Kemerin altından yanımdan geçip gitti.

"Bu da bir loveseat ve bir ya da iki sandalye için yer bırakıyor."

Harika. İçindeki sanatçı parlıyordu. Ön yatak odasına girdim. İki pencere parlak güneş ışığı temasını canlı tutuyordu.

Trey kafasını arkamdan içeri soktu. Gözleri parlayarak odaya girdi. "Burası bir stüdyo ya da ofis için harika olur." Çok heyecanlıydı.

"Yeni boyaya ihtiyacı var ve zemin oyulmuş." Çıktım, botlarım yıpranmış ahşap zeminde gümbürdüyordu.

Beni ikinci yatak odasına kadar takip etti.

"Bırakın şifonyeri, buraya bir orta boy yatak bile sığdırabileceğimi sanmıyorum." Odanın içinde bir kapıya doğru ilerledim.

Trey odanın ortasında durdu. "Yatak sorun değil. Diğer yatak odasına ya da hatta yemek odasına bir şifonyer koyabilirsiniz."

Ne sorun çözücü ama. Kapının arkasından bakınca cep boyutunda bir banyo gördüm. Sanırım yüz yıl önce geniş tezgahlara ve jakuzili küvetlere pek ihtiyaç yoktu. Antika ayaklı lavabo da fazla depolama alanına izin vermiyordu. Trey'in taş gibi sert göğsüne doğru geri geri gittim.

Başımın üzerinden banyoya baktı. "Buraya biraz iş gerekebilir. Burada bir dizi raf için yeterince yer var. Yine de lavabo harika."

Ona kızgın bir bakış attım ve May'in beklediği mutfağa doğru ilerledim.

En azından sigara yakmamıştı. "Ev aletlerinin hepsi çalışıyor. Bernard Smith taşınmadan önce yeni bir buzdolabı ve gaz ocağı aldım, yani neredeyse yeniler. Ve geçen yıl bulaşık makinesi koydum. Nedenini bilmiyorum. Bulaşıkları yıkamak için hiçbir şey gerekmiyor, sonra da bitiyor. Ama Bernard onu susturmak için pes edene kadar beni zorladı. İşte böyle."

Beyaz eşyalar. Yüce Tanrım, ayrı bir dondurucu bölmesi olan siyah bir buzdolabı, buzdolabının içine sıkışmış ve buz tuttuğu için sadece bir buz kalıbı alabilen bir buzdolabı değil.

Kapıda bir su ve buz sebili görünce neredeyse bayılacaktım. Tanrım bana yardım et, ezilmiş ya da küp şeklinde seçeneği vardı. Serap olmadığından emin olmak için elimi cihazın üzerine koydum.

Trey içeri daldı. "Burada gerçek bir potansiyel var." Gözleri odayı taradı, batı tarafındaki bir başka pencereye ve lavabonun üzerindeki pencereye dikkat etti. "Fazla tezgah alanı yok ama buraya bir kasap bloğu koyabilirsin, bilirsin, kahvaltı barı olanlardan."

May başıyla onayladı. "Her yer çok güzel bir şekilde tamir edilebilir. Bekâr bir kız için biçilmiş kaftan. Özel." Bana göz kırptı ve bakışları Trey'e kaydı. "Eğlenebilirsin ve kimsenin olmaz."

Trey parlayana kadar derece derece kıpkırmızı oldu. Kapıyı işaret . "Bodrum katı mı var?"

May guruldadı/öksürdü. "Elbette. Çamaşır makinesi ve kurutma makinesi aşağıda, bir sürü saklama alanı var." Kapıyı açarak birkaç kanca ve rafın bulunduğu küçük bir arka sundurma gösterdi. "Bahçe burada."

Trey yan bahçeye bakmak için eğildi ama ben donmuş bitkileri çoktan görmüştüm.

"Dışarı çıkıp size garajı gösterirdim ama soğuk ciğerlerimi zorluyor. Doktor oksijene alerjim olduğunu söylüyor." Durumunu vurgulamak için biraz öksürdü.

Trey sanki onun şaka yaptığını düşünmüş gibi kıkırdadı.

Ona sorgulayıcı bir bakış fırlattı. Muhtemelen ne tür bir pisliğin yaşlı bir kadının alerjisine güldüğünü merak ediyordu. Tekrar bana döndü. "Peki ne zaman taşınabilirsin?"

Korundum. İki yüz kiloluk bir buzağıyla güreşebilir, kahvaltıdan önce yirmi posta çukuru kazabilir, Fox ailesinin kahvaltısındaki son çörek uğraşabilirdim ama May beni köşeye sıkıştırmıştı. "Bilmiyorum."

Telefonum titredi ve onu görmezden gelmek yerine, May'e bir özür ve beni mükemmel zamanda bölen kişi için bir kutsama ile çıkardım.

Vicki Snyder'ın sert sesi saldırdı. "Şimdi benim için neyin var?"

Çok erken sevinmişim. "Üzgünüm, Vicki, ben-" May telefonu kulağımdan çekip aldı. "O meşgul. Dedikodularını başka yerden al, seni yaşlı bunak."

May telefonu geri verdi ve ben de Vicki'nin telefonu May'in düşünmesini umarak telefonu kapattım.

Trey konuşmayı değiştirdi. "Uzun zamandır Grand County'de yaşıyorsun, değil mi?"

Bunu izlemek eğlenceli olabilir.

May gözlerini kıstı. "Bu ne saçma bir soru böyle? Burada toprak sahibi olan ilk kişi büyükbabamdı. En uzun süredir burada olan benim."

"Doğru." Trey oldukça saygılı görünüyordu. "Demek Josh Stevens'i tanıyorsun."

Ellerini kalçalarına koydu, bu yabancının sorularından açıkça rahatsız olmuştu. "Joshua'yı, babasını ve annesini tanıdığım doğru. Black Socks'tular. Joshua değil."

Trey'e açıklamak için acele ettim. "Amişler gibi bir şey. O kadar katı değiller. Elektrik ve traktörleri var. Ama iş dine gelince oldukça katılar."

Başını sabırsızca salladı. "Biliyorum."

"Joshua kötü biri değil. Ama Black Socks gibi değil, ne demek istediğimi anlıyorsan." Tekrar göz kırptı. Gözlerinin etrafındaki kırıksıklıklara bakılırsa bu bir tik olabilirdi.

Trey bekledi ve ben cevap vermeyince o cevap . "Hayır, ne demek istediğini anlamıyorum."

May hırıltılı bir nefes aldı ve ona iğrenmiş bir bakış attı. "Başkasının karısıyla oynaşıyormuş, demek istediğim bu."

İkimiz de eğildik. "Kim?"

Bir kahkaha patlattı ve sonuncusu olabileceğini düşündüğüm bir öksürükle bitirdi. "İkiniz de iki yaşlı tavuk gibisiniz. Ama Chad Mills'in katilini aradığınıza göre bunu ilginç bulabilirsiniz."

"Chad'in öldürüldüğünü düşündüren ne?" Trey sordu.

Yine ona beyinsizmiş gibi bir bakış attı. "Ben aptal değilim."

"Bize ne söylemek istiyorsun?" May'e sordum.

Yüzündeki ifade kedileri ve kanaryaları akla getirdi. "Joshua Stevens'in Meredith Mills ile bir ilişkisi var."

May'in bunu söylediğini duymanın neden bir tokat gibi geldiğini analiz etmek istemedim. "İlişkileri olduğunu düşündüren nedir?" En azından kaynağını öğrenmeliydim.

İnci düğmeli kovboy gömleğinin göğüs cebine uzandı ve oradaki sigara paketini parmakladı. "Sende babanın 'göster bana' tavrı var. Ama ben gördüm. Stevens'larla aynı çiti paylaşıyorum. Biliyorsun, benim Frye otağım onlarınkinin karşısında."

Bunu bilmiyordum ve biraz düşündüm. May'in karargahı Hodgekiss'in kuzeyindeydi. Stevens'ların yeri ise kuzeyde, 67. İlçe Yolu üzerindeydi. Çitleri paylaşmış olmaları mantıklı.

Cebinden sigara paketini çıkardı. "Yaşadığımız son kar fırtınası direkleri ve kabloları paramparça etti. Tamir için Tuff Hendricks'in yarısını getirip getiremeyeceklerini görmek için uğradım. Dışarıda çit tamir etmek için çok yaşıyım ve Joshua'nın da zamanı yok."

Trey'in sabırsızlığı gözlerinden okunuyordu. Burada daha fazla zaman geçirecekse, insanların konuşmasına izin vermeyi öğrenmeliydi.

"Bahçeye girdim ve Meredith Mills'in kullandığı o ışıltılı aracı gördüm. Şu yepyeni yabancı yapımı olanı biliyor musun?"

Volvo'yu biliyordum.

May kaşlarını kaldırdı ve bana o sinsî sırıtışını yaptı. "O ve Josh sanki onları sigara içerken yakalamışım gibi ahırdan fırladılar." Sigara paketini okşadı.

Trey bana öyle bir baktı *ki*, "*Sana söylemiştim!*" diye bağırdı.

"Tamam." Mutfağa göz gezdirdim. "Kasabaya dönsek iyi olacak."

May neredeyse dörtlüye atladı. "Satın almaya karar verene kadar birkaç aylığına kiralaman bana uyar."

Buzdolabına son bir kez baktım. Daha iyi bir karar veremezdim. süslü aletlerden etkilendi. "Burası harika bir yer. Kiralarken sorun yaşamazsınız."

May arkasını döndü ve bana baktı. "Bu bir evet gibi gelmiyor."

Trey şaşırılmış görünüyordu ama yorum yapmadı.

Ellerimi ceketimin cebine soktum. "Şehrin çok dışında." Telefonum parmaklarımın arasında titreyerek beni irkiltti. Telefonu çıkardım.

Diane. Aslında kız kardeşimle konuşmak istemiyordum ama o daha iyi bir alternatif gibi görünüyordu. May'e bir parmağımı kaldırdım. "Buna bakmam gerek."

Bana ters ters baktı. Ama sigara içme isteği benimle olan kavgasından daha güçlüydü ve iğrenerek elini salladı ve hızla dışarı çıktı.

Trey, "Arabada bekleyeceğim." dedi.

Telefonu açtım.

"Ee, ev nasıl?" Kısık bir parazit sesi bana muhtemelen Denver trafiğinde Bluetooth'unu kullandığını söyledi.

"Merhaba, Diane. Hayır, meşgul değilim. Burada hava soğuk, peki ya orada?"

Nefes verdi, muhtemelen yeterince yapmadığı bir şeydi bu. "Bak, Kimmy'yi dansa, Karl'ı da karateye götürüyorum. Gevezelik edecek vaktim yok."

Oturma odasının penceresinden donmuş göle bakmak için boş odaya doğru yürüdüm. "O zaman boş zamanını benimle paylaştığın için teşekkür ederim."

"İğneleyici olabilir. Seni sevdiğim için aradım. Ev nasıl?"

Ağzımı açtım ama tekrar konuştuğunu duyunca kapattım. "İki çıplak burrito, biri tavuklu, biri vejetaryen, ikisi de glütensiz."

Tiz bir ses bir şeyler söylerken bekledim. Stryker Gölü'nün buzu pürüzsüzdü, paten kaymak için biçilmiş kaftandı.

"Doğru," dedi Diane.

Buz patenlerim Frog Creek'ten gelen eşyalarımın olduğu kutuda mıydı, yoksa annemle babamda mıydı?

"İki su ve bir büyük boy diyet kola." Sesi güçlü bir şekilde geri geldi. "Tamam, ev." "Gerçekten küçük."

"Sen sadece bir kişisin."

"Yıkık dökük."

"Kendini meşgul edecek bir projeye ihtiyacın var." "Bunun benim için doğru olduğunu sanmıyorum."

Hızlı ateşi kesti ve sesini sertleştirdi. "Frog Creek olmadığı için mi? Ted orada yaşamadığı için mi?"

Tüylerim diken diken oldu. "Ted'in bununla hiçbir ilgisi yok. Ben hayatıma devam ettim." Gülüşü kulağıma bir kurşun gibi saplandı.

"Doğru."

"Ted'i tamamen unutmadıysam ne olmuş? O sekiz yıl boyunca benim tüm dünyamdı. Boşanmayı atlatmak zaman alır."

Uzaklardan gelen bir sesin tıngırtısı ve Diane'in hızlı bir "Teşekkürler" demesi.

Sonra, "Onu arabaya dökme. Çabuk ye."

Benim için: "Bu saçmalık. O senin tüm dünyan değildi. Frog Creek ve Carly vardı. Ted sadece bir parçaydı. Açıkçası, en zayıf parçası."

"Tamam, belki. Ama hepsini kaybettim."

"Sanırım Roxy ve Sarah hamile olduğu ve sen olmadığın için yas tutmaya başladın."

Ha? Şok yerini anlayışa bıraktı. Sarah'nın bu kadar bitkin görünmesine ve bu kadar sinirli olmasına şaşmamalı. Elbette, Sarah ve ben hamile kalmaya çalıştığımız için bu acı vericiydi. Ama nasıl olur da Sarah ve Robert için sevinç duymaz ve yeniden teyze olmanın heyecanını hissetmezdim? Diane'e açıklamaya çalışmadım. "Ah."

Durakladı. "Bilmiyordun. Özür dilerim." Ve bugünün gündemine geri döndük. "Dinle, evi al."

"Annem ve babamda iyiyim."

"İyi değilsin."

"Tamam, belki de olmaz. Ama şimdi bir eve bağlanmak istemiyorum." "Neden?"

"Çünkü Hodgekiss'te uzun süre kalmayabilirim. Sonsuza kadar şerif olmak istemiyorum, belki başka bir şey çıkar karşıma." Bill Hardy'nin evinde hoş geldin izolasyonu gibi.

"Tanrı aşkına." Birkaç küçük ses kavanozun etrafında çınladı. Diane telefonda uzakta konuştu. "İnce kavanoza devam edersem üniversite eğitimini finanse edebilirim. Burritolarını ye ve Kate Teyze'yle konuşmama izin ver." Bana: "Çiftlik işi beklemiyorsun, değil mi?"

Bill Hardy. Tek yapmam gereken evet demekti. "Oh, hey, şuna bak! Gitmem gerek." Telefonu kapattım. Bu kadar yeter.

May'ın turkuaz pikabının tozları buz gibi rüzgârda savruluyordu. Evin ön kapısını kapattım ve aceleyle Trey'in arabasına gittim.

"Hodgekiss'in hitler geçidinde sırada ne var?" Trey sordu.

"Şu ana kadar elimizde pek bir şey yok. Clete herkesin Chad'i sevdiğini söyledi. Terminator ve Lawn Dart aynı fikirde değil. Clete, Chad ve Josh'un çok iyi arkadaş olduklarını söylüyor, yine herkes aynı fikirde değil."

Trey başını salladı. "Demiryolundakiler Meredith ve Chad'in birbirlerine deli gibi aşık olduklarını söylüyorlar. May, Josh ve Meredith'in bir ilişkisi olduğunu söylüyor."

Son kısmı el sallayarak geçiştirdim. "May Keller oksijen yoksunluğu yaşıyor ve söylediklerinin sadece yarısına güvenebilirsiniz. Ne yazık ki hangi yarısına güveneceğimizi bilmiyoruz."

"Josh Stevens yaptı." Sözlerinde en ufak bir şüphe kırıntısı yoktu. "Kanıtı ihtiyacımız var."

İki şeritli yoldan geri çekildi ve Hodgekiss'e giden otoyola çıktı. Bana baktı. "Ne oldu?"

" sanmıyorum."

Karanlık Trey'in yüzünde toplandı. "Ona karşı bir şeyler mi hissediyorsun?"

Bu kıskançlık Trey'den mi geliyordu? "Hayır. Bu karakterle ve bir insanın ne yapıp ne yapmayacağıyla ilgili."

"Josh'ı tanımadığını söylemiştin."

Açıkça söyleyeyim de Trey içgüdüsel olarak bana güvenip güvenmeyeceğine karar . "Her şeyden çok gözlerindeki bakış. Bazı insanlar eğlenmek için bir köpeği tekmeler ya da bir çocuğa sataşır. Josh öyle değil. Sırları var, bunu neredeyse garanti edebilirim. Ama cinayet? Hayır. Başka biri olmalı."

Trey'in ağızının ekşimesi bana içgüdü hakkında ne düşündüğünü gösterdi.

"Twyla teyzemle konuşmamız gerek."

Trey arabayı Long Branch'ın önüne çekti ve motoru kapattı. Anahtara uzandı ama çıkarmadı. "Bir işe yarayacağından şüpheliyim. Onu zaten sorguladım."

Kontak anahtarını aldım. "Onu sorguladın, tamam. Şimdi onunla konuşacağım."

Gözlerini devirdi ve önünde salladığım anahtarları aldı. "İyi noktaya değindin."

Arabasından dışarı adımımı attım ve ısırان bir rüzgar beni çarparak nefesimi . İşte bu, bu donmuş öğleden sonra saman beslemek yerine şeriflik işine sahip olduğum için ne kadar mutlu olduğumu hatırlatan güzel bir anıydı.

Trey aracının ön tarafına geldi ve otoyolda bir kamyonetin geçmesini bekledikten sonra aceleyle Long Branch'a girdik. Restoran tarafına açılan cam kapıyı iterek açtım, otoyol tarafını kaplayan pencerelerden içeri kasvet doluyordu. Gökyüzü bile buz gibiydi. Neredeyse gerçek bir vücuda sahip olacak kadar güçlü yağ kokusu dışında, restoran tarafında kimse yoktu.

Trey kafasını barın yan tarafına soktu ve dışarı çıkardı. "O burada."

Restorandan çıkıp loş bara girdim. Twyla yanmayan bir sigarayı emiyor ve aynanın altındaki rafta duran şişeleri siliyordu. Omzunun üzerinden bana ve Trey'e baktı. "Selam Katie." İki kez baktı ve barı tokatladı. "Şimdi, kardeşim, yüzünü yeniden düzenlemen hiç de iyi görünmüyor."

Bar taburemin üzerine düştüm ve sarsıntıdan sırtım başladı. "Şimdiden iyileşeceğini mi sandın?"

Twyla vıcık vıcık olmuş sigarayı ağzından çıkardı ve kasanın yanına koydu. Bir bardak buzlu viski aldı. "Frankenstein izi bırakacak."

Ailenizin sizi güzel hissettirmesi harika bir şey.

Trey yanımdaki bar taburesine yerleşti. "Size birkaç soru sorabilir miyiz?"

Twyla bardağını ona doğru kaldırdı ve bana "*Bu adam gerçek mi?*" der gibi baktı.

Bak. Viskiye geri devirdi.

Bara yaslandım. "Josh Stevens ve Meredith Mills'in bir ilişkisi mi var?"

Trey boğulmamak için kendini zor tuttu ama gözleri büyüdü.

Twyla kıkırdadı. "Bunu daha önce duymamıştım. Yine de buna inanamıyorum."

Saçlarını parmaklarıyla taradı ve at kuyruğu şeklinde topladı. O kaldırdı ve düşmesine izin verdi. "Chad ve Meredith'in zor bir dönemden geçtiğini söyleyebilirim."

Trey başını geriye çekti ve ağzını kapattı.

Ayağa kalktım ve kendimi barın üzerine attım, bir bardak soda püskürtme başlığını aldım. Bir *çırpıda* bardağı diyet kola ile doldurdum. Trey'e uzattım. Reddetti. "Neden dedin?"

"Şundan bundan parçalar." Twyla eğilip bardan bir Jack Daniel's şişesi aldı.

"İnanılmaz." Trey kelimenin nefesinin altından kaçmasına izin verdi.

Twyla cömertçe iki parmak daha burbon doldururken ona göz kırptım. "Burada kavga falan mı ettiler?"

Twyla viskiyi döndürdü. "O kadar da değil. Bir çeşit vücut dili. Son zamanlarda birbirlerine bakışları."

Diyet kolamı yudumladım ve bekledim. , Trey'in bacağı sallanıyordu. sabırsızlıkla. Daha önce Twyla'dan pek bir şey öğrenememesine şaşmamalıydı.

Twyla barın sonuna doğru yürüdü ve kasanın yanındaki kâğıt ve kalem yığınınından bir kalem ve sipariş defteri çıkardı.

Kaçan sabırsızlığını durdurmak için bir elimi Trey'in bacağına koydum. O da

Şok olmuş bir nefes çekti ve elimi çekmem için geçen nanosaniye içinde sekiz ton kıpkırmızı oldum.

Twyla raftaki şişelere baktı ve kendi kendine mırıldandı, birkaç kelime karaladı ve defteri tekrar yığınların arasına bırakıp kalemi kulağının arkasına itti. Bize doğru döndü, viskisinden bir yudum aldı ve bardağını yere bıraktı. Beni işaret etti. "Sen bekle. Sana sinsice yaklaşacak. Birden bire bir bok hatırlayamazsın. Distribütör yarın geliyor ve siparişimi vermem gerekiyor."

Trey doğruldu ve nefes aldı, Twyla'yı sorumuza geri yönlendirmeye hazırdı ama ona susturucu bir bakış attım.

Twyla yanmamış sigarasını aldı ve ilk sigarası ile ikinci sigarası arasında tuttu.

iki parmak. "Bu ikisi, eskiden birbirleriyle ilgiliydiler. Biliyorsun, Chad üniversiteye gitti ve onu buldu ve hepimiz ona onun buraya ait olmadığını söyleyebilirdik."

Bir, iki, üç. Bingo.

"Daha önce de bir adamın büyük bir şehirden bir kız getirdiğini ve kızın asla uyum sağlayamadığını görmüştüm. Sanki bizden daha iyilermiş gibi."

Twyla'nın demek istediğini kaçırmadığımı anlaması için Trey'e bir kenara çekilmesini söyledim. "Annem Chicago'da büyüdü."

Annemden bahsetmek bile gözlerinin parlamasına neden oldu. Ağzını kapalı tuttu ve başını salladı.

Twyla içkisini yudumladı. "Konuşmuyorlar, sadece masada birlikte oturup yemeklerini yiyorlar. O kadar da büyük bir mesele değil, şu yedi yıllık kaşıntı meselesi. Sanırım o kadar uzun süredir evliler. Düşündüğünüzden daha fazla oluyor."

Bu cümleyi bir kez daha duyarsam, öfkemi tutan ince tutamağı kaybedebilirdim.

Durdu ve bana baktı. "Sen ve Ted mi?"

Klişe olmaktan nefret ederdim. "Sekiz yıl."

Twyla viskisini yudumladı. "Muhtemelen Roxy'yle yedi yaşlarında birlikte olmaya başlamıştır."

Teşekkürler, Twyla Teyze.

Bu yola girme konusundaki isteksizliğimi okumuş olmalı. "Yani, akşam yemeği ve içki içmeyi bırakıyorlar, dışarıda bir akşam gibi." Yanmayan sigarasını Trey'e doğrulttu. "Burası büyük şehir değil. Randevu geceleri Long Branch'ta biftek yiyip bir şeyler içmek anlamına gelebilir çünkü Red Lobster ya da Olive Garden gibi lüks bir yerimiz yok." İşletmesini savunduktan sonra benimle tekrar konuştu. "Şehirden eve dönerken falan uğrayıp yemek yemeye başladılar. Sonra sadece Chad geldi. Bayan Meredith'in taşra yaşamına yeterince alıştığını ve Chad'in köklerini buradan söküp atamayacağını düşündüm."

Trey boğazını temizledi. "Yani Meredith ve Chad'in geçinemediğini mi düşünüyorsun?"

Twyla Trey'i küçümsediğini saklamadı ve bana doğru döndü. "Az önce söylediğim bu değil miydi?"

Sırıtişımı bardağıma gömdüm, bir yudum aldım ve yutkundum. Tabureden ayağa fırladım. "411 için teşekkürler."

Twyla güldü. "Şu haline bak, polis ağzıyla konuşuyorsun."

Onu düzeltmedim. "Ben olsam bunu babama sorardım. Demiryolundaki herkes hakkında bilgi sahibi olduğunu biliyorsun."

Twyla gözlerini devirdi ve başını salladı. "Ama ağzından tek bir kelime bile çıkmıyor. Hayatı boyunca hep böyle oldu. O adamın bildiği sırlar."

Meraklı kız kardeşim Louise gibi bazı insanlar, tüm bu sırların bir faks makinesinden çıkan belgeler gibi babamın kafasından çıkıp gitmesini çok ister. Komşularım ve ailem hakkında çok fazla şey bilmemeyi tercih ederim. Yine de, şimdi bir cinayet soruşturmasının tam ortasında olduğum için, Chad'den kafasına demiryolu bağı geçirecek kadar nefret eden biri olup olmadığı gibi seçilmiş bilgileri bilmek iyi olurdu.

Twyla geri çekildi ve tekrar şişelere döndü. Onu zar zor duydum. "Bahse girerim her birinize karşı bir şeyler biliyordur çocuklar. Ve bahse girerim hepiniz çenesini kapalı tuttuğu için mutlusunuzdur."

Karmakarışık bir kamufraj lekesi antreyi doldurdu ve cam bar kapısı açılarak pisliği içeri döktü. Kış soğuğunu da beraberinde getirdi.

Earl Johnson kardeşine, "Deri için üzücü bir bahane," diye homurdandı.

Newt'in üst dudağı kavgaya tutuşmuş küçük bir köpek gibi geriye kıvrıldı. "O blok ve mücadele kıyafetini kaybeden ben değilim."

Bara doğru ilerlediler ve yarı yolda durdular. Earl dört kişilik bir masadan plastik bir sandalye çekti, Newt ters ters baktı, iki adım geri çekildi ve pencerenin yanındaki iki kişilik masaya oturdu. Earl'ü işaret etti ve boş alanda sesini yükseltti. "İşte sen ve ben, uyuşmuş deliler. Ben kaybetmedim. Geriye sen kalıyorsun."

Küçük bir şeydi, burun kıllarını gıdıklıyordu ama kısa sürede büyüyerek sinüslere topyekûn bir saldırıya dönüştü. Trey'in şok olmuş yüz ifadesinden ve elini yüzüne götürmesinden anladığım kadarıyla ilk onu vurmuş.

"Kutsal anne!" Twyla bağırdı. "Ne halt ediyordun sen?"

Earl ve Newt şaşkınlıkla ona baktılar.

Kışkışlar gibi bir hareket yaptı. "Dışarı. de."

İkisi de kıpırdamadı ya da onu anlamış gibi görünmedi. Birbirlerine baktılar ve hep birlikte omuz silktiler. Earl uzak masadan Twyla'yı sorguladı. "Bizimle mi konuşuyorsun?"

Trey ve ben hızlıca kaçmak için kapıya doğru geri geri gitmiştik. Twyla elini burnunun altına koymuştu. "Kokmuş bağırsaklarda kızartılmış bok gibi kokuyorsun."

Newt kolunu kaldırdı ve kamufrajını kokladı. "Huh?"

Earl omuzlarını kamburlaştırdı. "Yotes ve muskrats'ın derisini yüzüyordum. Bu öğleden sonra Cam Shifford'la buluşmamız gerekiyor. Derileri Broken Butte'a götürecektir."

Tam olarak böyle kokuyorlardı. Aerosmith'in son hitinden beri düş almamış iki yaşlı bekar, bir aylık misk sıçanı leşleri içinde yuvarlanıyordu. Birden midemdeki dolmadeler gemiden atlamayı düşündü.

Newt, Twyla'ya yanlışlıkla altını ıslatmış bir anaokulu çocuğunun masum ifadesini verdi. "Shifford gelmeden önce bir sandviç yemek istedik."

Earl, Facebook'taki bebek hayvan resimleri dışında gördüğüm en acınası yüz ifadesiyle çenesini indirdi. "Çok açız."

Bir insan burnunda bu koku varken nasıl aç hissedebilir?

Twyla onları kışkıışladı. "Alın. Siz dışarıda bekleyin, ben size hamburger getireyim."

Hareket etmediler. Sonra Earl, "Dışarısı on beş derece," dedi.

Newt ekledi, "Rüzgar soğukluğu belki bir buçuk derece."

"Tanrım," dedi Twyla. Barın arkasından mutfağa doğru koştu. "Bud, hemen iki hamburger ve patates kızartması getir."

Newt bana döndü ve sırıttı. "Şu Twyla Earl'e karşı çok tatlı. Ona her zaman iyilik yapar."

Earl'ün kendini yüz ifadesinde bir kadın erkeği olmaktan duyduğu memnuniyet parlıyordu. Çaba sarf ederek onun üzerine atlamamak için direndim. "Dün sizi kenara çektiğimde arka koltuğunuzda bazı kutular vardı."

Newt'in gözlerinde panik dolu bir ifade vardı. "Kutuları bulduk."

Earl kaşlarını çatarak Newt'e baktı. "Onlar bize verildi."

Bir gaz maskesi şu anda çok işe yarayabilirdi. "Bunları sana kim verdi?"

Newt bileğini kaldırıp dizine dayadı ve ben de şaşırdım. kemiklerin birbirine sürtündüğünü duymadım. "Çöpleri temizledik anlamında verdim."

Earl yumruğunu masaya vurdu, yüzünde fırtınalar kopuyordu. "Uzun zamandır kutularımız vardı."

Newt, Earl'ün rahatsızlığından habersiz görünüyordu. Aslında, o şekilde Daha dik oturdu ve gülümsemesi arttı, benimle flört ediyor olabileceğini düşündüm. "O kadar iş yaptığımızı gördüğün gündü."

Earl sandalyesini geriye itti ve ayağa kalktı. "Newt burada ağız ishali . Sanırım hepinizin gitmesi gerekiyor."

Newt ayağa kalktı ve Earl'ün önüne geçti, göğsünü dışarı çıkardı ve muhtemelen şık görünmek için çenesini spastik bir şekilde salladı. "Başkalarının çöplerinde ne bulduğumuzu bilsen şaşıırırsın."

Earl, Newt'in kafasının arkasına vurdu. Newt kafasını tuttu. "Hey!"

Earl omuzlarını geriye attı ve bu ona koku gibi geldi. Daha da kötüsü. "Bu bizimle çalıştığımız kişiler arasında gizli bir şey. Bir doktor ya da avukat gibi. Başkalarının çöplerini size anlatmak zorunda değiliz."

Trey, tavrına büyük bir dozda acımasız köpek kattı. "Kutuları nereden buldun?"

Earl ve Newt aralarında bir bakış attılar ve yüzleri nötr bir şekilde kendi masalarına çekildiler. Trey'e hırlamamak için kendimi zor tuttum. İşimi çok daha tatsız bir hale getirmişti çünkü artık kendimi ve burnumu daha da yaklaştırmak zorundaydım. Newt'i seçtim ve onun masasına oturdum. "Başın belada değil."

Newt dudaklarını yaşlı bir kadın gibi büzdü. "Bence değil."

Ağızdan nefes almak kusmamı engelledi ama pis kokuyu yok edemedi. "Siz çocuklar kurtarma konusunda çok beceriklisiniz. Siz , mükemmel şeyler çöpe giderdi. O bilgisayarları sizin çalmadığınızı biliyorum. Ama onları nereden aldığınızı söylerseniz minnettar olurum."

Earl, Newt'e telepatik sinyaller gönderiyormuş gibi yüzünü buruşturdu ve düşüncelerinin dili bağlandı.

Newt bana baktı ve aynı küçük hanımefendi edasıyla başını öne eğdi.

Dirseğimi masaya dayadım ve yüzümü avucumun içine alarak burnumu kısmen kısıtım. "Boşanmamda yanımda olarak iyi bir arkadaş oldun." Onunla hiç doğru dürüst sohbet etmemiş olmamın bir önemi olmadığını umuyordum. "Ve dün hız cezası kesmeyerek sana yardım ettim."

Çapraz bacağını zıplattı ve başını tedirgin bir ardıç kuşu gibi ileri geri salladı. "Asla."

", Newt. Bana yine yardım etmen gerekiyor."

Bakışları Earl'e kaydı ve bana doğru eğildi.

Earl önce Trey'e sonra da bana baktı. "Yemin ederim, Newt. Çenenin kapalı tut."

Newt sandalyesini arkası Earl'e dönük olacak şekilde salladı. "Arkadaşımla konuşuyorum. Sen kendi işine bak."

Newt'e en iyi arkadaşımış gibi sırtıma çalıştım.

Newt yakınımaya eğildi ve ben öğürme refleksimle savaştım. "Mills'lerin çöp konteyneri olduğunu biliyor musun? Direkli ahırlarının arkasında? İlçe onu sadece dört haftada bir alıyor. Mills'lerin çok parası var ve iyi şeylerden kurtuluyorlar. Tarihi yeni geçmiş sütlerimiz var ve bir keresinde sadece dışını kesmek zorunda bir sürü peynir almıştık. Arada bir, en iyi şeyleri atıyorlar. Bir süre bir sürü telefon aldık."

Aramızda özel bir bağ olduğunu hissettirmek için fısıldadım.
"Bilgisayarları oradan mı aldın?"

Arkasına yaslandı, huysuz yüzünde kurnaz bir gülümseme vardı.
Gerektiğinden daha yüksek sesle, "Söylemeyeceğim" dedi.

"Yapmasan iyi edersin, seni ibne." Earl, Trey'e muzaffer bir küçümseme savurdu.

Nefes almak için başımı çevirirken ihtiyatlı olmaya çalışarak geri çekildim ve ayağa kalktım. "Benim için fazla kurnazsın, Newt. Hâlâ arkadaş mıyız?"

Newt, Earl'ün izlediğinden emin oldu ve bir lise futbol yıldızının, yıldızı parlayan bir birinci sınıf öğrencisiyle konuşması gibi havalı bir şekilde cevap verdi. "Sanırım."

Twyla elinde kahverengi bir yemek torbasıyla mutfaktan fırladı, yağ lekesi çoktan yayılmıştı. Earl'e doğru itti. "Defol git buradan."

Meredith'in çöplüğündeki bilgisayarlar. Karnıma bir taş çarptı.

Barda Trey'e katıldım. En sevdiğim bar taburesini almıştı ve ben bunu fark etmemeye çalıştım. kapı açıldı ve bir grup kovboy içeri girdi. Bir masa buldular.

"Yakışıklı Newt Johnson ne dedi?" Trey sordu. Barın arkasına doğru yürüdüm ve geciktirmek için diyet kolamı yeniden doldurdum. sahip olmak için Öksürük yukarı ve bilgi.

"Onlar bulundu ve Millses'lerin evindeki çöp kutusundaki bilgisayarlar."

Bunu . "Meredith ve Josh olmalı."

Benim olmayan bar taburesine geri yaslandım. "de bu çok kolay değil mi? Sanki biri Josh'a tuzak kurmaya çalışıyor."

Çenesi seğirdi. "Bunlar televizyon dizileri için. Kanıtlar Josh'ı işaret ediyor çünkü o yaptı."

Daha fazla insan geldi ve masalardan birkaçı doldu. Trey aynadan yeni gelenlere baktı, her zaman çevresini takip ediyordu. "Bir an önce Ogallala'ya dönmem gerekiyor. Yarın ilk iş Meredith'lere ve Josh'lara gideceğiz."

Sodamı yudumladım, burun deliklerimi Johnson kardeşlerden arındırmak için karbonatı içime çektim. "Şimdi kontrol edeceğim."

Kaşlarını çattı. "Beni bekle. Birlikte gideceğiz."

Bardağımı yere bıraktım, omurgamın sertleştiğini hissettim.
"Bunu ertelemesek daha iyi olacak."

Telefonunu ıkardı. "O zaman planlarımı iptal edeyim."

Avucumu yukarı kaldırdım. "Sen elimi tutmadan da yapabilirim."

Dikişlerimi işaret etti. "Demiryolu vagonunu kontrol ettiğin zamanki gibi mi?"

Elimi terleyen soda bardağıma sardım ve doğrudan Trey'in kızgın gözlerine baktım. "Bunu duymak istemiyorum."

O da bana karşılık verdi. "Anlıyorum. Ama sen bir kadınsın ve gerçek şu ki çoğu erkek kadar büyük ya da sert değilsin."

Twyla kıkırdadı. Barı yarılamiřtı ve beni dinlediđini bilmiyordum. Trey'in yorumunun komik olduđunu dűřünműř olabilirdi ama bu beni gıdıklamadı. Hem de hiç.

Barın üstündeki aynaya doğru kaydı ve benim gözlerim hâlâ buz kristalleri saarken onunkilere takıldı.

"Bak, güvende olmanı istiyorum." Sesi o kadar yumuşaktı ki duymak.

"Tüm şerifleri mi yoksa sadece kızları mı korumaya çalışıyorsunuz?" Öfkemin beni boğmasını engellemek için mücadele ettim.

İşaret parmağı maun barın üzerindeki eski oyma harfleri ovuşturdu. "Özür dilerim. Haddimi açtım."

"Eğer birlikte alışacaksak, bana güvenmek zorundasın."

Telefonum titredi ve onu çıkardım. Bűcür Cally'nin bana geri dönmesine sevindim, telefonu açtım ve Josh'un bir gün önce onun için çalışıp çalışmadığını sordum. "Eli sakatlanmış," dedim. "Nasıl oldu bu?"

Trey'in gözleri benimkilere dikilmişti.

Shorty durakladı. "Yaralı el mi? Bilmiyorum. Onlar bitirmeden ayrılmak zorunda kaldım, sanırım o zaman olmuş olabilir. Ama kimse bana bu konuda bir şey söylemedi."

Soğuk hava ve Hodgekiss basketbol takımının beklentileri hakkında kısa bir görüş alışverişinden sonra ayrıldım.

Trey gerginlikten titriyordu. "Peki ya el?"

Omuz silktilim. "Shorty'nin bundan haberi yoktu ama o orada değildi."

Trey'den beklenmedik bir öfke fıskırdı. "Aptalca davranıyorsun."

Ve dinleyeceğim tek şey buydu. Bardağımı bara çarptım ve ayağa kalktım.

Bana doğru döndü. "İnkâr ediyorsun. Josh Stevens'ı bir cinayetten tutuklayan gerekiyor. Ama yapmayacaksın çünkü ona aşıksın."

Barın üstündeki aynaya baktığımda alnımdaki yaranın Harry Potter'ın yıldırım yarası gibi alev aldığını gördüm. Ya da bile, kesinlikle yanması gerekecek kadar kızgındım.

"Eğer gerçeklere bakmaz ve Josh'un katil, Meredith'in de suç ortağı olduğunu kabul etmezsen, kendine zarar vereceksin." Dikişlerime sert bir bakış attı. "Ya da daha kötüsü."

Haklı olmaması için dua ettim. En sakın sesimle "Cehenneme git" dedim.

Dış kapı açılıp Josh Stevens içeri girdiğinde arkamı döndüm.

Trey kaskatı kesildi. Bar taburesinden atladı ve Josh'a doğru yürüdü, Yüzünde ince kontrollü bir öfke maskesi vardı. "Sığır çalışırken elini mi yaraladın?"

Josh şaşkınlıkla başını geriye çekti. "Bunu çoktan aştığımızı sanıyordum."

Bir çingiraklı yılanın saldırısı kadar hızlı olan Trey, Josh'un koluna yapıştı ve

Josh'un arkasından büktü. Kelepçelerine o kadar hızlı uzandı ki hareketleri bulanıklaştı. Josh'u kapı pervazına doğru itti.

Bir anda, happy hour barındaki sohbet sessizliğe gömüldü. İki masa dolusu müşteri ayağa fırladı ve geri , gözleri

Geniş. Bir çakal ağıla girdiğinde sığır sürüsü gibi davranıyorlardı. Mesafeyi koruyor ama aksiyonu kaçırmak istemiyorlardı.

Kendimi odanın diğer ucuna attım. "Hey! Ne...?"

Trey, yüzü metal kapı çerçevesine çarpan Josh'a doğru eğildi. "Bundan paçayı sıyırdığını sandın, ha?"

Josh karşı koymadı. "Senin neyin var böyle?" Trey'i

Josh'tan uzaklaştırmaya çalıştım. "Bir dakika bekle."

Trey omuz . "Söyle ona Josh. Dün gece demiryolu vagonundaydın. Sendin, değil mi?"

Josh çenesini sıktı ve Trey'e ters ters baktı. "Evet. O bendim."

Bir an için nefesim kesildi. Yanılmışım. Yine yanılmışım. Josh beni vagondan donmuş zemine düşürmüştü ama bu ihanet çok daha acı vericiydi.

Bunu daha önce de hissetmişim, beni hayal kırıklığına uğratan başka bir adama güvenecek kadar aptal . Elimi Trey'den çektim.

Josh başını bana doğru çevirmeye çalıştı. "çalışıyordum!"

Konuştuğumu duydum ama zihnim buna katılmıyor gibiydi. "Neyi anlamaya?"

"Bana kim komplo kuruyor. Bilgisayarları Meredith'in çöpüne kim attı?"

Trey homurdandı. "Yalanlarına devam et, kovboy."

Nefes alamıyordum. Sadece Trey'in Josh'ı kapı çerçevesinden çekişini izleyebildim.

Tanrı yardımcım olsun, "Seni incitmek istememişim. Özür dilerim."

Trey, Josh'u geriye doğru itti. "Demek istediğin üzgünsün
Yakalandım. Muhtemelen bir tekerlek raporunu araştırmak ya da BNSF sıralamalarını kontrol etmek hakkında hiçbir şey bilmiyorsunuz. Üniversitede üç buçuk yıl makine mühendisliği okuduğunu biliyoruz, ama bahse girerim bir köprünün altına demiryolu bağı bağlamakla ilgili ilk şeyi de bilmiyorsundur, değil mi?"

Josh, Trey'e karşı m¼cadele etmedi. "Sana söyl¼yorum, birileri bir şeyler ekıyor..."

Trey, Josh'un yakasını yumruklayıp kelepçeli ellerini kavrayarak onu iki kez sarsmış, sıktığı dişlerinden bir hırıltı çıkmıştı.

Trey'in taşan, yanaklarında parlak lekeler ve parlayan gözlerle yüzünü çiçeklendiren öfkesinin aksine, Josh için için yanıyordu. Kaşları birbirine yaklaştığında koyu renk gözleri kapanıyor, sanki duygularını sakın tutmak için savaşıyordu. Öfkenin tek kesin işareti, çenesinin et ve kemikten çok granit gibi görünecek kadar sıkı kenetlenmiş olmasıydı.

Trey, sanki onu tekrar sarsma dürtüsüne karşı koyuyormuş gibi sarsıldı. "Onu neden öldürdün? Hırsızlığını mı öğrendi? Yoksa karısını kendine almak için mi? Ha?"

Josh alçalmış yüzünü bana doğru çevirdi, bakışları sanki başka hiç kimsenin önemi yokmuş gibi beni içine çekti. Düşüncelerime bakabilmesi için derimin soyulduğunu hissettim.

Trey, Josh'u kapıya doğru itti. "Söyleyecek bir şeyin yok mu? Tabii ki yok, seni pislik."

Beni vagondan iten Josh olamaz. Chad'i o öldürmedi. Meredith ile ilişkisi olduğuna bile inanmadım.

Ama gerçeklerden saklanamazdım.

İçgüdülerime güvenmek aptallıktı. Tüm ipuçlarını bir araya getirmem gerekiyordu: parçalanmış el, Meredith'in çöplüğünde bulunan bilgisayarlar, mühendislik diploması, Meredith'le olan geçmişi. Yine de buna karşı savaştım.

Twyla'ya baktım.

Barın arkasında durmuş, siyah bakışlarını Trey'e dikmişti. Dikkatini bana çevirdi. "Bu çocuğun nesi var?"

Trey'i mi yoksa Josh'u mu kastetti? İkisine de cevap veremedim.

Bardaki insanlar yüzlerine yapıştırılmış şokla teneke askerler gibi duruyordu. Twyla bir içki daha servis edemedi bu sahne tüm eyalete yayılacaktı.

Trey Josh'u kapıya doğru itti. "Seni Ogallala'ya götürüyorum ve kaydını yapıyorum."

Josh, Trey'in onu birkaç adım itmesine izin verdi, benimle göz temasını hiç kesmedi. Trey bir elini Josh'un yakasından çekip kapıyı açmak için cama koydu ve Josh gözlerini kısarak bana baktı. "Düşündüğün bu mu? Chad'i benim öldürdüğüme mi inanıyorsun?"

Sözleri, etimi parçalamak için derine sokulmuş ve bükülmüş tırtıklı bir bıçak gibiydi. Hayır. Ben öyle düşünmedim. Evet, düşündüm. Ondan başka kim olabilir? Ve Meredith?

İçgüdülerimin beni daha kaç kez aldatmasına izin verecektim? Yine de boğazım Josh'un sorusuna basit bir evet cevabını vermiyordu.

Trey beklemedi. Ağırlığını kapıya verdi ve Josh'la birlikte yuvarlanarak dışarı çıktılar. Bir aptal gibi ben de onları takip ettim, dondurucu geceye adım attım ve kapı arkamdan çarparak kapanırken durdum. Biz içerideyken hafif bir kar serpintisi yağmıştı.

Elini tekrar Josh'un yakasına koyan Trey, kelepçeleri takılı bırakarak onu caddenin karşısına geçirdi ve arabasının arka koltuğuna oturttu.

Josh için uzun ve rahatsız bir yolculuk olacaktı.

Kendimi kapının dışında buldum, Josh'un arka tarafa yuvarlanışını izliyordum. Trey doğruldu. "Lanet olası pislik. Sana olduğunu söylemiştim. Neden onu daha önce tutuklamama izin vermedin?"

Josh, Trey'e aldırış etmedi. Beni izlemeye devam etti. Trey arabanın kapısını kapamak için tuttu ve Josh sonunda ağzını açtı. Öne doğru eğildi. "Meredith'i korumalısın."

Meredith'i korumak. Hapse girecekti ve tek düşünebildiği bu muydu? "Neyden?"

Josh başını salladı. "Bilmiyoruz. Chad'i kim öldürdüyse."

Trey zorla kaba bir kahkaha attı. "Chad'i sen öldürdün, pislik."

Josh Trey'i görmezden geldi ve bana yalvardı. "Tuzağa düşürüldüm. Bunu biliyorsun. Ama Meredith tehlikede."

Trey gözlerini devirdi. "Sadece senden, şekerim."

Trey kapıyı tuttu ve Josh bana yalvardı. "Babam yalnız. Ona iyi bak, lütfen."

Trey homurdandı ve kapıyı çarptı. Josh vurulmamak için kendini geriye attı.

Trey kapıyı açtı ve efor sarf etmekten nefes nefese kaldı. "İçeri gir. Onu sorguladıktan sonra seni geri getirebilirim."

Soğuktan korunmak için kollarımı kendime sardım. "Enoch'un iyi olduğundan emin olmalıyım."

Trey sanki bir emir vermeye hazırmış gibi ağzını açtı.

Ben araya girdim. "Vatandaşların güvenliği her şeyden önce gelir ve Enoch çok uzun süre yalnız kalırsa kendine zarar verebilir. Sonra Meredith'i alacağım."

Trey'in kapı çerçevesine tutunduğu yer beyazlaştı. "Ben dönene kadar bekle.

Meredith çaresiz kalabilir, özellikle de Josh'u tutukladığımızı öğrenirse."

Trey'e vurma dürtüsüne direnerek kendimi işaret ettim. "Şerif, hatırladın mı?"

Trey son bir kez kaşlarını çatarak kendini arabasına attı ve Kapıya.

İlçe Yolu 67'den Meredith'in evine doğru dönmeden önce farlarımı kapattım ve çeyrek aya göre yönümü belirledim. Meredith'in bahçe lambası parlak bir saçıyordu. Eve doğru sürünerek ilerledim, arabamı fark etmeden yanından geçebilmek için neredeyse aracı rölantide çalıştırıyordum. Ama o da benim gibi mırıldanmak yerine gümbürdüyordu. O. O değil.

Meredith bizi duyar diye endişelendim. Meredith'in Volvo'su ön tarafa park etmişti, kaportası açıktı.

Meredith perdeleri çekmemişti ve yumuşak ışık pencerelerinin dışındaki kar kayıklarının üzerine düşüyordu. Bir serçe kadar hızlı hareketlerle mutfaktan oturma odasına geçti. Onun yeni dul kalmış, belki de kendisini aldatan bir eş ve muhtemelen bir katil olduğunu bilmesem -ki açıkçası hangisinin benim için daha kötü olduğundan emin değilim- her şey rahat ve tatlı görünürdü.

Evinin batısındaki virajı döner dönmez ışıklarımı yaktım ve hızlandım. Sağlam bir planım yoktu ama Enoch'u benimle gelmesi için ikna etmeyi umuyordum. Ondan sonra Meredith'in evinde durup ona sürpriz yapacaktım. Onu arka koltuğa atabileceğimden emindim.

Earl ve Newt'in çöp kutusundaki bilgisayar koleksiyonu onu içeri tıkmak için yeterli kanıt olacaktır. Buna bir de babasının

Miras, gerçek aşkın çekiciliği ve Grand County'den ayrılmaya hazır görüldüğü gerçeği ve onu alıkoymak için iyi bir nedenim olduğunu düşün­düm.

İşte bu noktada yarım yamalak detaylar daha da bulanıklaştı. Grand County'nin tek nezarethanesi şu anda depodaydı. Belki Enoch'a ne yapacağımı düşünürken Meredith'i orada tutabilirdim. Meredith'i tutuklayıp cinayeti çözerken onu Ogallala'ya kadar taşımaktan nefret ediyordum.

Josh'un evinin ışıkları ben yaklaştıkça daha da parlaklaştı.

Arabayı ön tarafa çektim ve aceleyle mutfak kapısına gittim, pencereye vurdum. İçeri dalmadan önce Enoch'a cevap vermesi için yirmi saniye verdim. Tehlikede olabileceği için değil, kulaklarımın engellemek istediğim için.

Enoch sallantılı da olsa hızlı adımlarla oturma odasının köşesinden döndü. Üzerinde birçok kez yıkandığı için rengi solmuş ağır bir pazen ceket vardı ve kovboy çizmelerinin üzerine siyah lastik kılıflar geçirmişti. Kapının yanına uzandı ve eli, kafasına geçirdiği yağ lekeli devetüyü bir kovboy şapkasıyla geri geldi. Kapıyı açtı ve mutfağın ışığını kapatıp kapıyı çarparken beni geri itti. "Hadi gidelim."

Tökezledim ve verandadan aşağı düşmeden önce dengemi sağladım. "Nereye?" Hapisten kaçmak için Ogallala'ya mı gidiyorduk?

Alabama doğru topallayarak yürüdü. "Oyalanamayız."

Tarry? koştum. "Enoch? oluyor?"

Yolcu tarafını açtı. "Burada uzun süre kalmaya niyetli olduğunu sanmıyorum. Buradan çıkarken tekerlerini nasıl döndürdüğüne bakılırsa."

Direksiyonun arkasına geçtim ve arabanın sıcaklığını memnuniyetle karşıladım. "O mu?"

Bana kaşlarını çattı. "Sen şerif misin? Görünüşe göre bundan daha zeki olmalısın."

Enoch Stevens'ın popüler bir adam olmamasının bir nedeni vardı. Gösterge paneline vurdu. "O. Meredith. O fahişe."

Motoru çalıştırdım ve geri .

"Daha fazla gaz kullanmayı düşünebilirsin, kızım. Fazla zamanımız yok."

Avluyu geçip otomatik kapının üzerinden geçtim. "Ne oldu?"

Öne doğru eğildi ve bir border collie gibi ön camdan farlara baktı. "Madem hiçbir şey bilmiyorsun, neden çiftlikteydin?"

Josh'ın tutuklandığını söylemenin sırası değildi. "Seni kontrol etmek istedim."

Bunun üzerine kaşlarını çattı ama gözlerini yoldan ayırmadı. Muhtemelen yardıma ihtiyacım olduğunu düşündü. "Bunak değilim. Kötü günlerim oluyor ama iyi geçiniyorum. Ben ve Joshua."

Doğru. "Bana Meredith'ten bahset." "Az önce benim evime geldi." "Neden?"

Sinirli bir şekilde oflayıp pufladı. "Grand County'deki seçmenlerin oy verdikleri zayıf aklın farkında olduklarını sanmıyorum."

Dişlerimi sıktım.

"Birinin duydum ve Joshua olabileceğini düşündüm. Onu şaşırtmayı ve ne tür bir yaramazlık yaptığını görmeyi, nefesinde alkol ya da belki parfüm izleri olup olmadığını koklamayı düşündüm. Joshua'nın bela bulduğu bilinir."

Bahse girerim on yıl kadar sürmez.

"Ama aşağı indiğimde o kadın olduğunu gördüm. Ahıra gitmiş, süslü yedeklemiş."

Bir virajı hızla döndük ve arka tekerlekler gevşek akılda kaydı.

Ön paneli kavradı ve sanki lazer gözleri bizi dengeleyebilecekmiş gibi daha yakına eğildi. "Onu ahırdan kutuları sürüklerken gördüm."

Çakıllı yolda olabildiğince hızlı manevra yaptım. "Trey bu öğleden sonra ahırını aradı. Hiç kutu görmedi."

Enoch alaycı bir homurtu çıkardı. "Muhtemelen kileri kontrol etmemiştir."

"Ahırınızda bir kileriniz mi var?"

Tekrar homurdandı. "Son zamanlar için. Joshua buna ve ben de bunu yaşamayı umursamayacak kadar yaşıyım, bu yüzden artık stok tutmuyoruz. Joshua ve o kadın birkaç hafta önce kutuları oraya yüklediler. Bunu bildiğimi sanmıyordu. Ama orada benim bilmediğim hiçbir şey olmuyor."

"Ne tür kutular?"

"Yaklaşık dört ya da beş metre olurdu. Ama derin değil."

Bum. Nefesim kesildi. *Saunders v. BNSF* davasında bu büyüklükte düz ekran televizyonları çalmışlardı.

Enoch parmaklarını dizlerine vurdu. "Bir süre bunun üzerinde çalıştı. Onlarla savaşırken çok zor anlar yaşadı. Sonra kendini yükledi ve gitti."

"Senin izlediğini biliyor muydu?"

Dudağı alaycı bir ifadeyle yukarı kalktı. "Ben senin kadar aptal değilim. Tabii ki bilmiyordu. O gidene kadar bekledim."

"Yani onu kovalayabilir misin?" Bu hiç mantıklı gelmedi.

Yüz hatları kırılmanlaştı ve keskinleşti. "Kaçıyor ve Joshua'ya ait olanı alıyor. Eğer onu durdurmak istemiyorsan, o zaman beni bırak. Kendim giderim."

"Sen arabada kalacaksın." Ona Louise'in bana karşı sık sık kullandığı ses tonunu kullandım.

Louise için olduğu kadar benim için de etkiliydi. "Ne diyorsun sen?" Enoch'un küfretmeye en çok yaklaştığı an buydu.

"Meredith'in nasıl tepki vereceğini tahmin edemiyorum. Sen olduğun yerde kal." Meredith'e gizlice yaklaşabilmek için evi görebilecek şekilde yola park ettim.

Enoch mandalı tuttu. "Hepiniz kadın özgürlükçüsünüz ama bu aptallık. Eğer Tanrı'nın doğal yasasını anlayıp eş ve anne olsaydınız, bu karmaşanın içinde olmazdık."

Harika. Kar fırtınasında donmuş bir daiquiri'ye ihtiyacım olduğu gibi başka bir maço erkeğe ihtiyacım vardı. Smith and Wesson'un kılıfımda yuvalandığından emin olmak için kontrol ettim, sanki her an orada olduğunu hissetmemiş gibiydim. "Dinle, Enoch-"

"Bay Stevens."

Tamam. "Ben seçilmiş ve eğitilmiş bir kanun adamıyım. Ben bu işi , sen de halledeceksin." Ona doğru eğildim ve her kelimeyi bıçakla kestim, "Kal. İçeride. Arabada. Arabada."

Kemikli, uzun parmaklı elleri kapının mandalında titriyordu. Demir gibi bir iradesi olabilirdi ama yaşlanan bedeninin de sınırları vardı. "Gençler Mesih'in sopasıyla yetiştirilmezse böyle olur."

Öyle mi? Erkek çocuklarına ilahi haklarının tüneği yönetmek olduğu öğretilirse böyle olur. Onu direksiyona düşündüm. Onun yerine kavgayı bıraktım. Bu soğuk gecede peşimden gelmek istiyorsa, çatışmaya ayıracak vaktim yoktu.

Arabadan fırladım, dikenli tel örgünün iki üst telinden geçtim ve Meredith'in evine doğru koştum. Meredith elinde bir kutuyla merdivenlerden inene kadar güney tarafındaki pencereler boş bir evi gösteriyordu. Kutuyu kapının yanında yere bıraktı. Aceleyle ön tarafa gittim ve verandanın basamaklarını çıktım. Tereddüt etmeden kapıya vurdum.

"Şerif. Kapıyı aç." Televizyonu olmayan Enoch hariç, her Amerikalı hayatları boyunca prime time'da bunu görmüştü.

Oturma odasının penceresinden Meredith'in televizyondaki kötü adamlar gibi tepki vermesini izledim. Etrafında döndü ve .

Ön kapıdan içeri daldım. Meredith iyi bir Sandhiller'a dönüşmüştü, pencerelerinde panjur, kapılarında kilit yoktu. O

kahvaltı barının ötesinde arka kapıya doğru ilerliyordu. Eli kapı koluna kaydı ve bana aramızdaki boşluğu kapatmam için zaman verdi. Ama o kapıyı kırarak açtı ve gecenin içine doğru hızla ilerledi.

Mutfaktan, pergolanın arasından göz kırpan ayın gölgeleriyle çaprazlama kesişen verandaya doğru uçtum. Evin yanından hızla geçti, ayakları kalın çimlerde ve karda çtırtıdayarak Volvo'suna doğru ilerliyordu.

Onun koşu ayakkabılarına karşılık benim ağır botlarımla bile ona yetiştim. Arabaya tırmanmaya vakit bulamadan onu yakalayacaktım. Yavaşladı ve kapının mandalına uzandı. Kapıyı tutamadan kapı açıldı ve onu çenesinden yakalayıp geriye doğru savurdu. Yolun gevşek çakıllarında kaydı ve burnunu tutarak düştü. "Ah!"

Ne ...

Enoch sürücü koltuğundan kaydı ve bana doğru memnun bir sırıtış yöneltti.

Meredith sırt üstü debeleniyor, iki eliyle yüzünü tutuyor, parmaklarının arasından kan sızıyordu. "Burnum. Tanrım, sanırım kırıldı."

Onun üzerine diz çöktüm. " bakayım."

Oturmasına yardım etmek için kolunu çektim ve elini çektim. "Evet." Üzerine baskı yapabilmesi için elini tekrar yerine koydum. "Bana kırık gibi geldi."

Enoch başımızda dikildi. "Şanslısınız. Bu hapiste sert görünmenize yardımcı olacak."

İki elini burnuna götürerek başını salladı.

Vücudun üst kısmı gezinti için hareket ediyor. "Hayır. Yapamazsın."

Tekrar ön koluna yapıştım ve onu ayağa kaldırdım. "Ben de yapabilirim, sen de yapabilirsin."

Enoch eğildi. "İnsan ne ekerse, onu biçer."

"Ben yapmadım. Yemin ederim. Ben yapmadım." Meredith çaresiz hıçkırıklara boğuldu.

Onu hala yolda park halinde duran kruvazöre doğru yönlendirdim. "Hadi gidelim." Kulağa çok sert geliyordu. Tüm *CSI*.

"Burnum ne olacak?" Koklama, hıçkırma ve genizden gelen bir feryat. "Çok fazla kan var."

"Arabada ilk yardım çantam var." Kırık bir burun için pek bir şey yapamazsın. Belki babam eyalet hapishanesine ev ziyaretleri yapan iyi bir plastik cerrah tanıyordu. "Ve havlular."

Enoch bizi kruvazöre kadar takip etti, adımları yavaştı. Omuzları çökmüştü ve başını öne eğmişti. Muhtemelen büyük macerasından dolayı yıpranmıştı.

Meredith'i arka koltuğa bıraktıktan sonra bagajda bir havlu aradım. Buz torbasını kırdığımda hemen soğumuştur. Arka kapıyı açtım ve ilk yardımı ona uzattım.

Enoch ön koltuğa yerleşti ve kapandı.

Meredith burnunu çekti ve miyavladı ama bunun dışında bir süre sessizlik içinde yol aldık. Telefonum çaldı ve el yordamıyla ceketimin fermuarını açıp cebime uzandım. Enoch başını eğdi ama bana doğru dönmedi.

Otoyola çıktım ve cevap verdim. "Şerif."

Trey tereddüt etmedi. Sesindeki endişe rahatsız ediciydi. "Neredesin? Neler oluyor?"

"Adliyeye gidiyorum."

Meredith ön ve arka koltuklar arasındaki pleksiglasa uzandı ve kanlı parmaklarıyla yüzeyi lekeledi. "Hayır."

Enoch hareket etmedi.

Trey'in öfkesi telefondan taştı. "Meredith'i gördün mü? Ne oldu?"

Her şeyden çok ne demek istediğimi kanıtlamak için robotik bir yanıt verdim. "Şüpheliyi yakaladım ve geçici olarak alıkoymak için yoldayım."

Grand County adliyesinde."

Meredith kapıya vurdu. "Beni oraya götüremezsiniz."

Enoch, sanki herkesin bir oyu varmış gibi protestoya katıldı. "O gerçek memuru buraya getirin. Bırakın ne yapması gerekiyorsa onu yapsın."

Araba kullanmak ve telefonla konuşmak bana bir el bırakmadı. Enoch'a vurmak için. Trey konuşurken ve Meredith itiraz ederken, Enoch'un fikri bana geldi ve düşünmeden cevap verdim. "Trey, Ogallala'da Josh'a rezervasyon yapmakla meşgul."

Enoch'un kemikleri çelik gibi oldu ve öne doğru fırladı. "Joshua mı? Benim Joshua'm mı?"

Meredith . "Beni oraya götür. Ogallala'ya. Beni Josh'a götür."

Telefonu kulağıma götürdüm ve herkesle aynı anda konuştum. "Adliyede bir hücre var. Ben Bay Stevens'ı güvenli bir yere yerleştirene kadar Meredith oraya gidecek. Ondan sonra şüpheliyi Ogallala'ya nakledeceğim."

Herkes aynı anda konuşmaya başladı ve ben hiçbirini dinlemedim. Telefonu kapattım, cebime geri koydum ve direksiyonu kavrayarak Meredith ve Enoch'un beynim ve kişiliğim hakkında düşündükleri tüm harika şeyleri anlatmalarına izin verdim. Sanırım Meredith de görünüşüm hakkında bir iki şey söyledi. Adliye binasının arka tarafına yanaştık ve motoru kapattım.

"Lütfen." Meredith'in burnunun kanaması durmuştu ama sesi hâlâ iyi bir antihistamine ihtiyacı varmış gibi geliyordu. Ağlamaya başladı. "Anlamıyorsunuz. Beni oraya götüremezsiniz."

Etrafımda döndüm. "Neden olmasın?"

Gözleri çoktan şişmeye başlamıştı. "." Uzun bir nefes aldım. "Sanırım yapabilirim."

"Hayır. Burada olmaz. Başka bir yerde." Pleksiglas cama vurdu. "Lütfen."

"Hapishaneni erkek arkadaşına yakın olmana göre seçemezsin."

Enoch kemikli parmağıyla kolumu dürtükledi. "Bir kez olsun akıllıca bir şey yap ve bizi Ogallala'ya, gerçek polislerin olduğu yere götür."

Parmağımla onu işaret ettim. "Burada kal. Meredith'i getireceğim. Hücreye kilitlenip hemen döneceğim."

"Bir kızın bana ne yapacağımı söylemesine ihtiyacım yok. Beni oraya götürsen de götürmesen de Ogallala'ya gidip oğlumu alacağım."

Bir süre ona baktım. "Bak ne diyeceğim, içeri gel de Josh'ı arayalım."

Meredith burnunu çekti ve elini burnunun altına sildi. "Güzel. Bu iyi bir şey. Josh sana Chad'i öldürmediğimi söyleyecektir."

Ona döndüm. "Bir saniye bekle." Buz gibi havada onu orada uzun süre bırakamazdım, özellikle de mont giymediği için.

Enoch ayaklarını sürüyerek adliyenin arka kapısına gitti, ben de aceleyle kilidi açıp bizi içeri aldım. Yorgun bacaklarını çekmek için tirabzanı kullanarak merdivenleri ağır ağır çıktı. Döndü ve şerifin ofisine doğru ilerlemeye başladı. Komiserin odasında durdum. "Oradaki telefonu kullanabiliriz." Daha dünyevi bir adam neden cep telefonumu kullanmadığımı sorgulayabilirdi.

Enoch önümde yürüyordu, yürüyüşü bir o yana bir bu yana eğiliyor, omuzları kamburlaşıyordu. Onu köşedeki sağlam masaya yönlendirdim. Bana soru sormadan sert sandalyeye oturdu.

Masanın üzerindeki eski telefon rehberlerine ve haritalara baktı. "Telefon nerede?"

Kement atmaktan ve buzağı bağlamaktan gelen bir hızla cebimden kelepçelerimi çıkardım, ince bileklerinden birini kavradım ve kelepçelerin diğer ucunu masanın çekmecesine geçirdim. Bu masa, çekmeceleri tamamen dışarı kaymayan, devlet tarafından verilen metal işlerden biri olduğu için, Enoch bir süreliğine yakalanacaktı. Bir süre için

Ama o zamana kadar Meredith'i lüks bir hücreye kapatmış olurdum.

Enoch gibi huysuz biri muhtemelen tek başına iyi olurdu. "Sen. Sen, . " Tükürdü ve yüzü kıpkırmızı oldu. "Bu bir Doğru. . Sen değilsin." Kelimeleri bulamadı. Ben Eminim Josh gençken onları hiç kaybetmemiştir. Oğluna atacak bir sürü *aptal, günahkâr, fitneci* ve *nankör* olurdu.

Neden Josh için üzülüyordum ki? Belki onun yetiştirilme tarzı beni çevreleyen şefkatten yoksundu, ama bu çalmanın, öldürmenin ve en iyi arkadaşının karısıyla yatmanın doğru olduğu anlamına gelmiyordu.

"Yakında senin için döneceğim ve geceyi geçirebileceğin güvenli bir yer bulacağız."

"Geceyi kendi evimde geçireceğim. Joshua'yı ait olmadığı o hapishaneden sonra."

Onun öfkesinin kendi etrafımı sarmasına izin vererek uzaklaştım.

Aceleyle arabanın yanına gittiğimde Meredith'in yüzüne bulaşan kanın arasından gözyaşları süzülüyordu ama daha fazla hasar görünmüyordu. Ona doğru uzandım ve benden uzaklaştı. "Oraya giremem."

Sabırımın son kırıntısını da kemiriyordu. "Ya bana tüm bu tantananın ne hakkında olduğunu söyle, ya da içeri giriyorsun."

Başını salladı, gözleri korkuyla dolmuştu. "Yapamam."

Ona doğru uzandım ve bir mücadeleden sonra bileğini kavradım ve onu arka koltuktan çektim.

Merdivenlerden yukarı ve binanın içine kadar beni itip kaktı, kapıyı tekmeledi ve bir kargaşaya neden oldu. Enoch'un körükleri tüm bu çılgın senfoniye sadece katkıda bulundu.

Meredith kırılmamış bir kısırak gibi beni kendine çekti. Tekmeliyor ve kıpırdanıyordu, neredeyse çıktığımız her merdiven için bizi üç merdivenden aşağı yuvarlıyordu. Bu sırada hıçkırıkları daha da histerik bir hal alıyordu.

Koridorda onunla boğuştum, Enoch'un söylenip masaya vurduğu komiserin odasının önünden sürükleyerek geçirdim.

Meredith'in kaçmasına izin vermeden ofisimin kapısını açmak için epey uğraşmam gerekti. Sonunda onu hücreye ittim, kapıyı çarparak kapattım ve kilitledim.

"Yapmayın! Lütfen. Beni kilitleyemezsiniz." Meredith, ağlayıp çığlık atmasına ve hücrenin parmaklıklarına tutunmasına neden olan paniği taklit edemiyordu.

Enoch'un kilidini açıp onu güvenli bir yere götürmem gerekiyordu ama Meredith'in hücreyi dolduran kutularda ya da malzeme yığınlarında silah olarak kullanabileceği bir şey bulamayacağından emin değildim. "Burada olmaktan neden bu kadar korkuyorsun?"

Parlak gözleri sanki bir canavarın içeri dalmasını bekliyormuş gibi arkama odaklanmıştı. "Chad'i ben öldürmedim."

"Ama Josh'ın bunu yapmasına yardım ettin." Bunu söylemekten nefret ediyordum. Şimdi bile buna gerçekten inanamıyordum.

Gözlerinin altında mor torbalar yüzünü süslüyordu ve yanaklarına kan bulaşmıştı. "Anlamıyorsunuz. Josh bana yardım ediyordu. Chad'i kimin öldürdüğünü bulmaya çalışıyorduk."

Sahte bir samimiyetle başımı salladım. "Anlıyorum. Başka biri demiryolundan alıyor ve Josh'un ahırında büyük ekran televizyonlar saklıyordu."

Başını iki yana salladı. "Onları saklıyorduk. Chad'in ortağının ortaya çıkmasını umuyorduk. Ama o Chad'i öldürdü." İçinden bir hıçkırık koptu.

"İyiymiş," dedim.

Gözyaşları yüzünden aşağı süzülüyordu. "Bana inanmadığını biliyorum. Ama Josh'ı tanıyorsun. O asla böyle bir şey yapmaz."

Lanet olsun. Sözleri beni zehirli bir ok gibi delip geçti. "Peki neden kaçıyordun?"

Bayan Sterling'in ısrarla sürdüğü o güzel ruj olmadan dudakları solgun görünüyordu. "Çünkü Chad'i kim öldürdüyse beni de öldürecek."

Bu ilginçti. "Peki. Peki o kim?"

Avucunu bir çubuğa vurdu. "Bunu bilseydik onları ihbar ederdik."

"O zaman senin peşinde olduklarını nereden biliyorsun?"

"Çünkü eşyalarını çaldım ve geri isteyecekler."

"Yani BNSF'den çalmadınız; Chad'i öldüren kocanızdan ve onun ortağından çaldınız. Ama o ortağın kim olduğunu bilmiyorsun. Bana ya da eyalet polisine söylemedin. Neden?"

"Çünkü bize inanmayacağınızı biliyorduk. Bunun gibi. Bizi tutuklayarak zaman kaybedecektiniz ve gerçek katil kaçacaktı."

Lanet olsun, sesi inandırıcı gelmiyordu. Muhtemelen fazla inandırıcıydı. "Yani sen ve Josh dedektifçilik oynuyorsunuz."

Elini burnunun altına sildi ve kot pantolonundaki sümüşü temizledi. "Clete Rasmussen'e sorun. Bize yardım ediyordu. O biliyor."

"Clete sana neden yardım etsin ki?"

Kendini kontrol altına almadan önce hıçkırığa hıçkırığa ağladı. "Üvey oğlu. Ron ve Chad iyi arkadaşlardı ve Clete her zaman Chad'in hiç sahip olamadığı oğlu olduğunu düşündü. Chad'i beladan uzak tutmak istiyordu. Eğer neler olduğunu anlayabilirsek, Chad'i durdurabilirdik ve hapse girmek zorunda kalmazdı."

Ben bunu anlamaya çalışırken o hıçkırdı ve burnunu çekti. Şişen burnunun arasından devam etti: "Ama Chad" yüzleştığımızde bırakacağını söyledi. Ortağı onu öldürdü, bunu biliyorum. Şimdi de benim ve Josh'un peşine ."

Bir çarpma dikkatimi çekti. Enoch masayı mı çekiştiriyordu? Onunla ilgilenmem gerekiyordu ama Meredith'i yalnız bırakmak pek de iyi bir fikir gibi görünmüyordu. Ya doğruyu söylüyorsa ve biri onu susturmak istiyorsa?

Ofisin kapısı çarparak açıldı ve Meredith çığlık attı. Bu iyiydi çünkü benim irkilerek attığım nefesi örtmüştü.

Clete, Enoch ile içeri girdi. "Enoch Stevens'ın komiserin masasına kelepçelenmiş ne işi var?"

Clete'in elindeki kelepçelere baktım, sonra tekrar ona döndüm. "Onun kilidini nasıl ve neden açtın?"

Clete sanki gırtlığında yanan bir gaz kabarcığı patlamış gibi irkildi. "İ kullanmış. Kelepçeler Fort Knox değildir. Kilidini açtım çünkü Tanrı aşkına, bu Enoch Stevens ve onu hayatım boyunca tanıdım. O bir suçlu değil."

Enoch'un beni küçümsemesi taşıyordu. "Kadınlar yönetimde olduğunda işte böyle aptallıklar olur."

Meredith'i hücrede görünce Clete'in ağzı açık kaldı. "Aman Tanrım." Aceleyle hücreye gitti. "Sen iyi misin?"

Meredith tekrar ağlamaya başladı. "Bana yardım etmelisin. Chad'i benim öldürdüğümü düşünüyor. Söyle ona. Chad'i seviyordum. Yapmazdım."

Bana döndü. "Ne yaptın sen?"

"Meredith'i Chad Mills'i öldürmekten ve BNSF' hırsızlık yapmaktan tutukluyorum."

Clete gözlerini kırptırdı. "Meredith mi? Bu doğru olamaz."

Enoch burnunu çekti. "Kesinlikle doğru. Delilah gibi. Oğlumu bir şekilde bu işe bulaştırdı ama işin aslını öğreneceğim."

Clete sahneyi Enoch'un sözleriyle birlikte sindirdi. "Meredith ve Josh. Evet. Şimdi mantıklı geliyor." Masamın önündeki metal katlanır sandalyeye çöktü. "Bunu daha önce görmeliydim."

Meredith parmaklıkları sıkıca kavradı. "Hayır. Öyle değil. Yardım için sana geldik."

Clete alnına masaj yaptı, sanki sindirim sistemi rahatsızmış gibi sistem kuzeye göç etti. "Bir müttefik istedin. Seni ve Josh'u savunacak birini. Ama şimdi bunu en başından beri nasıl kurduğunu anlıyorum."

Enoch başını Meredith'e doğru çevirdi. "Joshua'nın o Jezebel'le bir ilişkisi yok. Her şeyi bilmiyor olabilirim ama şunu biliyorum ki

çok."

Meredith Clete'e yalvardı, "Chad'i seviyordum. Ona zarar verdiğime inanamazsın."

Clete'in yüzündeki kırıksıklıklara hüznün sinmişti. "O daha iyisini hak ediyordu."

Meredith yere yığıldı. "Bana inanmak zorundasın."

Clete kollarını iki yana açarak durdu ve hücrenin etrafına saçılmış kutuların ve ıvır zıvırın arasında onu inceledi. "Onu orada tutamazsın."

Enoch için geçici bir yer buldum. "Burada sadece Enoch'u Louise'in evine yerleştirmeme yetecek kadar kalması gerekiyor."

Enoch bana duvar gibi baktı. "Bebek bakıcısına ihtiyacım yok, özellikle de o kaslı kadına."

Enoch'a aynı ifadeyle karşılık verdim. "Çiftliğinde tek başına kalamazsın ve Josh'un ne zaman de belli değil. Ben Ogallala'dan dönene kadar Louise ile kalacaksın. Ondan sonra başka bir şey düşünüyoruz."

Clete Meredith'e bir çene fırlattı. "Peki ya o?"

Meredith beni izledi. Onu hücrede yalnız bırakmamam için bana yalvardı, sözde kötü adam için kolay bir hedefti.

Clete'e döndüm. "Birkaç dakika burada kalıp ona göz kulak olabilir misin?"

Clete'in dudakları öylesine kenetlendi ki, dudakları kayboldu. Yine de mırıldanmayı başardı: "Ted'in onun için şeriflik yapmama hiç ihtiyacı olmadı."

Ted'in hiç böyle bir durumla karşılaştığını hatırlamıyordum. "Haydi, Enoch." Elimi omzuna koydum ve onu koridora yönlendirdim.

Dokunuşumdan irkilerek uzaklaştı.

Arka kapıya doğru ilerlerken loş ışık bodrum merdivenlerini derin bir gölgeye bürüdü. Birkaç gündür ilk kez soğuktan nefesim kesilmedi. Belki de bu sıcak hava gerçekten

Görünüşe göre. Bu konuda Fox ailesinin huzurlu bir şekilde bir araya gelmesi kadar umutluydum.

Arabaya doğru yürürken Enoch'un neşesi kaçtı ve tek kelime etmeden yolcu tarafına kaydı. Louise ve Norm kasabanın üç mil batısında, petrol şeridinin bir mil aşağısında ve bir tepenin arkasındaki çakılların üzerinde yarım mil daha uzakta yaşıyorlardı. Tüm kardeşlerim arasında kasabaya en yakın olanlar onlardı, oradan oraya zıplayan ve herhangi bir gece kasabada birinin yatağını işgal ediyor olabilecek Jeremy'yi saymazsak.

Enoch yolda hiç konuşmadı, düşüncelerim bir kasırgada savrulan yaban otları gibi dönüp durduğundan bunu takdir ettim. Petrolden çakıllı yola döndüğümüzde yüzünü bana doğru çevirdi ve kaşlarını çattı. "Siz gençler. Tanrı'nın planları vardır ama gençler isyan eder ve bozulurlar. Bazen yetiştirildikleri yere geri dönerler ama her zaman değil. Şuradaki kadını ele alalım. Bir resim kadar güzel. Onun Joshua'ya ait olduğu zamanı hatırlamadığımı sanıyorlar ama ben hatırlıyorum. Sonra kalktı ve onu Mills'in oğlu için terk etti."

Bu konuşkan dönüş Enoch'un yepyeni bir yönüydü. "Chad Mills. Hiçbir zaman iyi biri olmadı. Küçükken o Mills denen çocuk ve Saunders denen çocuk Joshua'nın başını belaya sokmaya çalışıyorlardı. Tabii Mills'in çocuğu iyi yetiştirilmemişti. Ailesi herhangi bir kiliseye bağlı değildi ve bu da tüm klanın çöküşü oldu."

Kulağa üzüntü verici gelebilecek bir şeyler mırıldandım. Dikkatini bana yöneltti. "Siz Tilkiler orada eksiksiniz, çok. Bütün o çocukların başıboş dolaşması senin için iyi olurdu. Çocuklarını Rab'bin yolunda eğitmeyen ebeveynlerin sonu kalp acısıdır."

Anne ve babanın yaşadığı en büyük acı, kötü yetiştirilmiş çocuklardan değil, Glenda'nın midesini hedef alan bir kamikaze kanserinden kaynaklandı.

Enoch'un enerjisi yine tüklenmiş gibiydi. Enoch beni başka bir yayılım ateşiyle şaşırttığında çakılların üzerinde .

"Ama benim Joshua'm değil. Özdeyişler 22:6 doğru söylüyor: 'Çocuğu gitmesi gereken yolda eğit; yaşlandığında bile o yoldan ayrılmaz.'"

Bu sözler göğsüme kurşun gibi saplandı. Bu Kutsal Yazı'yı yakın zamanda duymuştum. Enoch, Saunders isminden bahsetmiş ve ardından Kutsal Kitap'tan alıntı yapmıştı. Neden birbirleriyle bağlantılı görünüyordlardı? İki parça zihnimde kesişti.

Oh. Hayır.

Aynı anda telefonum çaldı, frene bastım ve Enoch bir çarpışma testi mankeni gibi emniyet kemerini gerdi. Kolu geri vitese taktım ve telefonum üçüncü kez çalmadan önce üç noktalı bir dönüş gerçekleştirdim.

Açtım ve telefonu yüzüme götürürken Trey bana bağırdı. "... yoldayım. Sakın bir şey yapma."

"Ne?" Ben de bağırdım, sonra adrenalinin sesimi yükselttiğini fark ettim.

Enoch bir elini gösterge paneline diğerini de kapıya koyarak kendini destekledi. Ön camdan dışarı bakıyor, iradesinin gücüyle arabayı sürmeme yardım ediyordu.

Gaz pedalına gömüldüğümde ve çakıl taşları üzerinde savrulduğumuzda alabileceğim tüm yardıma ihtiyacım vardı.

Trey adrenalın konusunda daha iyi durumda değildi ve bağırmaya devam etti, "Kaçtı. Arabamı aldı."

"Kim? Josh mı?"

Bir motor kükredi. "Yola çıkıyorum. Meredith'in peşinde olacak, o yüzden onu adliyeden çıkar. Onu buraya getirin."

Bunun için çok geç olduğundan şüpheleniyordum. "Neredesin sen?"

"Bir devriye arabam var ve yarım saat içinde orada olurum." Eğer saatte 100 milden fazla sürerse. Ki öyle yapardı.

Yağ şeridine ulaştık ve ayağımı gazdan çektim ama fren yapmadım. Kaydık ve iki elimi de kullanmak için telefonu fırlattım. Trey'e açıklayacak vaktim yoktu ama Meredith'in başı büyük beladaydı.

Ve onu oraya koyardım.

Gözlerimi yoldan ayırmadan, iki elim direksiyonda ve gaz pedalına basarak geceyi yarılادık. Çıkarabildiğim en ciddi ses tonuyla konuştum.

"Arabada kalmalısın. Bununla başa çıkamayacağımı düşündüğün için bana yardım etmeye çalışma. Bu Meredith'in burnunu kırmaktan daha ciddi bir durum."

Hâlâ hazırlıklı olan Enoch cevap vermedi.

Otoyolda görünürde hiçbir araç yoktu, bu yüzden flaşörlerimi açmadım. Sert Diane sesimi kullandım. "Anladınız mı?"

Bir taş gibi hareketsiz kaldı. "Joshua'nın geldiğini anlıyorum. Ben gelmeyeceğim.

ona zarar vermene izin vermeyeceğim."

Sesim araba için çok yüksek çıktı. "Kimseye zarar vermek istemiyorum! Ama müdahale ederseniz her şeyi daha da zorlaştırırsınız." Sessizlik.

"Kahretsin, Enoch! Seni tekrar kelepçelemek zorunda bırakma beni." Onun onayına ihtiyacım vardı çünkü üzerimde başka kelepçe yoktu ve tartışacak zamanım da .

Enoch şok olmuş bir nefes aldı. Bir kadının küfretmesini yadırgayacağından .

Ana caddeye doğru koştum ve adliye binasının arkasındaki boşluğa girdim. Çok geç kalmıştım.

Ama emin olmalıydım. Kapıya doğru koştum, anahtarla oynadım ve merdivenleri ikişer ikişer çıktım. Ofisime koştum. Kapıdan içeri daldım ve hücrenin ağır metal kapısını çekmek için odanın karşısına .

Kendimi kana hazırlamıştım. Parçalanmış bir ceset, ölüm kokusu. Beton duvara yaslandım ve boş hücreye baktım.

Rahatlamak ve bir plan yapmak için beş saniye. Ofisten çıktım, merdivenlerden indim ve kendimi attım.

Neyse ki Enoch çitten atlamamıştı. "Çiftliğe gidecekler."

"Kim?"

Sesine lağım çukurunun pis kokusu sinmişti. "O kız ve Clete Rasmussen."

Otoyola geri döndüm ve Meredith'in evine doğru yola çıktım.

"Neden böyle düşünüyorsun?"

"Şerif olmak istiyorsun ama iki düşünceyi bir araya getiremiyorsun."

Bir araya getirmiştim, ama yeterince çabuk değil. Clete'in üvey oğlu Ron. Chad ve Josh ile üniversite arkadaşı, muhtemelen Meredith. Ron Saunders. *Saunders v. BNSF*'deki gibi.

Zihnimde Meredith, Josh, Chad ve Clete ile ilgili senaryolar canlandı. Clete ve Ron, Chad ile bir operasyon yürütüyorlardı. Josh ya da Meredith Chad'in işin içinde olduğunu anladı ve Clete'e gitti. Chad'in onu suçlayacağından korkan Clete, Chad'i öldürdü ve suçu Josh'un üzerine attı.

Ya da Josh ve Meredith, Ron'la birlikte operasyondaydı. Chad gerçeği ortaya çıkardığında, Josh onu susturmak için öldürdü. Şimdi Clete hırsızlıkları öğrendi ve üvey oğlunun başını belaya soktuğu için Meredith'e zarar vermek istedi.

Beni ilk senaryoya daha çok yönelten şey, Clete'in Meredith'i ondan çaldığı televizyonları bulmak için çiftliğe götürdüğünden şüphelenmemdi. Bir de Newt ve Earl'ün Monte Carlo'larına bağladıkları siyah merdiven vardı. Clete'in çöplüğünden aldıklarını söylediler. Clete Chad'i öldürmüş olsun ya da olmasın, Meredith için beladan başka bir şey ifade etmiyordu.

Arabayı otoyoldan çektim ve ilçe yoluna doğru hızla ilerledim. 67. Arabayı çakıllı yola çektiğimde lastiklerim gıcırdadı. Telefonumu bulmaya vakit bulamadığım için Ogallala'ya telsizle haber verdim. Volvo'su çiftliğin bahçesine park edilmişti, biz de Meredith'in evinin önünden hızla geçtik. Josh'un çiftliğine giden son virajdan hemen önce kayarak durdum ve ışıkları kestim. "Onlara gizlice yaklaşacağım. En azından sürpriz benim olacak."

Enoch elini kapının üzerine koydu, iterek açmaya hazırdı. "Kendini öldürteceksin."

Bu doğru olabilirdi ama yine de denemek zorundaydım. "Sen burada kal."

Ne yapacağını görmek için beklemedim. Beklemeyi reddetse bile, topallayarak eve gitmesi biraz zaman alacaktı. Belki o zamana kadar Josh burada olur ve Enoch'la ilgilenirdi.

Josh için de bir şeyler yapmam gerekiyordu ama önce elimdeki şeytanla çıkmalıydım.

Ay yukarıda süzülüyor, mavi ışıltısını kış kırlarının üzerine yayıyordu. Hafif rüzgâr virajı tırısla dönerken çizmelerimin toprak yolda çıkardığı çıtırtıyı gizleyemedi, kılıfımdaki silahım korku dolu bir kum torbası gibiydi. Birkaç dakika içinde yavaşladım, ev görüş alanımdaydı. Nefesim nemli bulutlar halinde pufluyor ve ter yüzümde soğuyordu. Mutfak kapısına doğru aceleyle ilerlerken silahımı çektim.

Clete'in öfkesi duvarları titretiyordu. Basamakları sürünerek çıktım ve pencereye doğru ilerledim, alçakta durarak nefesimi olabildiğince sığ tuttum. Yüzümü cama doğru kaldırdım ve fırırlı perdelerin arasından baktım.

Meredith masadan çekilmiş bir mutfak sandalyesinde oturuyordu. Kolları geriye doğru çekilmiş, muhtemelen bağlanmıştı. Bacakları sandalyeye bağlanmıştı. Emin olamadım ama yüzünde birkaç morluk daha olduğunu düşündüm. Hıçkırıklarının arasında hırıldıyordu.

"Bana bildiklerini anlat." Clete'in içinde gümbürdeyen normal rahatsızlık ve sıkıntı yüz kat artmıştı.

Meredith ciyakladı, "Hiçbir şey bilmiyorum."

Clete Meredith'in kafasının arkasına vurdu ve boynu öne doğru kırılıp geri sıçradı. Meredith haykırdı.

Elimi soğuk kapı kolunun üzerine kapattım, diğer elimle de Smith and Wesson'ım.

Clete onun önünde volta attı. "Sen ve Josh. Bu işin peşini bırakamadınız, değil mi?"

Elini geri çekti, tekrar ona doğru savurmaya hazırdı. Bir Kate Beckett hareketi yaptım ve odaya daldım. "Kımıldama!"

Polis gibi davranmanın bir işe yarayacağını düşünüp düşünmediğimi bilmiyorum.

ve Clete'in gerçekten bu kadar kolay pes edip etmeyeceğini merak ediyordum. Ama bu kadar çabuk tepki şaşırdım.

Elinde bir silah belirdi. Arka cebinden mi? Daha önce görmemiştim. Silahı kaldırdı ve üç el etti. Bam, bam, .

Meredith çığlık attı. Ve biraz daha çığlık attı.

İnanılmaz bir şekilde bir ninjayı taklit ederek daldım ve yuvarlandım. Tekrar ayağa kalktım ve nişan almak için kolumu kaldırdım ama küçük mutfakta Clete önümde belirdi. Yaşlı olabilirdi ama güçlü gövdesi zayıf değildi. İri elini silahıma attı ve ben tetiği çekmeye cesaret edemedim silahı benden kaptı. Kolluk kuvvetlerinin ilk kuralı: Kullanmaya niyetiniz yoksa silahınızı çekmeyin. Ama Clete olduğu için tereddüt etmişim. Grand County diye bir yer olduğunu bile bilmediğim zamanlardan beri ilçe komiseri. Kendine verdiği önem ve gür sesiyle Fox ailesinin şakalarına konu olmuştu.

Tereddütüm muhtemelen beni ve Meredith'i mahkum etmişti.

Ama tetik parmağı yavaş olan tek kişi ben değildim. Clete'in acı dolu yüz ifadesi, silahımı kemerine sokarken bir anlık kararsızlık gösteriyordu. Ve o saniyede, lavabonun üzerindeki pencereden kırmızı ve mavi ışıkların ani parıltısı görüldü.

Gerildi ve silahının namlusunu göğsüme doğrultarak elini kaldırdı. Trey'in motorunun gürültüsü arttı. Clete'gözleri kısıldı ve çenesi sıkıştı. Kalbime bir kurşun göndermek, etimi parçalamak ve atışını durdurmak için hazırlanıyordu. Meredith çığlık atmaya devam etti.

Trey buraya bu kadar çabuk gelebilmek için uçmuş olmalı. Ama onun gelişi Clete'in ateş etme kararlılığını daha da artırdı.

Clete'in bakışlarını üzerimde tuttum, ateş etmesine cesaret ama ondan geri adım da atmıyordum. Eğer beni öldürecekse, tetiği çekerken gözlerimin içine bakması gerekecekti. Daha önce cinayet biri için küçük bir adalet ama elimde kalan tek şey buydu.

Bir ömür gibi gelen o anda ikimiz de nefesimizi tuttuk. Ve sonra lavabonun üstündeki pencere kırıldı. Patlama mutfağı yerle bir etti ve Clete kendini yere attı. Alçı, muşamba üzerinde takırdadı ve Clete'in başının olduğu yerin birkaç santim yukarısında duvarda bir kurşun deliği açıldı. Trey olamazdı. Arabası hâlâ kükreyerek eve doğru geliyordu.

Josh. Ya da Enoch. İkisi de beni daha iyi hissettirmedi. Meredith sadece mermiler havada uçuşurken açıkta oturmakla kalmıyordu; yaşlı bir adam ve potansiyel bir katil karanlıkta etrafta koşuşturuyordu. En azından biri silahlıydı.

Bir kurşun daha pencereden içeri girdi, camı kırdı ve sıvada bir delik daha açtı. Her ne kadar hatırlamasam da yere düşmüş olmalıyım ve kendimi ellerimle başımı kapatırken bulduğumda şaşırdım.

Meredith'in histerisi birkaç seviye daha yükseldi. Bir yanımda ona katılmak, her şey geçene kadar avazım çıktığı kadar bağırarak istiyordu.

Clete komando sürünerek mutfaktan oturma odasına çıktı, muhtemelen ön kapıya doğru gidiyordu. Sürünme taklit ettim ve başımı eğerek peşinden gittim. Uzun bacakları ve güçlü yapısıyla aramızdaki mesafeyi uzattı ve benden çok önce ön kapıya ulaştı.

Ön kapıyı açar açmaz, bir kurşun kapı pervazından sekerek kıymıklar saçtı. Clete ayağa fırladı ve kapıdan dışarı fırlarken, tetikçi tüfeği bir kez daha ateşlemek için kaldırdı. Ben kapıya doğru hamle yaparken onun ağır adımları verandada gümbürdüyordu. Kapının hemen önünde yere düştüm ve tetikçiyi ve bu gece ölümden kurtulup kurtulamayacağımı merak ettim. benimki, ama diğer herkesinki de. Silahım yoktu ama Cletei takip etmek için peşinden gitmeye kararlıydım.

Trey'in arabası patinaj yaparak durdu, kırmızı ve mavi ışıklar çılgına dönmüştü. Meredith'in çığlıkları hıçkırıklara dönmüştü. Sandalyesi kayıyor ve gümbürdüyordu.

"Yere yat!" Hâlâ oturma odasında yerde yatarken bağırdım. Sandalye gümbürdemeye devam etti.

"Kımıldama!" Trey'in sesi emin ve güçlüydü. Ama tüfekten bir patlama daha gelince etkisiz kaldı. Bu sefer bana doğru değil.

Ayağa fırladım ve kapıdan dışarı koştum. Clete olabilir Ama batıya doğru gittiğini duymuştum ve o tarafa yöneldim. Verandadan fırladım ve güçlü kollar etrafımı sarmadan ve bir tuğla duvara çarpmadan önce yere bile inmedim. Donmuş zemine bir *ooof* ile indim, boğazımdan aşağı dondurucu havayı emdim ve öksürerek geri çıkardım.

Trey üzerimden yuvarlandı, beni omuzlarımdan tuttu ve ışık çubuğunun cafcaflı diskosuyla kırılan mavi ay ışığında beni bir aşağı bir yukarı taradı. "İyi misin?"

Onu ittim ve ayağa fırladım.

Trey kolumdan tuttu ve beni tekrar yere fırlattı. "Yerde kal."

Kolumu serbest bıraktım. "Clete kaçıyor."

"Peki ya Meredith?" Trey hâlâ yaralarımı kontrol ederek sordu.

Clete'in peşinden fırlamaya hazır bir şekilde ayaklarımın üzerinde çömeldim. "O mutfakta. ."

"Josh burada. Çalıntı arabam sizinkinin yanına park edilmiş."

Ben de düşünmüştüm. Adrenalinden güç alarak nefes nefese kaldım. "Sanırım ateş eden Enoch. Muhtemelen kafası karışık. Kime ya da neden ateş ettiğini bildiğine güvenemeyiz."

Trey bir an için karanlığa baktı. "Geri dön ve Meredith'i koru."

"Clete'in peşinden gidiyorum." Ahıra doğru koşmaya hazırlandım. "Josh Meredith'e zarar vermez."

"Bu tür durumlar için eğitimli değilsiniz. Lütfen. Geri dön. içeride, kurbanı koru."

Beni tehlikeden uzak tutuyor, maço bir pislik gibi koruyordu. Savaşmak istedim ama haklıydı. Birimizin Meredith'le ilgilenmesi gerekiyordu ama onu bir kurban olarak gördüğümünden emin değildim. Trey daha deneyimliydi, açık ve net. Onunla dövüşmek beni kadın haklarını savunan bir feminist yapmazdı; kendimi kanıtlamaya ve durumu engellemeye hazır bir çaylak yapardı.

Rotamı değiştirdim ve eve doğru koşmaya başladım. Bir silah sesi daha verandanın üst basamağını parçaladı. Eğer ateş eden Enoch'sa, benim düşman olmadığımı kesinlikle unutmuştu. Gençlik günlerindeki emin nişancılığını azaltan titrek ellerini kutsadım.

Ön kapıdan içeri daldım ve oturma odasından mutfığa doğru sıçradım. Meredith hala dik oturuyordu, gözyaşları

Yüzündeki kurumuş ve bulaşmış kanın arasından. Beni gördüğünde tekrar çığlık attı.

"Kes şunu," diye emrettim. Çöktüm, sandalyenin arkasını tuttum ve ayağımı bir bacağa sıkıştırıp çektim. Devrildi ve tekrar çığlık attı.

Bu sefer çenesinden tuttum. "Sessiz ol."

İnledi ve ben de ellerindeki düğümlerle uğraştım. İp yumuşaktı, muhtemelen eski bir domuz . Clete onu rodeodaki bir kovboyun buzağıyı gibi bağlamıştı ve çırpınışları ipi daha da sıkılaştırmıştı. Düğümlerle uğraşırken dışarıdaki sessizlik beni rahatsız ediyordu.

Belki de Enoch ahırda bir tüfek saklıyordu, hayatta kalma zulasından arta kalan bir şey. Silahın Enoch'ta olduğunu ve dışarıda sadece bir kişinin ateş ettiğini varsayarsak, geriye karanlıkta Trey, Clete ve Josh kalıyordu. Kim kimi takip ediyordu?

Josh, Clete onu ele vermeden önce Clete'i öldürmek için mi yola çıkmıştı? Josh, Meredith ve benim sonumuzu getirmek için mutfığa mı gidiyordu? Clete de aynısını yapmak için geri mi dönüyordu? Trey, Clete'in mi yoksa Josh'un mu peşindeydi?

Smith ve Wesson'ıma sahip olmak güzel olurdu. Meredith'in ellerini çözdüm ve yan yatarak bileklerini ovuşturdu. "Ayaklarını çöz." Belli ki hayatta kalma ipuçlarına ihtiyacı vardı.

Tezgâha uzanıp el yordamıyla bıçak bloğunu buldum. En sağlam sapı kapmak için fazla düşünmeme gerek kalmadı. Umarım Enoch ve Josh mutfak bıçaklarını keskin tutuyorlardır.

Birkaç dakikadır silah sesi duymadığımı fark ettim. Meredith lavabonun altında bir köşeye büzülmüştü. Hıçkırıkları oturma odasına gizlice giren birinin sesini kamufle . Ön kapıyı arkamdan çarpmadığıma pişman oldum.

Ona doğru ilerledim ve başımı yaklaştırdım. Sanki bıçağı onun üzerinde kullanacakmışım gibi benden uzaklaştı. Parmağımı dudaklarıma götürdüm ve bir şşşt çektim.

Arada bir hıçkırıyor ve sesi iniltiye dönüşüyordu. Titriyordu, kollarını sıkıca kendine sarmıştı. Gömlek kolları içinde, pencere dışarıda ve ön kapı açıkken donuyor olmalıydı. Damarlarımda yeterince adrenalin dolaşıyordu ve hipotermi tehlikesi yaşamıyordum. Paltomun açtım ve silkelenerek çıkardım. Üzerine bıraktım. Hareket etmedi ve ben yine onun aptallığına olan kızgınlığımı yatıştırdım.

"Tak şunu." Muhtemelen şoktaydı. Silahlı çatışmalara, kaçırılmaya, hayatının tehdit edilmesine alışık değildi. Ama ben de öyle.

Hafifçe doğruldum ve kırılmış camın arkasını görmek için zorlandım. Ay fazla ışık vermiyordu ve o bile tepemdeki bulutlarla birlikte açılıp kapanıyordu. Ahırın yakınındaki bir hareket dikkatimi çekti. Kesinlikle bir adamdı, çömeldi ve binanın yan tarafına doğru koştu.

Meredith kendini mutfağın köşesine sıkıştırdı ve sızlandı.

Rüzgâr hızlanmış ve çıplak ağaçların arasından ısıklık çalarak geçiyordu. Başka bir adam ahırın önündeki gölgelerde bekliyordu. İkisi . Bekleyen kişi avantajlıydı. Diğerinin yaklaştığını biliyordu. Onu teşhis edemedim. Bağırarak uyarmalı ?

Karar vermek için geçen saniyede ayak sesleri oturma odasını boydan boya geçti. Arkamı döndüm, köşeye daha da büzülen Meredith'in önüne atladım. Çömeldim ve bıçağı tutarak saldırmaya hazırlandım.

Josh'un sırık gibi vücudu mutfığa doğru fırladı, başı ileri geri gidip geliyor, zayıf ay ışığının yarattığı gölgeler arasında görmeye çalışıyordu. Acı dolu bir çığlık attı, "Meredith!"

Elleri ve dizleri üzerinde öne doğru hamle yaptı ve bana çarptı. "Josh!"

Artık herkesin bir adı vardı. Bıçağı kavradım. "Geri çekil."

Sesim tehditkâr çıkmış olmalı çünkü dondu kaldı. Ellerini havaya kaldırdı. "Bekle. Ona zarar vermeyeceğim."

"Meredith değil. Neden kız arkadaşına zarar veresin ki?"

Ellerini indirdi, yüzü şaşkınlıktan iki büklüm olmuştu. "Böyle mi düşünüyorsun? Bir ilişki yaşadığımızı mı?"

"Bence belki de birliktesiniz ve Chad'öldürdünüz çünkü yük vagonlarını soyduğunuzu öğrendi."

Hayal kırıklığı içinde neredeyse bağıırıyordu. "Clete'i nasıl açıklıyorsun?"

"O senin ortağın. Trenleri ayarlamak için ona ihtiyacın vardı. Her vagonun ne taşıdığını biliyordu ve onları yol kenarına yerleştirmek için bir neden buldu. Ama sen ve Meredith açgözlülük yaptınız ve ganimetten onun payını aldınız."

Josh gerçekten gülümsedi. "Ganimet mi?"

Bıçağı tutarken kendimi gülünç hissediyordum. Bir silah görmedim ama Josh'un muhtemelen hazır bir silahı vardı.

Josh ciddileşti. "Babam silahıyla dışarıda, korkmuş durumda. Şerif Yardımcısı Dawg av peşinde ve bu bile başlı başına tehlikeli. Sonra Clete var, o da çaresiz. Gruptaki tek akıllı başında kişi sensin. Burayı karıştırmayı bırakıp durumu kontrol altına almalısın."

"Ve seni ve Meredith'i kaçmanız için mi bırakayım?"

"Hiçbir yere gitmiyoruz. Meredith'le birlikte olmadığımı kafana sokar mısın? Chad'i biz öldürmedik."

"O zaman neden çalıntı televizyonlar sizde? Meredith neden uzakta?"

"Hikaye anlatmak için zamanımız yok."

Bir bulut aydan uzaklaştı ve ay açık pencereden parladı.

"Bir zamanlar." Ona baktım.

Yüzü ay tarafından çizilen adam hırladı: "Chad yaptı. Kendini bu bulaştırdı. Meredith ilk başta pahalı sanat eserlerini ve Volvo'yu beğendi. Ama ona parayı nereden bulduğunu söylemedi."

Meredith köşeden uzaklaştı ve Josh'a doğru sürünmek için elleri ve dizleri üzerinde yuvarlandı.

Çömeldi ve onu kendine doğru çekti. Çömeldiğim yerden görebileceğim kadar şiddetli bir şekilde titriyordu. Josh kollarını ona doladı ve dikkatini benden ayırmadı. "Benden ona yardım etmemi istedi. Hırsızlık olayını çözdük ama ortaklarının kim olduğunu öğrenemedik."

Meredith başını kaldırdı ve titrek bir sesle, "Chad bunu beni mutlu etmek için yaptı. Bütün o pahalı şeyleri istediğimi sanıyordu. Ama bu şekilde değil."

"Neden bana söylemedin?"

"İlk başta sana güvenmiyordum," dedi Josh.

"Ama Clete'e güvendin?" Sesimdeki kuşkulu tonu gizleyemedim.

Gözlerini kapadı ve sanki beynine büyük bir acı saplanmış gibi alnını ovuşturdu. "Bu bir hataydı."

Meredith hıçkırıklar arasında kelimeleri boğuk boğuk söylemeyi başardı. "O bendim. Clete'Chad'i önemseydiğini ve bize yardım edeceğini sanıyordum."

Josh Meredith'in sırtını sıvazladı. "Şerif Yardımcısı Dawg'a hâlâ güvenmiyorum. Ama

Sonra, yaklaşıyorduk ve ben..."

Ona inanmak için hiçbir nedenim yoktu. Ama . "Sen ne?"

Gözlerimin içine bakmadı. "Seni tehlikeye atmak istemedim."

Kendimi bıraktım ve "olsun!" diye bağırdım.

Bir tüfek sesi ve yanağıma çok yakın bir mermi vızıltısı beni dalışa geçirdi. Meredith'in üzerine kısmen yatmış olan Josh'a doğru kaydım.

Kahretsin, kahretsin, kahretsin. Gerçekten de vuruluyordum. Her sinirim cızırdıyordu ve bir deliğe dalmak istiyordum.

Meredith yine ıgık atmaya başladı - tam da ihtiyacım olmayan şey. Josh onu okşadı ve yatıştırdı, "Sorun yok."

"O senin baban mı?" Sanki hepsi Josh'ın suçuymuş gibi.

Başını salladı. "Daha önce öyleydi ama bu babamın 12 kalibrelik silahı değil." "Clete," dedim.

"Şerif Yardımcısı Dawg olmadığını nereden biliyorsun? Hareket eden her şeye ateş edecek kadar aptaldır."

Ona ters ters baktım. "Ahırın olduğu yönden geldi."

Arka verandanın basamaklarına bir şey çarptı ve Trey "Kate" diye bağırdı.

Lanet olsun. "Yere yat" diye bağırdım.

Kapı tokmağı tıkırdadı. "Clete'in buraya ateş ettiğini gördüm. İyi misin?" Bana aptal demişti ama beni kontrol etmek için kendini riske atması, şimdiye kadar yaptığım tüm aptalca şeyleri gölgede bıraktı.

Tüfek tekrar çatladı ve Trey "Ah!" diye bağırdı. Kapı sanki ona çarpmış gibi titredi.

Başımı eğerek ayağa fırladım ve kapıya doğru koştum. Kapı tokmağına uzandım ve çekerek açtım. "Ne yaptığını sanıyorsun sen?"

Trey acı dolu bir homurtuyla mutfığa düştü. Nefes nefese kaldı ve arkasına yaslanıp fısıltıyla, "Kate. Tanrı'ya şükür iyisin."

"Aptal." Eğer ona, Josh'a ya da beni koruması gerektiğini düşünen herhangi bir lanet adama yumruk atabilseydim, atardım. Burnuna, kıkırdağın çatırdadığını duymak ve kanın fışkırdığını görmek için. Aklımın yarısı Trey'in kan kaybından ölmesine izin vermekteydi.

Josh sürünerek yanıma geldi ve Trey'i mutfığa çekti, ben de kapıyı kapattım. Geriye kaydım ve Trey'in üzerine eğildim. Meredith mutfağın ortasında bir topun içine kıvrıldı ve histeriye başvurdu.

Trey inledi ve dizini göğsüne bastırdı. Ellerini . "Nereye vuruldun?"

Dudaklarını yaladı ve fısıldadı, "Yaralı değil misin? Yerde kal. Destek çağırdım."

Destek demek, elli mil ötedeki Milo ya da North Platte veya Broken Butte'tan eyalet polisleri demekti. Clete'e karşı o kadar uzun süre saklanamazdık.

Trey'in kanamasının kaynağını buldum. Kurşun sol baldırının etli bir kısmına isabet etmişti. Mutfığa koştum ve ocağın sapından bir mutfak havlusu aldım. Meredith mutfağın ortasında cenin pozisyonunda yatıyor, ellerini başının üzerine koymuş, hıçkıra hıçkıra ağlıyordu. Josh hafifçe doğrulup mutfak kapısının kırılmış camından dışarı baktı.

Havluyu Trey'in baldırına sardım. "Josh. Buraya baskı yapmanı istiyorum."

Dikkatini pencereden dışarı verdi. "Sanırım Clete ahıra giriyor. Orada eski bir pikap var."

"Çalışıyor mu?"

Josh başıyla onayladı. "Muhtemelen çeyrek depo benzini vardır. Yoldan aşağı inebileceği kesin."

"Enoch nerede?"

Trey inledi. "Yaşlı adam."

Josh kendini yere attı. "Ne?" Trey yüzünü buruşturdu. "Yere düştü."

Josh'un sözleri boştu. "Onu sen mi vurdun?"

Trey başını salladı, alnı acıyla kırıışmıştı. "Hayır. Yel değirmeninin yanında yere yığıldı."

Josh kapıya doğru gitmeye başladı.

"Dur," diye emrettim. "Burada kal. Eğer Meredith çıldırır ve bu konuda baskı yapmana ihtiyacım var."

Meredith kendini oturmaya zorladı. "Josh? Josh. Beni bırakma. Lütfen. Lütfen." Yerde koşuşturdu ve kollarını onun bacaklarına doladı. "Hayır. Gitme."

Kız kardeşi Emily'ye katılmak zorundaydım. Meredith'in drama yeteneği vardı.

Josh diz çöktü ve onu serbest bıraktı.

Trey'in silahını elinden aldım. "Bunu ben hallederim." Konuşmam bittiğinde, çömelerek oturma odasını geçtim ve ön kapıdan çıktım. Ön verandadan geçmeye devam ettim ve merdivenlerden yuvarlandım. Ateş edilmedi.

Clete ahırdıydı. Bulutlar artık ayı , kırı karanlığa gömüyordu. Evden açık çiftlik avlusuna doğru koştum ve ahırın arka tarafına doğru depar attım. Tahta çitten atladım ve ağılın donmuş kumuna indim, yere çarpmadan önce yel değirmenine doğru koştum. Karanlıkta Enoch içi doldurulmamış bir korkuluğa benziyordu. Parlak ay ışığı olmasa bile yüzü un gibi solgun görünüyordu. Yakınına eğildim ve nefes aldığını fark ettim. Boğazındaki kalp atışları titriyordu.

Silahı kılıfıma soktum ve onu bir itfaiyecinin taşımak, onun zayıf protestoları beni yavaşlatmıyor. "Şşş. Enoch. Sessiz olman gerek," diye fısıldadım. Onu eve geri götürmeyi düşündüm ama açık hedef olacaktık. En iyi şansımız ahırdı. Enoch'u bir ahıra saklayabilir ve Clete'in kaçmasını engelleyebilirdim. Eğer Wonder Woman olsaydım. Ya da gerçekten şanslı.

Normal bir günde, fazladan 120 kiloyu omuzlarımla üzerinden atmak zor görünebilirdi. Bu gece, kendimi bir patates çuvalından biraz daha fazlası gibi hissediyordum ve arka taraftaki ahır kapısına doğru ilerledim. Kapıyı hafifçe açtığımda metal mandal elimi dondurdu.

Şansımız yaver gitti ve bulutlar ayın önünü kapatarak siyah iç mekâna bir parça ışık düşürdü. Bizi içeri sokmayı başardım ve kapıyı tekmeleyerek . Rüzgâr kesilmişti ve tek ses benim ağır nefes alışımdı.

Bir el silah patladı ve arkamızdaki kapının tahtaları kırıldı.

Enoch ve ben bir toz bulutu içinde ahırın sokağındaki toprağa çarptık. Bir ahırın kapısı bir santim açıktı. Sıçradım. Neredeyse tamamen karanlık, Clete'in olası paniği ve belki de kötü birleşimi, ayın bizi oynadığı kötü oyunu dengeledi.

Samanlarla kaplı zeminde oflayıp puflayarak Enoch'u sürüklemeyi başardım. Ahırın kapısını iterek açtım ve Enoch'u içeri çekip üzerine saman yığdım. Belki ahırın yalıtımı ve saman onun donarak ölmesini engelleyebilirdi. Tetikçiyle ilgilenene kadar onun için yapabileceğim tek şey buydu. Toz ve saman burnumu tırmaladı, küflü ve yeşil kokuyordu.

"Clete," diye . Cevap vermedi ama saman kıpırdadı, böylece hareket ettiğini anladım.

"Destek yolda."

"Yalancı," diye bağırdı bana ve onu ahırın ön tarafına yakın bir yere yerleştirdim.

Trey'in silahını çektim ve nefesimi yavaşlatarak duraktan çıktım. ve hiç ses çıkarmıyordu. Bir rüzgâr ahırın duvarlarını sarstı ve Enoch hafif bir inilti çıkardı. Clete'i duymak için kendimi zorladım ama sadece sessizlik vardı. Clete neredeydi? "Şimdi vazgeçersen, senin için daha iyi olacak."

Pop. Zwing. Thunk. Ahırın duvarında bir yere saplanmış bir kurşun. . Kalbim boğazımı tıkadı ve çığlık atmamak için dişlerimi sıktım.

Benim Smith Wesson'ım için tüfeği bırakmıştı. "beni. Bana öldürtme." Sarp sesinde bir korku vardı.

Bir yığın kara kedi kadar kalın karanlığa baktım. "Böyle bir şey olmayacak. Kaçsan bile seni yakalayacağız."

Güldü, umudun son çırpınıışının sesiydi bu. "Bu tepeleri bilirim. Saklanabilirim."

Enoch'un yattığı ahıra yaklaşıyordu. kalmak için geri çekildim. "Tepeleri daha iyi bilirim. Seni bulacağım."

Pop. Samanlar karıştı ve fısıldadı. Duyu organlarım bağırdı ve kuyruğumu kıstırmamak için mücadele ettim.

Tahmin etmekten çok nişan alıyordu ama bu da beni öldürebilirdi. "Oğlunuz, değil mi?"

"Üvey oğlum!" Tiz feryadıyla Meredith'in sesine benziyordu.

"O benim kanımdan değil."

"Ama onu sen yetiştirdin. Ona doğruyu yanlışı sen öğrettin." Saldırdım, sonra kıvrıldım ve yuvarlandım.

Bir daha ateş etmedi. "Eğer ona yardım etmezsem, karım beni terk edeceğini söyledi. Emekliliğimin yarısını alacaktı."

Sokağın karşısına bir kürek fırlatarak onu Enoch'tan uzaklaştırmaya çalıştım.

Clete ayda 4.000 dolar emekli maaşı için adam mı öldürecek? Bunu anlayamadım. "Hayatı boyunca onun önünü açtınız."

Clete etrafımda dönüyor gibiydi, belki de beni yakalamaya çalışıyordu. "Ben değil. Ona annesi baktı."

"Ama Chad, o senin hiç sahip olmadığın oğlundu, değil mi?" Mümkün olduğunca sessiz bir şekilde sağa doğru birkaç hızlı adım attım.

Clete hareketlerini gizlemiyordu. "Chad'in topla bir şeyi vardı. Zekiydi ve biraz sıkı çalışmaya aldırmıyordu."

"Yani onu sen işe aldın."

"Hayır. Ron Needles'a taşındı çünkü kolay bir işti. Sonra bu çeteye bulaştı. Chad'i oraya taşınmaya ikna etmeye çalıştı ama Chad burada çalmanın daha kolay olacağını düşündü. Ve öyle de oldu. Beni de işin içine çektiler ve bir süre pamuk gibi olduk. Ama sonra Ron yakalandı."

Sessizliğimi korudum ve Clete'e yaklaşmaya çalıştım.

Clete'in sesi ağlamaklıydı. "Chad'i öldürmek istemedim. Kimseyi öldürmek istemiyorum. Ama o işi bırakacaktı. Josh ve Meredith'in Chad'i bizi ihbar etmeye ikna etmesi ne kadar sürerdi?"

Clete'e birkaç metre mesafede olmalıydım. Üzerine atlayıp onu indirmeli miyim yoksa ateş mi etmeliyim diye hesapladım. Akademi bize amacımızın tehdidi durdurmak olduğunu söylemişti. Bunu Clete'i öldürmeden yapabilir miydim?

Clete'in ağır nefesi pikaba doğru ilerledi. Birkaç adım süründüm.

Clete'in sesi, kamyonetin park ettiğini düşündüğüm yerden daha uzakta, ahırın önünden geliyordu. "Bu işin peşini bırak Katie. Kimse senden bir cinayeti çözmeni beklemiyor."

Parmak uçlarımda ilerledim, yavaş ilerlememden dolayı hayal kırıklığına uğramıştım ama sessiz kalmam gerekiyordu.

Hiç zahmet etmemeliydim. Clete'in kamyonetin kapısını açmasını, kendini içeri atmasını, motoru çalıştırmasını ve ahırın kapısından içeri girmesini bekliyordum; böylece bana lastikleri vurmak ya da en kötü ihtimalle Clete'i vurmak için bolca zaman kalacaktı. Onun başka fikirleri vardı.

Arka ahır kapısının gıcirtısı başımı çevirmeme neden oldu. Yönümü değiştirdim ve Clete'in peşinden atıldım. Samanların arasında tökezledim ve dirseğimi pikaba çarptım ama karanlığın içinden açık kapının bıraktığı ışık şeridine doğru ilerledim.

Ben ahıra uçtuğumda, Clete Trey'in arabasına giden yolu yarılamıştı. Peşinden hızla gittim, sonra durdum ve geri döndüm. Enoch ahırda donuyor olabilirdi. Clete'i kovalayıp Enoch'u ölüme terk edemezdim.

Koşarak geri döndüm, sessiz ahıra daldım ve kendimi ahırın içine attım.

"Enoch!" Elim onun hareketsiz bedenine değene kadar samanları yokladım. A

Onu itfaiyeci kucağına aldığımda ince bir inilti yükseldi. "Yaşıyorsun. Güzel. Bu iyi bir şey." Sertçe nefes aldım ve ikimize de cesaret verecek kelimeleri .

Kapıdan çıkarken, öncekinden çok daha yavaş hareket ederek Enoch'a mırıldandım, "Sana yardım getireceğim. Josh burada."

Trey'in aracının kapısı ve arabanın ışığı boşluğa yansıyor. Clete'in kaçmış olması ve silahını bize doğrultmamış için dua ettim. Enoch gözenekli kemiklerden biraz daha fazlası olabilirdi ama ben onun garip ağırlığı altında debeleniyordum. Botlarım basamakları taş gibi gümbürdeyerek çıktı ve bizi mutfağa fırlattı.

Meredith çığlık attı, tabii ki. Josh, Trey'in yanında yere diz çöktü ve ben tökezleyerek içeri girdiğimde ikisi de bana baktı. Josh ayağa fırladı ve ben eşiği geçmeden önce Enoch'u tuttu.

"Baba!" Josh yaşlı adama sarıldı.

"Onu oraya götürün." Oturma odasını işaret ettim. Meredith'e "Battaniyeleri topla." diye bağırdım. Josh'un peşinden koştum. "Destek yolda ve bir ambulansları olacak. Şimdilik onu çalışın."

Meredith hâlâ mutfağın köşesinde saklanıyordu. "Şimdi!" Kolundan tuttum ve onu ayağa kaldırdım. "Clete kaçıyor. Sen güvendesin."

Trey acıyla irkildi ve sıkılmış dişlerinin arasından konuştu. "İyi misin?"

Ona susması için bağırarak yerine . "Anahtarlarını ver."

Tereddüt etti ve ben de beklemedim. "Anahtarlar! Clete muhtemelen "Arabamı yolun aşağısında buldum ve anahtarlarımı unutmuşum."

Trey hâlâ elini cebine atmamıştı. "Bırakın gitsin. Destek bekleyin."

Kendimi dizlerimin üzerine attım ve bir elimi ceketinin cebine soktum. Mücadele etti ama yaralanmamış olmanın avantajını kullanıyordum. Bu arama boş çıkınca elimi diğer cebine attım. Bingo.

Solgun bir yüzle ve normal gücünün ve mücadelesinin dörtte biriyle, "Gitmeyin. Bırakın askerler-"

Çoktan kapıdan çıkmıştım ve sözlerimi onun kafasına bırakmıştım. "Bu benim işim."

Trey'in arabasına doğru yola çıktım. Paltom, eldivenim ya da şapkam yoktu. Kar yağmaya başlamıştı ve rüzgâr havada kar parçalarını savuruyordu ama damarlarımda dolaşan kan beni oldukça sıcak tutuyordu. Ellerim otomatik olarak yapmaları gerekeni yaptı; kapıyı kapattım, anahtarı taktım, motoru çalıştırdım, geri gittim ve çakıllı yolda ilerlemeye başladım.

Köşeyi döndüm, Clete'in arabamı alacağı konusunda haklı çıktığım için memnun değildim. Araba gitmişti ama Josh'un çaldığı Trey'in arabası karanlıkta duruyordu. Ne yapacağımı düşünmeden radyoyu kaptım ve mikrofonu tuşladım. Konuşmadan hemen önce kızgın bir çingiraklı yılan gibi kenara fırlattım. Clete söylediğim her şeyi duyabilecekti.

Elimi direksiyondan çekip cebimde telefonumu aradım. Orada olmaması şaşırtıcı değildi; muhtemelen Stevens'ların çiftliğinde herhangi bir yerde yatıyordu. Desteğin yolda olduğunu biliyordum ama ne kadar uzakta olduğunu bilmiyordum.

Doğuya, Meredith'in evine ve 67. İlçe Yolu'na doğru yöneldim. Clete'in asfalt yola doğru koşacağını ve olabildiğince hızlı bir şekilde uzaklaşacağını düşündüm. Farlarımın önündeki yolu taradım ama yola yeni yeni yapışmaya başlayan karda herhangi bir iz göremedim. Viraja yaklaştığımda dikiz aynasından baktım.

Ayna. Lanet olsun. Bir fren lambasının parıltısını yakaladım. Yanlış tahmin etmişim. Clete batıdaki çakıllı yoldan gitmişti.

Trey'in ödünç aldığı devriye arabasının çılginca yanan mavi ve kırmızı ışıkları geceyi aydınlatıyordu. Clete yanlış yöne gittiğimi düşündü. Farlar da dahil olmak üzere flaşörleri söndürdüm ve direksiyonu sağa doğru kırdım, yoldan çıktım ve panikle U dönüşü yaparken otlak boyunca zıpladım. Çakılların üzerine geri çekildim ve gaz pedalına gömüldüm. Clete'i yakalamak zorundaydım. Destek polisi neye bakacağını bilmiyordu. Stevens Çiftliği'ne doğru yola .

67. Clete'in ters yönde gittiğini bilemezdi.

Çakılların üzerinde kaydım ama direksiyonu tutmaya devam ettim, direksiyonu sallantıdan kurtardım ve yolun ortasından aşağıya doğru hızlandım, engebeli yüzeyle birlikte zıpladım. Arka lambaları bir kez daha gördüm, bu sefer daha yakındı. Clete onu takip ettiğimi anlayamadı ve frene . Sonra tekrar gözden kayboldu ve elimde sadece yoldaki izlerinin silik görüntüsü kaldı.

Birkaç saniye içinde bir dizi rampaya çarptım ve tekerlek bir gibi hissettirdi. Parmaklarım kenetlendi ve kollarım onu sabit tutmak için . Arka tekerlekler bir staccato halinde zıpladı ve arabanın arkası sola doğru havalandı. Ayağımı gazdan çektim ama frene basmayı reddettim. Clete'in yavaşladığı yer burası olmalıydı.

Titreyen arabanın içinde sıkışıp kalan bedenim geride kalırken beynim dörtnala ilerliyor ve sabırsızlıkla titriyordu. Yol nispeten düzleşti ve tüm vücudumun ağırlığıyla gaz pedalına bastım. Trey'in silahını kılıfından çıkarıp koltuğumla konsol arasına sıkıştırdım, fırsatını bulursam elime almaya hazırdım.

Meseleyi kendi ellerime almak istiyorum. Bir gecede çok fazla kez vurulmuştum. Yaşlı bir adam ölüme terk edilmişti. Chad iki metre altında. Bu, her şeyi burada ve şimdi bitirmem yeterli bir sebep gibi geldi. Ama kendimi bırakıp Clete'i infaz edemezdim.

Yine de o pislği yakalayıp adaletin yerini bulduğunu görmek isterim.

Clete'in İlçe Yolu 67'nin bir mil batısındaki kuzey-güney çakıllı yola doğru gittiğini düşündüm. Bu yoldan yirmi beş mil kadar kuzeye giderseniz Shorty Cally'nin yazlık arazisiyle karşılaşrsınız ve kırk beş mil daha giderseniz Choker County'deki 20. Otoyola çıkarsınız. Clete muhtemelen o ıssız yola girip tepelere doğru sapmayı düşünmüştü. Yılın bu zamanında bir ceset uzun süre saklanabilirdi. Cally o merayı sadece yaz ortasında kullanırdı. Ama Clete'in onu takip ettiğimi bilmemesini sağlasaydım, nerede saklandığını bilirdim.

Ön cama doğru eğildim ve yolu seçmeye çalıştım.

farlar. Izgaramın sadece birkaç metre ilerisini görebiliyordum ve kar tabakası yolun ayrıntılarını gizliyordu. Eğer bir yıkıntıya ya da başka bir tehlikeye rastlarsam, tepki verecek zamanım olmayacaktı.

Motor kulaklarımda kükrüyordu ve tüm dikkatim önümdeki iki yola sabitlenmişti. Aradaki mesafeyi kapatıp kapatmadığımı bilmiyordum ama yolun kemik titreten sarsıntısından bütün dişlerimi kaybedebilirdim. Azıcık kıpırdama payı olan her şey takırdıyor ve sallanıyordu.

Kuzey-güney yolunun kesiştiği yere geliyor olmalıydım. Gözlerimi kısarak karanlığı görmeye çalıştım ama kadere güvenmek zorunda , bu da nefret ettiğim bir şeydi. Yol bir dizi inişli çıkışlı tepeyi takip ediyordu ve kendimi fırtınaya tutulmuş bir denizci gibi hissediyordum, bir yükseliyor, bir alçalıyordum. Bir sonraki yükselişte kavşağı seçtiğimi sandım. Kuzeye baktım ve hiçbir şey göremedim. İlerideki kavşakta Clete'in izlerinin güneye doğru gittiğini görünce şaşırdım.

Bu tamamen yeni bir sorundu. Eğer benim aracımın güçlü motoruyla otoyola çıksaydı, başkalarını tehlikeye atabilecek yüksek hızlı bir kovalamacanın içinde olurduk. İlçe otoyolu, diğer otoyollar kadar işlek değildi.

D.C. Çevre Yolu'nda trafiğin yoğun olduğu saatlerde bir araba bile olsa tehlikeli olabilir.

Yola sola dönüp hızlanırken farlarımı ve flaşörlerimi yaktım. Radyoyu kaptım ve mikrofonu açtım. Artık Clete'in beni duyup duymaması önemli değildi. Onu durdurmak için elimden gelen her şeyi yapmalıydım. "Şüphelinin peşindeyiz, güneye ilerliyoruz..." Kahretsin, bu yolun resmi adı neydi? "Cally'nin yaz kampı yolu."

Sevk görevlisi Marybeth cevap vermiş ya da vermemiş olabilir. Mikrofonu bırakmayı düşünmedim bile. Direksiyonu kavrayıp aracıma doğru koşarken o ve diğer her şey aklımdan uçup gitti. Clete'in ışıklarını görünce kenara çekmesini, ellerini havaya kaldırmasını ve teslim olmasını beklemiyordum ama bunu yaparsa kalbimin kaburgalarımın fırlayıp boğazımın arkasına yerleşmesini engellemiş olacaktım.

Bu çakıllı yol bir öncekinden daha da kötüydü. Sol tarafın yarısını yutan ufalanan bir çukura tekerleğimi düşürmekten kıl payı kurtuldum. Ve tam bundan kaçınmak için tekerleği sağa çektiğimde, başka bir yıkıntı açıldı. Zagladım, sonra zigladım, ayağımı gazda tutarak Clete'e yaklaştım.

Otoyol çeyrek milden fazla uzakta olamazdı ama yaklaşıyordum. Lanet olsun. Aklıma tek bir seçenek geldi. PIT manevrası. Elbette, koşullar uygun değildi. Akademide, Safeway otoparkı kadar geniş, betondan açık bir alanımız vardı. Burada ise her iki tarafında yıkıntılar ve hendekler olan çakıllı bir yol vardı. Ama Clete'i otoyola çıkmadan önce durdurmak için en iyi şansım buydu.

Hızına ayak uydurur, arabamın sağ ön panelini Clete'in sol arka panelinden bir santim öteye yerleştirirdim. Hafif bir baskıyla direksiyonu onun arabasına doğru kırar ve hızlanırdım. Eğer olması gerektiği gibi çalıştıysa, arabası önüme düşecek ve soluma doğru dönecekti.

Eğer işe yarasaydı.

Milo, "Eğitimine güven." demişti.

Bu amaçla, gaz pedalı çoktan yere basmış olsa bile Trey'in arabasını daha hızlı sürmeye başladım.

Gece, uyarı ışıklarının kanlı bir şekilde yanıp sönmesiyle aydınlandı. "HAYIR!" Çığlık attım.

BNSF demiryolu geçidinin kolları canlandı, hepsi cafcacı ve karanlığa karşı tehditkâr. Alçalmaya başladılar ve alarm zilleri çalmaya başladı. Raylar batıya doğru yüksek bir tepenin etrafından kıvrılıyordu, bu nedenle bu geçitte görüş mesafesi son dakikaya kadar sınırlıydı, o anda bir tren virajdan fırlayıp kükreyerek yolun karşısına geçiyordu.

Kollar alevlendi ve parladı. Treni durdurmamız için çığlık atıyorlardı.

Frene bastım. Ama Clete'in başka bir fikri vardı. Fren lambaları yanıp sönmüyordu bile. Sanırım benim eski güzel kruvazörüne elinden geleni yaptı ve şansını trenle denemeye karar verdi.

"Hayır!" Sanki Clete'i durdurabilecekmişim gibi tekrar bağırdım.

Ayağımı tekrar gaza bastım ve motor kükredi. Umudum PIT manevrasına bağlıydı. Clete'in kaçarken beni trenin bir tarafına hapsedmesini engellemem gerekiyordu. Devriye arabasının benim daha güçlü olduğundan emindim.

Direksiyon simidi ve gaz pedalı irademin uzantıları haline geldi ve Clete'in arka lambalarına odaklandım. Yaklaştım, . Ön tamponumu arabasının sağ kenarına doğru tuttum, hafif bir dokunuşun patinaja neden olmasını, onu döndürmesini ve raylara ulaşmasını engellemesini umuyordum.

Tren virajı dönerken bir spot ışığının beyaz hançeri ön camımdan içeri girdi. Çok yaklaşmıştık. Kaza yapacaktık. Ayağımı gazdan çektim. Clete fırladı.

Aman Tanrım, trenden kaçmaya çalışıyordu. Bunu başarmasının mümkün olmadığını bilmiyor muydu?

Allah'ın belası makinist trenin düdüğünü çaldı ama yüz tonluk yarış çeliği duramadı. Yavaşlayamadı. Treni acil duruma geçirip frenleri ayarlamış olmalı, çünkü tekerlekler

bir ölüm perisi çığlığı başladı. Kafamın içinde kara tahtaya çakılmış binlerce tırnak gibiydi. Ellerimi kulaklarıma götürmek istedim.

Clete treni atlatmak için hiçbir umudu olmadığını bilmeliydi.

Kükreyen çelik kütlesinin yan tarafına çarpmadan önce asla duramayacağımdan emin olarak frenlerimi sıktım. Ses kulaklarıma okyanus dalgaları gibi çarptı. Arka tekerleklerim sağa doğru kaydı ve ben de o tarafa yöneldim, gözlerim önümde yaşanan felakete takılmıştı.

Clete yavaşlamadı ve tren de yavaşlayamadı. Sağ ayağım frene basarken ve sırtım koltuğa çarparken kendimi destekledim. Kontra direksiyonum ters yöne dönmeme neden oldu.

Makas kollarının çınlaması ve trenin frenlerinin gıcirtısı, ekip arabasının motoruyla birlikte çığlık attı. Kırmızı ışıklar yanıp söndü ve trenin farları parladı.

Dur. Yüce Tanrım, Clete, dur! Dişlerimi, ellerimi sıktım.

Tüm vücuduyla Clete'in durmasını istiyordu. Tren hızlanıyor. Clete yarışıyor. Hayır. Oh, hayır.

Trenle başa baş gitti.

Önce makas kolları gökyüzüne doğru uçtu, ardından trenin gürültüsü ve düdüğün bile hızla giden vagonun çelikten bir duvara çarpmasıyla meydana gelen patlamayı gizleyemedi. Ateş, toprak, enkaz ve çığlıklarım. Direksiyona asıldım, birden Clete ile aynı sona doğru gittiğimi fark ettim.

Tekerlekler geçidin üzerinden hızla geçerken trenin uğultusu yeri bir aşağı bir yukarı çekiyordu. Makaslar takırdıyor ve çekiliyor, cıvıldıyor ve gıcırdıyor, sıcak çelikten yanık bir kompozit kokusu, acı bir elektrik yayılıyordu. Yan tarafa çarpacak ve bir milyon tonun altında ezilerek spagetti gibi parçalanacaktım. Her parçam gerildi. Gözlerim sıkıca kapandı ve sonra hızla açıldı. Yaklaşıyor, yaklaşıyor.

Tren yan aynayı parçaladığında ılık attım ve eğildim. Başımin üzerine savurduğum kolum, elik tekerlekler tarafından pelteye dönüştürölmesini engelleyemedi.

Uzanıp ona dokunabilirdim. Canavar kolumu yuvasından koparabilirdi. Kaymaya devam ettim, gittikçe yavaşlıyordum ama çok yaklaştım. Ölöme bir santim daha.

Arabam sarsıldı, zıpladı ve bir şey yolcu camını kırdı. Camlar uçtu ve kendimi cenin pozisyonuna getirdim, ellerimi başımın üzerine koydum. Trenin tekerlekleri raylara sürtünürken kulak zarlarımın parçalandığını hissettim. O tekerleklerin altında ezilecek, metalin içinde parçalanacak, şeritlere ayrılacaktım.

Araba durdu.

Yaya geçidinin alarmı çalmaya devam ederken, tren kükreyerek ilerleyip arabadaki tüm havayı emerken ve tekerleklerimin altındaki yol eğilip bükölürken nefes almaya çalıştım. Eğilip bükölüyordu. Tıkırtı, tıkırtı, her vagon öfkelenerek ilerliyordu. *Clang, clang, clang, clang*.

Otuz yıl sonra tren yavaşlamaya başladı, tekerlekler *tshk-tshk-tshk* sesleriyle raylardan geri çekildi. Kırmızı ışıklar söndü. Kaldırımın sallanması durdu ve hatta yaya geçidi kollarının zilleri bile sustu. Gözlerimi açtım ve çenemi açtım, nefes almak için kendime cesaret ettim. Sessizlik çöktü, bir 'yote' bile onu bölmedi.

Titreyen kollarımla kendimi koltuktan ittim, cam parçaları ınılıyordu. Kırık pencereden içeri soğuk hava girdi.

Rayların diğeri tarafında duran ve pikabının farlarıyla hatları belirginleşen figürü gördüğüm anda gözyaşlarına boğulmaktan nefret .

Ama bastonuyla rayları aşır bana ulaştığında Ted'in kollarına düşmemek için kendimi zor tuttum.

Elvis'in direksiyonuna oturdum ve ögle güneşinin Şubat neşesini yüzümün her tarafına yaymasına izin verdim. Kapıyı açtığımda sıfırın altında seyreden sıcaklık göz kamaştırıcılığını azaltacaktı ama şimdilik neredeyse tropikal bir hava vardı.

Eldivensiz bir parmağımla direksiyonuna dokundum ve telefonumla konuştum. "Sözleşmeyi çoktan imzaladım. Siz üçünüz bana katılabilir ya da katılmayabilirsiniz."

Milo Ferguson kendi ilçesinden benim ilçeme doğru iç geçirdi ve ben de telefona gülümsedim. "Kyle Red Owl yardımcılık için yeterli olabilir ama hiç deneyimi yok."

"Yaklaşık bir ay öncesine kadar bu konuda da zayıftım." Çin mavisii gökyüzünde Stryker Gölü'nün üzerinde gezinen iki bulut buzun üzerinde gölgeler oluştuyordu ve ben yine patenlerimin nerede saklandığını merak ediyordum.

Milo'nun ofis koltuğunun yayları bağlantımız boyunca gıcırdadı. "BNSF sana yardımların için teşekkür eden güzel bir mektup gönderdi diye, kendini beğenmişlik yapma. Orada bir kızın yetkili olmasından hâlâ rahatsızım."

Açıkça alay etmesine aldırmadığımı göstermek için güldüm. "Kyle ile konuştum ve harika bir şerif yardımcısı olacağından son derece eminim. Ona bir şans vermek istiyorum çünkü..." Durakladım ve düşündüm

Telefonuma gelen cevapsız mesajlar. "Ben genç, seksi bir kadını ve mutluluğumun peşinden gitmek için ayda bir hafta sonu izin almam gerekiyor."

Milo'nun kızardığını görmek isterdim, çünkü kızardığı kesindi. "İyi. Bu anlaşılabilir bir şey. Hayatına devam ettiğini duyduğuma sevindim," diyerek boğazını temizledi.

Evet, o ve tüm ailem. Konuyu değiştirerek, "Yeni kruvazör gelecek hafta teslim edilecek." Sanırım çam kokusu giderici almak için endişelenmeme gerek yok.

"sonra anahtarları yanına almayı unutmayacaksın değil mi?"

İyi bir olmak için üstünlüğü ele geçirmesine izin verdim. "Kyle Red Owl ile konuş. Lakota olsa bile onu seveceksin."

Öksürdü. "Peki şimdi. Bilirsin işte. Hey. Sorun bu değil. Amerikan yerlilerine karşı bir düşmanlığım yok."

İşimi bitirdim, eldivenlerimi giydim ve Elvis'in yanından ayrıldım. Bagaj kapağı sıkışmıştı ama biraz uğraşıp biraz da küfredince kurtuldu ve ben de en büyük kutuya uzandım. Ön tarafa doğru manevra yaptım, harap metal kapının kilidini açtım ve ön basamaktaki bir şey dikkatimi çekti. Ana renklerin girdaplarıyla parlak kırmızı, cafcacılı Asya temalı vazo şekillendi. Verandanın üç basamağını tırmandığımda, evin yan tarafının dudağındaki yarığı fark ettim. Kutuyu kalçamda dengede tutarak, vazoya bantlanmış yırtık bir defter kağıdına uzandım.

Kurşun kalemle neredeyse okunaksız bir şekilde yazılmış notta "Newt ve Earl'den" yazıyordu.

Bu, birinin çöplüğünden kurtarılan hazinelerinden biri olmalı. Düşünceli ev hediyesi beni neredeyse gözyaşlarına boğacaktı.

May bana anahtar vermemişti çünkü kilit yoktu, bu yüzden kutuyu kalçama dayadım ve kapıyı iterek açtım, kendimi ilk evime bıraktım.

Bir kadının otuz üç yaşına geldiğinde birkaç mobilya ve tencere takımı edinmiş olacağını düşünürsünüz. Evde yaşamaya başlamıştım,

üniversiteye, sonra Frog Creek'te Ted'e katılmaya ve ailemin evine geri döndüm. Ted ve ben fazla bir şey satın almamıştık çünkü hiç fırsatımız olmamıştı.

Ted'i düşününce ürperdim. O da hayatına devam etmekte benden daha fazla zorlanıyor . O gece ve muhtemelen ondan önceki ve sonraki her gece polis dinlemişti. Beni kurtarmak için mi yoksa yardım etmek için mi olay yerine koştuğunu söylemedi. Her iki da, hayatıma ve geçim kaynağıma sahip çıkmam gerekiyordu.

Bill Hardy'yi aradım ve hafif bir pişmanlıkla işi reddettim. Sonra May'i aradım ve evi satın alacağımı söyledim.

Evrak işlerine başlamadan önce taşınmama izin vermeyi teklif etti. Bir el sıkışmanın, hatta bir telefon görüşmesinin bile bağlayıcı olduğu Sandhills'de yaşamayı sevmek lazım.

Kutuyu yere bıraktım ve kapıyı iterek kapattım, arkamı döndüm ve "Bu da ne...?" dedim.

Küçük oturma odasında artık deri bir aşk koltuğu ve sandalye vardı, kiraz ağacından bir sehpa ve pelüş bir rocker. Bir çift sehpa, doğru miktarda konfor ve rahatlıkla rahat odayı tamamladı. Şaşkınlıkla ilk yatak odasına doğru yürüdüm. Bir masa, bir dosya dolabı ve tavandan tabana bir kitaplık küçük alanı dolduruyordu ve kitaplarım için yer olan kendi ofisimin lüksüne hayret ettim.

Yatak odasında, altında bir dizi çekmece bulunan bir platform yatak vardı. Birisi batıya bakan pencerelerden gelen güneş ışığını vurgulamak için sarı ve mavi perdeler eklemişti. Burayı kendim tasarlamış olsaydım, mobilya ve aksesuarları kişiliğime daha uygun seçemezdim. Ama elbette, her şeyin birbirine bağlı olduğu ve diğer her şeyi tamamladığı böylesine akıllıca bir ortam yaratmak için asla zaman ya da para harcamazdım.

Bunu sadece bir kişi . Telefonumu çıkardım.

Baxter ilk zil sesinde cevap verdi, selamlamasında bir kahkaha vardı. "Herkes yerleşti mi?"

Televizyona baktım. Zevkli bir boyutta duvara yapıştırılmış, koltuğa kıvrılmam için mükemmel bir şekilde düzenlenmişti. "Bunu kabul edemeyeceğimi biliyorsun, değil mi?"

Tek bir adım bile atmadı. "Bu yüzden önceden sormadım. Asistanım bazı şeyleri bir araya getirdi, böylece boş zamanlarınızda değiştirebilirsiniz. Bu arada, zevkinize uygun bir şey bulana kadar keyfini çıkarın."

Sesindeki mizahı ne kadar kolay algılayabiliyorsam, saçmalık ölçüm cihazım da o kadar etkiliydi. Hiçbir asistan bu şeyleri bana bu kadar iyi uyacak şekilde seçemezdi. Baxter'la bu konuda kavga edebilirdim ama ne ? Hayatımı daha konforlu hale getirdi.

Veteriner Heath Scranton'a yapmayı planladığım gibi, listeme bir senet daha ekleyecek ve bu iyiliği yerine getirmenin bir yolunu bulacaktım. Onu uzun zamandır tanımıyor olabilirdim ama beni alt edebilecek tek kişi olduğunu biliyordum.

Şimdilik, zengin arkadaşıma nazikçe teşekkür ediyorum. Süper zengin medya patronu, iş adamı. Grand County'ye paralel bir evrene adım atmış olmalıyım çünkü bu dostluk hiç de olası değildi. "Her şeyi doğru anlamışsın." Sesimdeki yumuşaklık beni şaşırttı.

Bir anlık sessizlik bağlantımızı mühürledi, ardından Baxter hızlı bir ses tonuyla, "Carly'nin ipucundan pek bir şey çıkmadı," dedi.

Yeni sallanan koltuğuma gömüldüm ve Carly'nin daha da uzaklaştığını hissettim. "Beni tekrar arayacak. Vazgeçmeyeceğim."

Neşesi yerine geldi. "Benden daha inatçı olan tanıdığım tek kişi sensin."

Bunun üzerine sıırttım.

"Yani," diye başladı başka bir patikaya doğru, "yeni kazıların var ve iyi bir şerif olduğunu kanıtladın."

Baxter'ın övgüsü, babamın sırtımı sıvazladığı zamanki kadar iyi hissettirdi. Belki de içgüdülerim o kadar da kötü bir karakter yargıcı değildi.

Baxter'ın sesi hafif çıkıyordu. "Kardeşlerinin bir sonraki dırdırı özel hayatınla ilgili olacak."

Josh Stevens'dan iki mesaj vardı, dört tane de Trey Ridnoir ve bir tane de Heath Scranton'dan sesli mesaj geldi.

Ve Ted'den gelen o rahatsız edici gece yarısı telefonu. Clete'in korkunç ölümünden sonra iyi olduğumdan emin olmak için aradığını söyledi. Ama sessizlik bana söyleyecek daha çok şeyi olduğunu söyledi ve ben de o söylemeden kapattım.

Sesime bir gülümseme yerleştirdim. "Dırdırını kesmek için ne yapabileceğime bakacağım."

Tereddüt mü etti? Hayır, o benim hayal gücümdü. "Seni iyi şeyler bekliyor, Kate Fox. Beni haberdar et yeter."

."

Telefonu kapattım ve bungalovumu inceledim. Birkaç kutum, uyku tulumum ve şişme yatağımla buradaydım, boşanma anlaşmamın tamamı bir evin içine gömülmüştü.

Sanırım o kökü bırakmış ve yıkılmakta olan çıkıntıdan atlamıştım. Umarım bir ağ vardır.

SHANNON BAKER'DAN FORGE KİTAPLARI

Soyulmuş Çıplak
Koyu Sinyal

YAZAR HAKKINDA

Kelly Weaver Photography

SHANNON BAKER, yirmi yıl boyunca sığırların insan sayısından elliye bir oranında daha fazla olduğu Nebraska Sandhills'de yaşıadı. Baker, Rocky Mountain Fiction Writers 2014 Yılın Yazarı seçildi. *Stripped Bare* Kate Fox serisinin ilk kitabıdır. Şu anda evini güneşli Tucson'da yapıyor. E-posta güncellemeleri için [buradan](#) kaydolabilirsiniz.

Bu Tom Doherty Associates e-kitabını satın aldığınız için teşekkür ederiz.

Özel teklifler, bonus içerik almak için, ve yeni çıkan kitaplar ve diğer harika okumalar hakkında bilgi almak için haber bültenlerimize kaydolun.

Sign Up

Veya bizi çevrimiçi olarak ziyaret edin
us.macmillan.com/newslettersignup

Yazarla ilgili e-posta güncellemeleri için
[buraya](#) tıklayın.

TOR- COM .

Bilim kurgu. Fantastik. Evren.
Ve ilgili konular.

Tor.com, bir yayıncının web sitesinden çok daha fazlasıdır; özgün kurgu, çizgi roman ve tüm medyada ve tüm kaynaklardan gelen tüm SF ve fantezi alanının tartışıldığı bir mekandır. Sitemizi bugün ziyaret edin -ve sohbete siz de katılın.

Bu bir kurgu eseridir. Bu romanda tasvir edilen tüm karakterler, kuruluşlar ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da kurgusal olarak kullanılmıştır.

KARANLIK SİNYAL

Telif Hakkı © 2017 Shannon Baker Tüm

hakları saklıdır.

Kapak görselleri: kadın: Lori Andrews/Getty Images; manzara: Jon Bilous/Shutterstock.com

Bir Forge Kitabı
Tom Doherty Associates 175 Fifth
Avenue tarafından yayımlanmıştır
New York, NY 10010

www.tor-forge.com

Forge® Macmillan Publishing Group, LLC'nin tescilli ticari markasıdır.

Kongre Kütüphanesi Yayın İçerik Kataloqlama Verileri istek üzerine temin edilebilir.

ISBN 978-0-7653-8547-5 (ciltli)
ISBN 978-0-7653-8627-4 (e-kitap)

eISBN 9780765386274

E-kitaplarımız promosyon, eğitim veya iş amaçlı kullanım için toplu olarak satın alınabilir. Lütfen 1-800-221-7945 numaralı telefondan Macmillan Kurumsal ve Premium Satış Departmanı ile iletişime geçin, dahili 5442 veya MacmillanSpecialMarkets@macmillan.com adresine e-posta gönderebilirsiniz.

İlk Baskı Ekim 2017

İÇİNDEKİLER

Başlık Sayfası	
Telif Hakkı Bildirimi İthaf	
Teşekkür	

Bölüm 1	
Bölüm 2	
Bölüm 3	
Bölüm 4	
Bölüm 5	
Bölüm 6	
Bölüm 7	
Bölüm 8	
Bölüm 9	
Bölüm 10	
Bölüm 11	
Bölüm 12	

Bölüm 13
Bölüm 14
Bölüm 15
Bölüm 16
Bölüm 17
Bölüm 18
Bölüm 19
Bölüm 20
Bölüm 21
Bölüm 22
Bölüm 23
Bölüm 24
Bölüm 25
Bölüm 26
Bölüm 27
Bölüm 28
Bölüm 29
Bölüm 30
Bölüm 31
Bölüm 32

Shannon Baker'Forge Kitaplarının
Yazar Hakkında
Telif Hakkı

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

